

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)

ปริญญา

ภาษาศาสตร์ประยุกต์

ภาษาศาสตร์

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ในภาษาไทย
: ศึกษาตามแนวทฤษฎีต้นแบบ

The Study of the Interpretation of Thai Word “Khamoi”: Prototype Theory

นามผู้วิจัย นางสาวอนุชิตา เรนทอน

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวงจรัสวิไล จรูญโรจน์, อ.ค.)

หัวหน้าภาควิชา

(รองศาสตราจารย์กิติมา อินทรมพรรย์, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ในภาษาไทย : ศึกษาตามแนวทฤษฎีต้นแบบ

The Study of the Interpretation of Thai Word “Khamoi”: Prototype Theory

โดย

นางสาวอนุชิตา เรนทอน

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตรประยุกต์)

พ.ศ. 2553

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อนุจิดา เรนทอน 2553: การศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ในภาษาไทย:
ศึกษาตามแนวทฤษฎีต้นแบบ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตรประยุกต์)
สาขาภาษาศาสตรประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวงจรัสวิไล จรูญโรจน์, อ.ค. 98 หน้า

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความหมายอุดมคติของคำว่า ขโมย ในภาษาไทย
ของคนไทยตามแนวทฤษฎีต้นแบบ (prototype theory) เพื่อพิสูจน์ว่าการตีความความหมายของคำ
ว่า ขโมย ของคนไทยนั้นแตกต่างกันหรือไม่ แต่ละองค์ประกอบทางความหมายมีความสำคัญ
เท่ากันหรือไม่ และองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ใดที่ได้รับความสำคัญมากที่สุด
ในการจะตัดสินว่าพฤติกรรมใดกล่าวได้ว่าเป็นการขโมย กลุ่มประชากรในการศึกษานี้เป็นผู้
พูดภาษาไทยและนับถือศาสนาพุทธโดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับ
กฎหมาย กลุ่มที่เคร่งศาสนา จำนวนกลุ่มละ 30 คน โดยข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์จะนำมาจาก
แบบสอบถามที่ประกอบด้วยเรื่อง 16 เรื่องที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย
แตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่ามีความสอดคล้องกับสมมติฐานบางส่วน ระดับความเคร่งครัดต่อข้อ
กฎหมายและศาสนาพุทธไม่ใช่ปัจจัยที่ทำให้แต่ละบุคคลตีความความหมายของคำว่า ขโมย
ต่างกัน แต่ละองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย นั้นมีความสำคัญไม่เท่ากัน กลุ่ม
บุคคลทั่วไปให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ”
มากที่สุด ในขณะที่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า
“รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” มากที่สุด และกลุ่มผู้ที่เคร่งครัดต่อ
ศาสนาให้ความสำคัญกับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” มากที่สุด กลุ่มบุคคลทั่วไปและผู้
เคร่งครัดต่อศาสนาเรียงลำดับความสำคัญเหมือนกัน แต่กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายเรียงลำดับ
ความสำคัญแตกต่างจากกลุ่มอื่น

Anuchida Renton 2010: The Study of The Interpretation of Thai Word “Khamoi” :
Prototype Theory. Master of Arts (Applied Linguistics), Major Field: Applied
Linguistics, Department of Linguistics. Thesis Advisor:
Assistant Professor Mom Luang Jaralvilai Charunrochana, Ph.D. 98 pages.

The purpose of this research is to study the ideal meaning of Thai word 'Khamoi' in prototype theory, to prove if the interpretation of the word 'Khamoi' of Thai people is different, if the features are all the same weight and to see which semantic feature of this word is most important for each group. The samples of this study are Thai people and Buddhism and divide into 3 groups: the general people, the related to law people, and the high religious devout people. There are 30 people in each group. The data come from the questionnaire that consists of 16 situations that have the various numbers of semantic features of the word 'Khamoi'.

The result supports partially with the hypothesis. The various degrees of the strictness to law and devoutness to Buddhism are not the cause to lead people interpreting differently. The general people most emphasize the semantic features of 'having the malefic intention to the possessor', the related to law people most emphasize the semantic feature of 'knowing that stuff is belonging to its possessor', and the high religious devout people most emphasize the semantic feature of 'having the malefic intention to the possessor'. Those three groups rank all semantic features differently. The general people and the high religious devout people rank semantic features similarly, but semantic features ranked by the related to law people are different to other two groups.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะไม่สามารถเป็นรูปธรรมขึ้นมาได้เลยหากไม่ได้รับความกรุณาอย่างสูงจากประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัย ผศ.ดร.ม.ล.จรัลวิไล จรุงโรจน์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกคำสอนของอาจารย์ตั้งแต่วันแรกที่ผู้วิจัยก้าวเข้าสู่โลกของภาษาศาสตร์ ขอบพระคุณในความเมตตาในการรับผู้วิจัยเป็นนิสิตในความดูแลในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอบพระคุณอาจารย์ที่อดทนในการเฟิรสอนทุกสิ่งทุกอย่างแก่ผู้วิจัย แม้ว่าบางเรื่องต้องใช้เวลาสอนซ้ำหลายครั้งก็ตาม และขอบพระคุณอาจารย์ในการสละเวลาตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จนกระทั่งสำเร็จลงได้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ให้ความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ แก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษามา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รศ.สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ เป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาสละเวลาตรวจสอบและมอบคำแนะนำอันเป็นประโยชน์และทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น และผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุก ๆ ท่านที่กรุณาสละเวลาตอบแบบสอบถามให้แก่ผู้วิจัย

ขอบคุณพี่หยก ออย คุ่ม ใจและเพื่อน ๆ ทุกคนในภาควิชาภาษาศาสตร์ที่ทำให้การเรียนภาษาศาสตร์สนุกมากยิ่งขึ้น ขอขอบคุณข้างหลาย ๆ ครั้งในทุกความช่วยเหลือ ความคิดเห็น การรับฟัง ปัญหาต่าง ๆ และขอบคุณลูกตาลเป็นพิเศษที่อยู่ด้วยกันและดูแลกันมาตั้งแต่วันแรก ขอขอบคุณมากในทุกความช่วยเหลือ ทุกความคิดเห็นของทุกขั้นตอนของการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณเจ้ หมิ นุช จอย สำหรับความช่วยเหลือทุกรูปแบบโดยไม่จำกัดเวลา ขอขอบคุณที่เป็นเพื่อนกัน

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณสมาชิกทุกคนในครอบครัวของผู้วิจัย ขอขอบคุณแม่ พี่โอ้และอิมที่ให้การสนับสนุนและเชื่อมั่นในตัวผู้วิจัยมาโดยตลอดในทุก ๆ เรื่อง

อนุชิดา เรนทอน

ธันวาคม 2552

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	9
ความหมายและขอบเขตของคำว่า ขโมย ในแนวทางของกฎหมายไทย	
และศาสนาพุทธ	9
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกลุ่มทางความหมายของคำ	16
ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของภาษาต่อการมองโลก	19
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	23
การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างและจุดเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัย	23
การทำแบบสอบถาม	25
การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	34
การจัดระเบียบข้อมูล	35
การวิเคราะห์ข้อมูล	35
บทที่ 4 ผลการวิจัย	41
คำนำหน้าของการตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยกลุ่มตัวอย่าง	
แต่ละกลุ่ม	41
ค่าความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย	51
ลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย	60

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	81
สรุปผลการเปรียบเทียบการตีความความหมายของคำว่า ขโมย	
ตามแนวทฤษฎีต้นแบบ (Prototype theory) ระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องกับ	
กฎหมายกับผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และระหว่างผู้ที่เคร่งครัดต่อ	
ศาสนากับผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา	81
สรุปผลค่าความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า	
ขโมย	83
สรุปผลลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมาย	84
ข้อเสนอแนะ	86
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	88
ภาคผนวก	92
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	98

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	การเปรียบเทียบความหมายของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	11
2.2	ลักษณะแห่งการกระทำผิดคดี 5	14
3.1	อรรถลักษณะ +เอา ของกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	39
3.2	อรรถลักษณะ - เอา ของกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	40
4.1	การเปรียบเทียบคะแนนรวมทั้ง 16 สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน ระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป	42
4.2	การเปรียบเทียบคะแนนรวมของ 16 สถานการณ์ตามลำดับระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไป	45
4.3	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธกับบุคคลทั่วไป	47
4.4	การเปรียบเทียบคะแนนรวมของ 16 สถานการณ์ตามลำดับระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและบุคคลทั่วไป	49
4.5	ลำดับคะแนนจากการตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานการณ์และจำนวนองค์ประกอบทางความหมาย	51

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.6	การเปรียบเทียบการตีความการเป็น ขโมย ระหว่างเรื่องที่มีจำนวน องค์ประกอบทางความหมายมากกว่ากับเรื่องที่มีจำนวนองค์ประกอบทาง ความหมายน้อยกว่า จำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง	54
4.7	การเปรียบเทียบคะแนนระหว่างสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย มากกว่ากับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่า	59
4.8	การเปรียบเทียบบรรทัดศัพท์ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “รู้ว่าของนั้น ยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” โดยบุคคลทั่วไป	61
4.9	การเปรียบเทียบบรรทัดศัพท์ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “รู้ว่าของนั้น ยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	62
4.10	การเปรียบเทียบบรรทัดศัพท์ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “รู้ว่าของนั้น ยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา	62
4.11	การเปรียบเทียบบรรทัดศัพท์ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “กระทำความ หลังเจ้าของ” โดยบุคคลทั่วไป	64
4.12	การเปรียบเทียบบรรทัดศัพท์ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “กระทำความ หลังเจ้าของ” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	64
4.13	การเปรียบเทียบบรรทัดศัพท์ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “กระทำความ หลังเจ้าของ” โดยผู้เคร่งครัดต่อศาสนา	65

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.14	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยบุคคลทั่วไป	66
4.15	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	67
4.16	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา	68
4.17	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “กระทำกลับหลังเจ้าของ” โดยบุคคลทั่วไป	69
4.18	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “กระทำกลับหลังเจ้าของ” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	69
4.19	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “กระทำกลับหลังเจ้าของ” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา	70
4.20	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยบุคคลทั่วไป	71
4.21	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.22	เปรียบเทียบบรรณลักษณะ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา	73
4.23	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “กระทำกลับหลังเจ้าของ” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยบุคคลทั่วไป	74
4.24	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “กระทำกลับหลังเจ้าของ” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	75
4.25	การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “กระทำกลับหลังเจ้าของ” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา	75
4.26	คะแนนความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของการขโมย จำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง	76
5.1	ผลรวมทั้งหมดของการเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบที่มากกว่ากับสถานการณ์ที่มีจำนวนที่มีองค์ประกอบที่น้อยกว่า	84
5.2	ผลคะแนนขององค์ประกอบทางความหมาย จำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง	85

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
4.1	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมทั้ง 16 สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน ระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไป	44
4.2	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไป จำแนกตามสถานการณ์	46
4.3	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมทั้ง 16 สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน ระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและบุคคลทั่วไป	48
4.4	การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและบุคคลทั่วไป จำแนกตามสถานการณ์	50
4.5	การเรียงลำดับความสำคัญของอรรถลักษณะของคำว่า ขโมย จำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง	78
4.6	การเปรียบเทียบการเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ระหว่างผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	79
4.7	การเปรียบเทียบการเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ระหว่างผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา	80

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความแตกต่างของวัฒนธรรมที่สะท้อนให้เห็นจากภาษาที่ใช้ ไม่เพียงแต่เป็นตัวชี้วัดสภาพแวดล้อมและวิถีชีวิตของคนในประเทศต่าง ๆ เท่านั้น แม้ในประเทศเดียวกันมีภาษาราชการที่ใช้เป็นระบบเดียวกันหากสภาพสังคมหรือสภาพแวดล้อมที่ต่างกันทำให้มีทัศนคติการมองโลกต่างกันไปตามวิถีชีวิตได้ คำเดียวกันอาจตีความแตกต่างกันไปตามโลกทัศน์หรือภูมิความรู้ของแต่ละคน การศึกษาโลกทัศน์ของแต่ละบุคคลผ่านทาง การให้นิยามของคำแต่ละคำสามารถศึกษาได้จากทฤษฎีต้นแบบ(Prototype theory) (Rosch, 1975) ซึ่งเดิมทีเป็นการศึกษาในแนวทางจิตวิทยา ทางภาษาศาสตร์ ได้มีการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกลุ่มทางความหมายโดยพิจารณาจากองค์ประกอบทางความหมายของคำ ทฤษฎีต้นแบบนี้สามารถสนับสนุนความคิดเกี่ยวกับเรื่องขอบเขต และความหมายแก่นของคำ ตามการตีความของคนในแต่ละสังคมได้เป็นอย่างดี โดยทฤษฎีต้นแบบจะมีมุมมองว่าต้นแบบหรืออุดมคติของกลุ่มที่จัดอยู่หมวดเดียวกันโดยที่สิ่งใด ๆ ที่อยู่ในหมวดหมู่เดียวกันนี้แม้ว่าจะมีองค์ประกอบทางความหมายไม่ครบตามที่กำหนด ก็สามารถเป็นสมาชิกในกลุ่มได้เพียงแต่มีลำดับขั้นของความเป็นสมาชิกอยู่ เช่น การทดลองของโรช (Rosch, 1975 cited in Aitchison, 1987: 54) ที่สรุปว่านกบางประเภทจะมีความหมายของความเป็นนกมากกว่านกประเภทอื่น หรือจากการศึกษาคำว่า “โกหก” ของลินดา โคล์แมนและพอล เคย์ (Coleman and Kay, 1981) ซึ่งทำการสำรวจทัศนคติของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับการโกหกโดยยกสถานการณ์สมมติขึ้นทั้งสิ้น 8 สถานการณ์ในแต่ละสถานการณ์จะมีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าโกหกมากขึ้นน้อยต่างกันไปและแบ่งระดับการให้คะแนนในสถานการณ์แต่ละสถานการณ์เป็น 7 ระดับความเข้มข้นทางความหมาย เพื่อหาความหมายต้นแบบของคำว่า โกหก นอกจากนั้นสตีเฟน ที ลูกุซา (Lukusa, 1996) ยังได้ศึกษาคำว่า “รับผิดชอบ” ในภาษาอังกฤษของผู้พูดภาษาแทนซาเนีย กลวิธีในการศึกษาเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับการศึกษาของลินดา โคล์แมน และพอล เคย์ นั่นคือเป็นการยกสถานการณ์สมมติที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “รับผิดชอบ” อยู่ทั้งสิ้น 7 สถานการณ์โดยเปรียบเทียบกับผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และผู้พูดภาษาแทนซาเนีย เพื่อหาต้นแบบทางความหมายของคำว่า รับผิดชอบ ในภาษาอังกฤษ

ทฤษฎีต้นแบบนี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศน์และทัศนคติของคนในสังคมผ่านการให้นิยามของคำเพียงหนึ่งคำได้ เช่น จากการทดลองหาต้นแบบของนกจากงานของรอสพบว่า การที่นกโรบินมีความเป็นต้นแบบของนกมากที่สุด นั้นเป็นไปตามสภาพแวดล้อมของผู้คนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามนั้น คือ รอสทำการทดลองนี้กับนักศึกษาของเขาเองซึ่งเป็นชาวอเมริกัน หากนำคำถามเดียวกันนี้มาถามคนไทยผลที่ได้อาจต่างออกไป นกโรบินอาจไม่ใช่ต้นแบบของนกตามทัศนคติของคนไทย เนื่องจากในสภาพแวดล้อมของภูมิประเทศที่แตกต่างกันระหว่างทวีปอเมริกาและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อันเป็นที่ตั้งของประเทศไทยนั้น นกโรบินจะเป็นสิ่งใกล้เคียงของคนไทย ซึ่งสำหรับคนไทยเองเมื่อเอ่ยถามถึงนกตามความคิดเห็นมีความเป็นไปได้ที่จะตอบว่าเป็นนกเอี้ยง นกกระจิบ นกกระจอกมากกว่า ในระยะหลังการศึกษาความหมายของคำด้วยทฤษฎีต้นแบบจะเป็นการศึกษาความหมายของคำที่เป็นนามธรรมมากกว่า เช่นงานของโคล์แมนและเคย์ (1981) และงานของลูกคุซา (1996) ล้วนเป็นการศึกษาโลกทัศน์ของคนในสังคมผ่านทางความหมายของคำ

คำว่า ขโมย มีความหมายตามพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) ว่า “ผู้ลักทรัพย์ โดยปริยายหมายความว่า ลอบ ทำสิ่งที่ตนไม่มีสิทธิหรือไม่ได้รับอนุญาต เช่น เด็กขโมยสบู่บู่หรี เขาขโมยอ่านจดหมายเพื่อน” และความหมายตามประมวลกฎหมายอาญา (น้ำแท้ มีบุญสร้าง, 2544: 130) บัญญัติไว้ในมาตรา 334 “ผู้ใดเอาทรัพย์ของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์” เมื่อนำความหมายของทั้งราชบัณฑิตยสถานและจากประมวลกฎหมายอาญามาวิเคราะห์เพื่อแยกองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย พบว่าลักษณะของกริยา ขโมย จะต้องประกอบไปด้วย ผู้กระทำการขโมย คือผู้ที่ทำสิ่งที่ตนไม่มีสิทธิหรือไม่ได้รับอนุญาตหรือผู้ที่เอาทรัพย์สินของผู้อื่นไป ต้องเป็นการกระทำโดยทุจริต คือ มีเจตนาทำความเสียหายให้เกิดกับผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สิน โดยเป็นการลอบกระทำ หมายถึง แอบกระทำไม่ให้ผู้ใดรู้ซึ่งหมายถึงเจ้าของทรัพย์สินนั้นด้วย และมีผู้เสียหายหรือผู้สูญเสียทรัพย์สินนั้นๆ ไปอันเนื่องมาจากการกระทำการขโมย ดังนั้นผู้วิจัยจึงตีความว่าองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ประกอบไปด้วยอรรถลักษณะต่อไปนี้คือ

1. เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป
2. รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
3. กระทำลับหลังเจ้าของ
4. เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

ลักษณะการณ้ของความเป็นขโมยนั้นเมื่อพิจารณาในแง่มุมของทฤษฎีต้นแบบ (Prototype Theory) ซึ่งเป็นการศึกษาความหมายของคำโดยการหาต้นแบบทางความหมายของคำ ๆ นั้นด้วยทฤษฎีต้นแบบ (Prototype theory) หากสถานการณ์ใดที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าขโมยครบสถานการณ์นั้นจะเป็นต้นแบบของคำว่าขโมย ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าลักษณะของการขโมยนั้นในปัจจุบันอาจมีได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการขโมยทรัพย์สิน ผลงาน ตลอดจนการขโมยความคิด ผู้ที่อยู่ในแวดวงใดก็ย่อมรู้กฎกติกาในการปฏิบัติตนในสังคมนั้น ๆ อาทิ ในวงการการศึกษาเองการนำข้อความของผู้ใดที่เคยตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว ไปอ้างอิงในงานของตนโดยไม่ระบุแหล่งที่มาลักษณะนี้เรียกได้ว่าเป็นการโจรกรรมทางวิชาการ (Plagiarism) (บุษบา มาตรฐาน, 2551: 7) ซึ่งคำว่าขโมยนั้นในสังคมไทยจะมีความเกี่ยวพันกันในสองด้านที่เด่นชัด คือ กฎหมายและศาสนา

การขโมยถือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย สำหรับประเทศไทยเองบทลงโทษและนิยามของการขโมยจะบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาตามที่ได้กล่าวมาแล้ว หากพิจารณาการตีความหมายของคำว่าขโมยของผู้ที่ต้องใช้กฎหมายในชีวิตประจำวัน ผู้ที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับกฎหมาย ต้องเกี่ยวข้องกับการตีความข้อความกฎหมาย หรือต้องพิจารณาลักษณะการกระทำผิดทางกฎหมาย เช่น ตำรวจ ทนายความ นิติกร นิสิตนักศึกษาและอาจารย์คณะนิติศาสตร์ เป็นต้น ผู้วิจัยจึงคาดว่าบุคคลเหล่านี้น่าจะเป็นผู้เคร่งครัดต่อการตีความของคำว่าขโมยมากกว่าบุคคลทั่วไป เช่น นิสิตนักศึกษาจากคณะศิลปกรรม คนขายต้นไม้ที่สวนจตุจักร พนักงานประชาสัมพันธ์ในบริษัทเอกชน ที่ใช้ชีวิตในสังคมด้วยความสนใจอื่นหรือมีอาชีพการงานอื่น ๆ ที่ไม่จำเป็นต้องใส่ใจกับการตีความหมายของคำว่าขโมยมากไปกว่าเป็นคำหนึ่งคำในภาษาไทยที่สำคัญเท่า ๆ กับคำศัพท์อื่น ๆ ทั่วไป การตีความความหมายของคำว่า ขโมย จึงน่าจะมีความอะลุ่มอล่วยมากกว่ากลุ่มบุคคลที่เข้าใจและเคร่งครัดต่อการตีความทางด้านกฎหมายหรือไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์การตีความตามตัวบทกฎหมาย หากเป็นเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าความหมายของคำจะแตกต่างกันไปตามการตีความของแต่ละบุคคล

สำหรับการตีความทางกฎหมายจะพิจารณาความหมายตามตัวอักษรและเจตนารมณ์ประกอบกัน (ปรีดี เกษมทรัพย์, 2526: 62) ย่อมแสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบทางความหมายของลักษณะการขโมยย่อมมีความสำคัญต่อผู้ที่เคร่งครัดต่อการตีความทางด้านกฎหมาย องค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ที่ว่า เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป นั้นจึงเป็นองค์ประกอบทางความหมายแรกที่เปิดโอกาสให้เกิดการตีความทางกฎหมายขึ้นนั่นเอง ส่วนองค์ประกอบทางความหมายอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็น รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ กระทำลับหลังเจ้าของ หรือ เจตนาให้ร้ายต่อเจ้าของ ล้วนให้ความหมายถึงลักษณะแห่งการกระทำหรือลักษณะของผู้กระทำมากกว่า แต่การตีความทางกฎหมายนั้น จะไม่เกิดขึ้นเลย หากไม่เกิดการกระทำผิดใด ๆ หรือจะกล่าวโทษผู้อื่นว่าคิดกระทำผิด

โดยไม่มีหลักฐานใด ๆ จึงเท่ากับว่าในแง่ของกฎหมายนั้น การกระทำจึงเป็นสาระสำคัญประการหนึ่ง สำหรับการพิจารณาความหมายของคำว่า ขโมย ตามกฎหมาย

อีกหนึ่งประเด็นอันเกี่ยวข้องกับความหมายของคำว่าขโมยในสังคมไทยในลักษณะเดียวกันกับเรื่องของกฎหมายที่ระบุโทษและนิยามของการขโมยไว้อย่างชัดเจนแล้วนั่นคือเรื่องของศาสนา ในประเทศไทยไม่จำกัดสิทธิในการเลือกศาสนาของคนในชาติ ทุกคนมีเสรีภาพที่จะเลือกศรัทธาและนับถือ แม้ว่าในรายละเอียดของบทบัญญัติหรือหลักคำสอนของแต่ละศาสนาจะแตกต่างกันไปแต่ทุกศาสนา ล้วนสอนให้คนเป็นคนดี การเป็นคนดีนี้เองที่จะมีคำสอนหรือหลักปฏิบัติในการแนะแนวทางที่แตกต่างกันไปในแต่ละศาสนา

การไม่ขโมยหรือการลักทรัพย์ เป็นอีกหนึ่งวิถีปฏิบัติที่ทุกศาสนาต่างสอนไว้ เช่น ในบัญญัติ 10 ประการตามหลักศาสนาคริสต์ระบุว่าห้ามลักทรัพย์ วิถี 8 ทางในการเข้าถึงพระเจ้าตามหลักศาสนาฮินดูซึ่งระบุไว้ในข้อ ยมะ คือการสำรวมระวังและงดเว้นโดยระบุว่าให้มีความซื่อตรง ไม่ลักขโมยสิ่งของผู้อื่น ตามหลักของศาสนาเชนมีหลักวิชัยยังกรรมใหม่ไม่ให้เกิด โดยให้ปฏิบัติสมาทานมหาพรต 5 ประการ อันมีอัสเตยะ คือการไม่ขโมยของผู้อื่นรวมอยู่ด้วย ศาสนาอิสลามที่ให้ชาวมุสลิมทุกคนพึงปฏิบัติตนเป็นอย่างดีเพื่อสังคม และในศาสนาพุทธการงดเว้นการขโมยเป็นหนึ่งในศีล 5 (วนิดา ขำเขียว, 2543: 56, 80, 95, 367) ในประเทศไทยประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (บุญมี แท่นแก้ว, 2548: 146) ซึ่งการขโมยเป็นหนึ่งในศีล 5 อันเป็นศีลพื้นฐานสำหรับชาวพุทธทั้งหลาย ซึ่งผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาจะต้องรักษาศีล 5 นี้ไว้ไม่ให้ขาด เนื่องจากเป็นหลักธรรมคำสอนที่มีข้อแนะนำสำหรับปฏิบัติเพียง 5 ข้อ ประกอบด้วยการไม่ฆ่าสัตว์ การไม่ลักทรัพย์ การไม่ประพฤติดิฉินกาม การไม่พูดปดและการไม่ดื่มเครื่องดองของเมา สำหรับพระสงฆ์ หรือฆราวาสผู้ที่ศึกษาธรรมะอย่างเคร่งครัดอาจจะรักษาศีลได้มากกว่าศีล 5 นี้ อาทิ ศีล 8 หรือศีล 10 เป็นต้น

ผู้วิจัยจึงคาดว่าผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาจึงน่าจะมีความละเอียดอ่อนและเข้มงวดต่อการตีความหมายของคำว่าขโมยมากกว่าบุคคลทั่วไป เนื่องจากการขโมยเป็นหลักปฏิบัติและคำสอนพื้นฐานของศาสนาพุทธนั่นคือ ศีล 5 ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว อีกทั้งในลักษณะของการตีความความหมายของคำว่าขโมยนั้นจะเป็นไปในทางตรงข้ามกับมุมมองทางด้านกฎหมายที่จะพิจารณาว่าเป็นขโมยหรือไม่ เมื่อมีการกระทำแล้ว ซึ่งตรงกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป ในขณะที่ทางศาสนาพุทธนั้นมีความเชื่อเรื่องบาปบุญนั้นมีจริง การกระทำความดีหรือไม่ดีต่าง ๆ เช่น การช่วยเหลือผู้อื่น การขโมย การโกหก การทำทาน การทำร้ายผู้อื่น เป็นต้น ผู้กระทำความดีได้รับผลดีทั้งนั้นและกรรม หมายถึง การงานที่บุคคลทำด้วยเจตนา (สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช

สกลมหาสังฆปริณายก, 2551: 177-178) นั้นย่อมหมายความว่า เจตนา เป็นประเด็นสำคัญในมุมมองของศาสนาพุทธ ดังนั้นย่อมเป็นไปได้ว่าเมื่อพิจารณาองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ มากกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ

หากจะพิจารณาสถานการณ์ใด ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับการขโมย ผู้ที่มีระดับความเกี่ยวข้องต่อกฎหมายและเคร่งครัดศาสนา อาจจะตัดสินใจแตกต่างกันไปตามหลักปฏิบัติ ความเชื่อหรือนิยามความหมายของคำว่า ขโมย ของแต่ละบุคคลได้ แต่หากพิจารณาโดยมีเกณฑ์ทฤษฎีต้นแบบเป็นตัวกำหนด จะสามารถอธิบายได้ว่าการกระทำในลักษณะใด คือ ต้นแบบ แห่งการขโมย ตามการตีความของคนไทย เช่น

ตัวอย่างที่ 1 บอยกับชมพูทำงานด้วยกัน บอยมีแผนงานจะนำเสนอต่อที่ประชุมแต่บอยต้องเสียจึงทำให้เข้าประชุมช้า ชมพูเห็นว่าผู้เข้าร่วมประชุมมาครบแล้วและชมพูรู้แผนงานของบอยทั้งหมดจึงหวังดีนำเสนอแผนงานของบอยไปก่อน เมื่อบอยเข้ามาในที่ประชุม ผู้เข้าร่วมประชุมทุกท่านกำลังแสดงความเห็นชื่นชมบอยและแผนงานนั้นพอดีและชมพูยังไม่ได้แจ้งต่อที่ประชุมว่าทั้งหมดเป็นผลงานของบอยไม่ใช่ของตน บอยจึงเข้าใจว่าชมพูขโมยความคิดของเขาไป

ในสถานการณ์นี้หากวิเคราะห์ความหมายของคำว่าขโมยตามที่ผู้วิจัยได้แยกองค์ประกอบทางความหมายไว้สามารถกล่าวได้ว่า

1. ชมพูเสนอแผนงานของบอยแทน
2. แผนงานนี้ยังเป็นของบอยอยู่
3. ชมพูเสนอแผนงานลับหลังบอย
4. ชมพูไม่มีเจตนาให้เกิดผลร้ายต่อบอย

หากพิจารณาสถานการณ์ของชมพูและบอยโดยอ้างอิงตามทฤษฎีต้นแบบ (Prototype theory) (Rosch, 1975) แม้ว่าจะมีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าขโมยไม่ครบถ้วน เพียงแต่สถานการณ์นี้จะมององค์ประกอบที่ว่า เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ รวมอยู่และได้รับการตัดสินใจจากคนส่วนใหญ่ว่า ชมพูเป็นขโมย จะทำให้สถานการณ์นี้มีความเป็นต้นแบบของความหมายของคำว่า ขโมยอย่างสมบูรณ์

องค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย	สถานการณ์ของชมพูและบอย
เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป	+
รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่	+
กระทำลับหลังเจ้าของ	+
เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ	-

ลักษณะของความคลุมเครือทางความหมายของคำว่า ขโมยนี้เอง เมื่อนำสถานการณ์ตัวอย่างนี้ไปสอบถามความเห็นของผู้คนในสังคมไทยซึ่งมีทั้งผู้ที่มีความเกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องทางด้านกฎหมาย ผู้ที่มีระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาแตกต่างกัน อาจทำให้แต่ละบุคคลพิจารณาและมีความคิดเห็นต่อกรณีของชมพูและบอยต่างกันไปได้ดังที่ได้อธิบายมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงความหมายของคำว่า ขโมย โดยเปรียบเทียบการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ของคนไทยในสังคมปัจจุบัน โดยการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มบุคคลที่มีระดับความเกี่ยวข้องกับข้อกฎหมายและความเคร่งครัดต่อศาสนาพุทธแตกต่างกัน เนื่องจากการขโมยในสังคมไทยนั้นมีความเกี่ยวข้องกับทั้งในแง่กฎหมายและศาสนาพุทธ โดยการขโมยนั้นเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายและศีลห้าในศาสนาพุทธ รวมถึงศึกษาลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายโดยเรียงลำดับจากองค์ประกอบทางความหมายที่ได้รับความสำคัญมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุดและองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดตามทัศนคติของบุคคลในแต่ละกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ตามแนวทฤษฎีต้นแบบ (Prototype theory) ระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และระหว่างผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนากับผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา
2. เพื่อเปรียบเทียบค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายแต่ละองค์ประกอบของคำว่า ขโมย
3. เพื่อศึกษาความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ตามทัศนคติของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธและผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมย มากกว่าผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมยมากกว่าผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา
2. องค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แต่ละองค์ประกอบ มีค่าความสำคัญไม่เท่ากัน
3. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธ และบุคคลทั่วไปจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แตกต่างกัน โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เอาของ ๆ ผู้อื่นไป” มากกว่าผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ในขณะที่ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาร้ายต่อเจ้าของ” มากกว่าผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้จะเก็บข้อมูลจากพุทธศาสนิกชนที่เป็นฆราวาสเท่านั้น
2. กลุ่มตัวอย่างสำหรับงานวิจัยนี้จะเก็บข้อมูลจากผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 18 – 60 ปี เนื่องจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย จะรวมทั้งผู้ที่กำลังศึกษาวิชากฎหมายและผู้ที่ทำงานด้านกฎหมายด้วย ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีมีอายุเฉลี่ยขั้นต่ำ คือ 18 ปี และอายุที่เกษียณอายุการทำงาน คือ 60 ปี ดังนั้นงานวิจัยนี้จะกำหนดอายุของประชากรสำหรับการศึกษาระหว่าง 18 – 60 ปี
3. สถานการณ์ที่ใช้สำหรับการเก็บข้อมูลรวมทั้งสิ้น 16 สถานการณ์จะเป็นสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่ไม่ซ้ำกันจากองค์ประกอบทางความหมายทั้งสิ้น 4 องค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการศึกษาความหมายของคำว่า ขโมย ของคนไทย สามารถแสดงให้เห็นถึงทัศนคติของคนไทยเกี่ยวกับเรื่องของการขโมยได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นและอาจนำไปสู่การหาแนวทางการแก้ไขปัญหาทางสังคมต่าง ๆ ที่มีสาเหตุมาจากการขโมยได้

2. เป็นแนวทางในการศึกษาความหมายของคำอื่น ๆ ผ่านการตีความของคนในสังคมภาษานั้น ๆ ด้วยทฤษฎีต้นแบบ (prototype theory)

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ผลงานที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาและทบทวน พบว่าสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 หัวข้อ คือ ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกลุ่มทางความหมาย ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของภาษาต่อการมองโลก ความหมายและขอบเขตของคำว่า ขโมย ในแนวทางของกฎหมายไทยและศาสนาพุทธ

ความหมายและขอบเขตของคำว่า ขโมย ในแนวทางของกฎหมายไทยและศาสนาพุทธ

ความหมายของคำว่า ขโมย สำหรับงานวิจัยนี้จะเป็นการตีกรอบความหมายไว้ในแนวทางของกฎหมายไทยและศาสนาพุทธ เนื่องจากลักษณะของการขโมยเป็นการกระทำผิดตามกฎหมายทางอาญาของไทยสืบเนื่องกันมาแต่โบราณ และในส่วนของศาสนาพุทธนั้น การขโมย เป็นศีลข้อห้ามพื้นฐานของข้อปฏิบัติของพุทธศาสนิกชนที่ดี คือศีล 5 และศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่คนไทยส่วนใหญ่นับถือ (บุญมี แท่นแก้ว, 2548: 146) การศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ในภาษาไทยจึงไม่อาจเลี่ยงที่จะกล่าวถึงความหมายตามแนวทางของกฎหมายไทยและศาสนาพุทธได้เนื่องจากเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนไทยโดยตรง

1. ขอบเขตของคำว่า ขโมย ตามแนวทางของประมวลกฎหมายอาญา

คำว่า ขโมย เป็นคำที่ไม่เป็นทางการแต่เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบทางความหมายแล้วในทางกฎหมายจะเรียกว่า การลักทรัพย์ ซึ่งในข้อกฎหมายนั้นการกระทำที่เกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากทรัพย์สินของผู้อื่นหรือทรัพย์สินที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของร่วมด้วยนั้นจะมีความผิดทางอาญาในฐานะที่เป็นขโมย โดยมีนิยามความหมายตามประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติไว้ในมาตรา 334 “ผู้ใดเอาทรัพย์สินของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปีและปรับไม่เกินหกพันบาท” การกระทำผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายนี้ สามารถกล่าวโดยง่ายด้วยการแยกว่าการกระทำนี้จะประกอบด้วย

1.1 ผู้กระทำ

หมายถึง ผู้ที่กระทำการขโมยด้วยเจตนาร้ายต่อเจ้าของทรัพย์สินนั้น เช่น ใจดีเอารายงานของนายขุนทองไปทิ้ง ในกรณีนี้ใจดีถือเป็นผู้กระทำ เป็นต้น

1.2 ทรัพย์

หมายถึง วัตถุสิ่งของทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตที่ถูกขโมยไปครอบครอง เช่น คุณหญิงพรรณแอบเอาปลาการ์ฟของเพื่อนบ้านไปปล่อย ในกรณีนี้ปลาการ์ฟคือทรัพย์ที่ถูกขโมยมาก่อความเสียหายเดือนร้อนกับเพื่อนบ้าน เป็นต้น

1.3 ผู้ถูกกระทำ

หมายถึง เจ้าของทรัพย์ที่ถูกขโมยไป เช่น หนูนิคขโมยยางลบลายการ์ตูนสีน้ำเงินของค.ช. บัวยไป เช่นนี้แล้วจึงถือได้ว่าค.ช. บัวยเป็นเจ้าของยางลบที่ถูกขโมยไป และในขณะเดียวกันก็เป็นผู้ถูกกระทำด้วย (น้ำแท้ มีบุญสร้าง, 2544: 130)

ข้อสังเกตอีกประการจากการให้คำนิยามตามประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยการลักทรัพย์นั้น คือลักษณะของทรัพย์ที่มีผู้อื่นเป็นเจ้าของร่วมนั้น กล่าวคือ ลักษณะของการเป็นเจ้าของร่วมนั้นจะหมายถึงการที่ผู้เป็นเจ้าของมีสิทธิในทรัพย์สินนั้น ๆ ร่วมกับบุคคลอื่นอีก ไม่ได้เป็นจำของตามลำพัง เช่น คุณพรศักดิ์และคุณภักดีเก็บเงินและร่วมกันซื้อจักรยานมาใช้ด้วยกัน วันหนึ่งคุณพรศักดิ์มาขโมยจักรยานไปเพื่อจะใช้คนเดียว อย่างนี้ถือว่าคุณพรศักดิ์มีความผิดฐานเป็นขโมย เนื่องจากขโมยทรัพย์ที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของร่วมอยู่ อีกประเด็นหนึ่งเพื่อการตีความนิยามการลักทรัพย์นี้อย่างชัดเจน คือ ลักษณะของการ “เอาไป” หมายถึงการนำทรัพย์ที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของอยู่หรือเป็นเจ้าของร่วมไปครอบครองเป็นของตน ด้วยการกระชากหรือค่อย ๆ หยิบไปหรือด้วยกลวิธีใดก็ตาม แต่ต้องเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นโดยที่ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์หรือผู้เป็นเจ้าของร่วมไม่รู้เห็นด้วย หรือเป็นการกระทำลับหลังเจ้าของ หากเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นต่อหน้าผู้เป็นเจ้าของ ตามกฎหมายจะถือว่าเป็นการฉ้อโกงทรัพย์ ดังที่ประมวลกฎหมายอาญา ระบุไว้ในมาตรา 336 ว่า ผู้ใดลักทรัพย์โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ผู้นั้นกระทำความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท (น้ำแท้ มีบุญสร้าง, 2544: 130) ถึงแม้ว่าจะใช้คำว่า ลักทรัพย์ เช่นเดียวกันแต่องค์ประกอบทางความหมายย่อมระบุชัดเจนว่าเป็น

การวิวาทคือการกระทำต่อหน้า นั้นย่อมาหมายความว่าหากเป็นการกระทำลับหลังถือเป็นการลักทรัพย์ ไปโดยปริยาย

เพื่อให้เห็นข้อแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างการลักทรัพย์ วิวาททรัพย์ การขกยอก น้อโกง ซึ่ง ทรัพย์ กรร โชกทรัพย์ ริดทรัพย์และการปล้นทรัพย์ การเปรียบเทียบความหมายโดยการพิจารณาตาม นิยามของประมวลกฎหมายอาญา จึงมีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 2.1 การเปรียบเทียบความหมายของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์

ลักษณะความผิด	ความหมาย
การลักทรัพย์	ผู้ใดเอาทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไป โดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินหกพันบาท
การวิวาททรัพย์	ผู้ใดลักทรัพย์โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ผู้นั้นกระทำความผิดฐาน วิวาททรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นบาท
การกรร โชกทรัพย์	ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เข็ญหรือของบุคคลที่สามจนผู้ ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกรร โชก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น บาท
การริดทรัพย์	ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยขู่เข็ญว่าจะเปิดเผย ความลับซึ่งการเปิดเผยนั้นจะทำให้ผู้ถูกขู่เข็ญหรือบุคคลที่สาม เสี่ยงหาย จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้นผู้นั้นกระทำความผิด ฐานริดทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสี่ปีและ ปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ลักษณะความผิด	ความหมาย
การชิงทรัพย์	ผู้ใดลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าในทันทีนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อ 1. ให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์หรือการพาทรัพย์นั้นไป 2. ให้อยู่ในสิ่งทรัพย์นั้น

ที่มา: น้ำแท้ บุญมีส้าง (2544: 130-138, 141)

จากตารางที่ 2.1 จะเห็นว่าแต่ละลักษณะของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันนี้จะแตกต่างกันที่ลักษณะของกริยาแห่งการกระทำผิดนั้น กล่าวโดยสรุปคือ

การลักทรัพย์	เอาของคนอื่นไป ลับหลังเจ้าของ
การวิ่งราวทรัพย์	เอาของคนอื่นไป ต่อหน้าเจ้าของ
การกรรโชกทรัพย์	บังคับเอาของคนอื่นโดยการทำร้ายร่างกายหรือขู่จะทำร้าย ทำลายชื่อเสียง เสรีภาพ หรือทรัพย์สินของคนอื่น
การรีดทรัพย์	บังคับให้คนอื่นทำตามหรือเอาทรัพย์สินของคนนั้น โดยขู่จะเปิดเผยความลับของเขา
การชิงทรัพย์	ขโมยของคนอื่นด้วยการทำร้ายร่างกายหรือขู่จะทำร้าย ถ้าไม่นำทรัพย์สินมาให้
การปล้นทรัพย์	ชิงทรัพย์โดยกระทำกันเป็นกลุ่ม
การยักยอกทรัพย์	ครอบครองหรือเบียดบังเอาของของคนอื่น

จะเห็นได้ว่าลักษณะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ที่ใกล้เคียงกัน คือ การลักทรัพย์และการยักยอกทรัพย์ซึ่งมีความหมายและโทษที่ได้รับเหมือนกันแต่แตกต่างกันที่คำว่า เอาไป กับ ครอบครอง เมื่อพิจารณาจากความหมายจะแตกต่างกันที่สถานที่อยู่แห่งทรัพย์สินนั้น โดยที่การ“เอาไป”ทรัพย์สินจะอยู่ที่ผู้อื่นแต่การ “ครอบครอง” ทรัพย์สินนั้นจะอยู่ที่เราเอง (พจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 220) ดังนั้นลักษณะของการลักทรัพย์คือการนำของ ๆ ผู้อื่นไปโดยทุจริต และกระทำลึกลับเจ้าของ แต่อาจจะไม่ได้นำของนั้นไว้เป็นของตน เช่น

ตัวอย่างที่ 2 ลูกตาลลืมกล้องถ่ายรูปไว้ที่บ้านของช้างโดยตั้งใจจะมานำกลับคืนไปภายหลังถ้าหากคนใช้ที่บ้านช้างนำกล้องถ่ายรูปไปเสียเอง คนใช้ของช้างจะมีความผิดตามกฎหมายฐานลักทรัพย์ของที่ช้างครอบครองไว้แทนเพื่อน แต่ถ้าช้างกลับนำกล้องถ่ายรูปของลูกตาลไปเสียเองโดยทุจริต ช้างจะมีความผิดฐานลักทรัพย์เพราะเป็นการเอาของผู้อื่นที่อยู่ในความครอบครองของตนเองไป

ตามประมวลกฎหมายอาญานั้น ยังมีลักษณะการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์อยู่อีกหลายลักษณะ แต่ผู้วิจัยได้ยกเพียงบางข้อมาอธิบายโดยเลือกเฉพาะในลักษณะที่คลุมเครือหรือมีความหมายที่ใกล้เคียงกันมาอธิบายเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างของการลักทรัพย์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ในลักษณะอื่น เมื่อมีการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ในหลายลักษณะ รวมถึงมีบทลงโทษที่แตกต่างกันไปเช่นนี้แล้ว ผู้วิจัยจึงมีสมมติฐานที่ว่าผู้ที่คลุกคลีและต้องมีการตีความเกี่ยวกับข้อกฎหมายในชีวิตประจำวันจะมีการตีความความหมายของกริยาคำว่า ขโมยในภาษาไทยแตกต่างไปจากบุคคลทั่วไป โดยจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่เกี่ยวกับการเอาของที่ผู้อื่นครอบครองไปและเจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ มากที่สุด

2. ขอบเขตเกี่ยวกับคำว่า ขโมย ตามแนวทางของศาสนาพุทธ

สถาบันศาสนานั้นเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญในสังคมไทยสถาบันหนึ่ง เนื่องจากประเทศไทยประกอบไปด้วย 3 สถาบันหลัก คือ ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ โดยที่คนไทยมีสิทธิเลือกนับถือศาสนาใดก็ได้โดยอิสระ และศาสนาพุทธเป็นอีกหนึ่งศาสนาที่มีคนไทยนับมาช้านาน และมีอิทธิพลอย่างมากกับวิถีชีวิตและแนวคิดของผู้คนในสังคม โดยจะเห็นได้จากความเชื่อและคำสั่งสอนของปุจฉาพยาเกี่ยวกับเรื่องบุญ บาป การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วซึ่งคำสั่งสอนดังกล่าวได้นำเรื่องของบาปบุญคุณโทษมาอ้าง ล้วนเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับหลักธรรมคำสอนในทางพุทธศาสนา โดยเฉพาะเรื่องของศีล 5 อันประกอบไปด้วย เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักขโมย ไม่ประพฤติดนินทา เว้นจากการกล่าวเท็จ และเว้นจากการเสพสิ่งมึนเมา หลักปฏิบัติของศีล 5 นี้เป็นธรรมะพื้นฐานที่เกี่ยวเนื่องกับการดำเนินชีวิตในแต่ละวันของคนในสังคม ดังเช่น การฆ่าสัตว์นั้นไม่ว่าจะฆาตกร หรือผู้ถูกฆ่า ล้วนเป็นสัตว์ทั้งสิ้น หรือการกล่าวเท็จนั้น บางสถานการณ์การกล่าวเท็จของคนที่อยู่ร่วมกันในสังคมก็อาจเกิดขึ้นได้ไม่ว่าจะเพื่อมารยาทหรือจะเพื่อรักษาน้ำใจกัน หรือการเสพสิ่งมึนเมา ในงานเลี้ยงต่าง ๆ ก็อาจมีเครื่องดื่มจำพวกไวน์หรือแชมเปญเพื่อการเฉลิมฉลอง การไม่ประพฤติดนินทา คือการไม่คบชู้หรือล่วงละเมิดกับลูก ภรรยาหรือสามีของผู้อื่น และการละเว้นจากการลักขโมยซึ่งต้องตีความและพิจารณาจากสถานการณ์ประกอบ

ศีล 5 แต่ละข้อนั้น ทางพระพุทธศาสนาได้มีการแยกองค์ประกอบไว้แล้วเพื่อพิจารณาให้เห็นว่าสิ่งใดทำแล้วผิดศีลหรือไม่ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.2 ลักษณะแห่งการกระทำผิดศีล 5

ศีล	ลักษณะการกระทำผิดศีล
ข้อ 1 การไม่ฆ่าสัตว์	- เป็นสัตว์มีชีวิต - รู้ว่าสัตว์นั้นมีชีวิต - มีเจตนาฆ่า - มีความพยายามฆ่า - สัตว์นั้นตายตามความพยายามนั้น
ข้อ 2 การไม่ลักขโมย	- ของที่จะขโมยเป็นของที่มีเจ้าของ - รู้ว่าของนั้นมีเจ้าของ - มีเจตนาขโมย - มีความพยายามขโมย - ได้ของนั้นมาด้วยความพยายามนั้น
ข้อ 3 การไม่ประพฤติดีกในกาม	- วัตถุที่ไม่ควรเกี่ยวข้องกับ - มีจิตประสงค์จะเสพวัตถุนั้น - มีความพยายามที่จะเสพวัตถุนั้น - ปฏิบัติได้สำเร็จตามความพยายามนั้น
ข้อ 4 การไม่โกหก	- มีสิ่งของหรือเรื่องราวที่ไม่จริง - มีเจตนาโกหก - มีความพยายามในการโกหก - ผู้อื่นเชื่อคำโกหกนั้น
ข้อ 5 การไม่เสพสิ่งมีนเมา	- เป็นน้ำเมาที่มีสุรา - มีจิตใญ่อยากดื่ม - พยายามทำการดื่ม - น้ำเมานั้นไหลลงลำคอเข้าไป

ที่มา: สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (2550: 117 - 163)

การวิเคราะห์องค์ประกอบของศีลในแต่ละข้อนี้เพื่อเป็นการตีกรอบแห่งการกระทำในแนวทางแห่งพระพุทธศาสนานั้นเมื่อมีครบทุกองค์ประกอบจึงเรียกว่าผิศีล สำหรับพุทธศาสนิกชนหรือบุคคลทั่วไปที่นับถือศาสนาพุทธและมีความเคร่งครัดในการปฏิบัติตนและศึกษาธรรมะย่อมจะเข้าใจศีล 5 นี้ได้โดยละเอียด แต่หากจะวิเคราะห์ลักษณะการทำผิศีลด้วยองค์ประกอบเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องนั้นคงไม่ใช่ผู้ที่นับถือศาสนาพุทธทุกคนจะสามารถทราบได้อย่างชัดเจน

การขโมยเป็นการประทุษร้ายศีลข้อ 2 ที่ชาวพุทธควรละเว้นและเป็นลักษณะแห่งการกระทำที่สามารถเกิดขึ้นได้ในหลายรูปแบบและการขโมยในรูปแบบและกลวิธีที่หลากหลายในปัจจุบันนี้ตลอดจนสิ่งที่ยกขโมยไม่จำกัดเพียงแค่ทรัพย์สินที่เป็นสิ่งของหรือเงินทองเท่านั้น ในสังคมปัจจุบันนี้มีการขโมยไปถึงความคิดหรือผลงานของผู้อื่น หากนำลักษณะแห่งการขโมยที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าขโมยดังที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ไปสอบถามความเห็นของผู้ที่มีระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาต่างกันจะสามารถทำให้เห็นถึงโลกทัศน์ในการตีความความหมายของคำว่า ขโมย นี้ได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงมีสมมติฐานว่าผู้ที่มีระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาแตกต่างกันจะตีความความหมายของคำว่า ขโมยแตกต่างกัน รวมถึงให้ความสำคัญกับองค์ประกอบต่างกันและเรียงลำดับความสำคัญต่างกันไปด้วย ผู้วิจัยได้พิจารณาที่ความหมายของคำว่า ขโมย ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ประกอบกับความหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 (น้ำแท้ มีบุญสร้าง, 2544: 130) ดังที่ได้แยกองค์ประกอบไว้ดังนี้

1. เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป
2. รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
3. กระทำลับหลังเจ้าของ
4. เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

จากการที่บทบาทของศาสนาพุทธและกฎหมายเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตที่ส่งผลถึงแนวความคิดของผู้คนในสังคมไทยนั้น การศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาการตีความของผู้ที่อยู่หรือใกล้ชิดกับศาสนาพุทธและกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เคร่งครัดต่อการปฏิบัติธรรม ทนายนความ ดำรง นิสิตนักศึกษาและอาจารย์ที่ศึกษาด้านกฎหมาย ในขณะเดียวกันในสังคมไทยยังมีบุคคลทั่วไปที่ไม่ได้คลุกคลีกับกฎหมายและศาสนาพุทธมากนัก เพื่อให้เห็นถึงลักษณะการตีความตลอดจนความคิดเห็นต่อคำว่าขโมยในภาษาไทย โดยการศึกษาในแนวทางทฤษฎีต้นแบบ (Prototype theory)(Rosch, 1975)

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกลุ่มทางความหมายของคำ

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาและกฎหมายกับบุคคลทั่วไปโดยใช้กลวิธีในการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายเพื่อหาความหมายต้นแบบของคำว่าขโมยดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาทฤษฎีและแนวคิดของ นักภาษาศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องนี้ ดังต่อไปนี้

การจัดกลุ่มทางความหมายโดยพิจารณาจากองค์ประกอบทางความหมายนั้นเริ่มมาจากการที่วิทเกินสไตน์ (Wittgenstein, 1958: 66 cited in Aitchison, 1990: 47) อธิบายไว้ว่าคำทุกคำจะไม่มีองค์ประกอบทางความหมายเหมือนกันทุกประการ แต่อาจจะมีบางองค์ประกอบเท่านั้นที่คล้ายกัน คำในหมวดหมู่เดียวกันจึงมีความคล้ายกันได้เท่านั้นแต่ไม่เหมือนกันทั้งหมด ซึ่งระบุขอบเขตความหมายที่ชัดเจนได้ยาก โดยวิทเกินสไตน์ได้ยกตัวอย่าง คำว่า “เกมส์” ในภาษาอังกฤษนั้นเกมส์มีทั้งที่เป็นเกมส์กระดาน(board-games) เกมส์ไพ่(card-games) เกมส์บอล(ball-games) เกมส์กีฬาโอลิมปิก(Olympic games) เป็นต้น คำทุกคำเป็นเกมส์ แต่ลักษณะไม่เหมือนกันทั้งหมด มีเพียงบางองค์ประกอบเท่านั้นที่เหมือนกัน ลักษณะการทับซ้อนกันทางความหมายนี้ วิทเกินสไตน์เรียกว่า การเชื่อมโยงกันในกลุ่มเดียวกัน (family resemblance) กล่าวคือ แม้ว่าคำทุกคำจะไม่มีองค์ประกอบทางความหมายเหมือนกันทุกประการ ถึงมีเพียงองค์ประกอบเดียวที่เหมือนกันก็ถือว่าเป็นคำที่อยู่ในกลุ่มคำเดียวกัน

จากการที่ความหมายของคำแต่ละกลุ่มจะมีความเชื่อมโยงกันนี้เองลาบอฟ (Labov, 1973) ได้ศึกษาความหมายของคำพบว่าคำต่าง ๆ จะมีขอบเขตที่คลุมเครืออยู่ในความหมายของคำ ลาบอฟได้แสดงให้เห็นถึงแนวคิดนี้โดยให้นักศึกษาของเขาดูรูปภาชนะและให้ระบุว่ารูปใดคือ ถ้วย ชามหรือแจกัน นักศึกษาโดยรวมมีความเห็นเหมือนกันคือ หากรูปภาชนะนั้นมีทรงผอม สูงไม่มีหูจับ จะเรียกภาชนะนั้นว่าเป็นแจกัน แต่ถ้ามีทรงแบนราบจะเรียกว่าชาม อย่างไรก็ตามหากเป็นรูปภาชนะที่มีความกำกวม ทั้งสองลักษณะนี้ นักศึกษามักจะระบุไม่ได้ว่าจะเรียกภาชนะนั้นว่าอย่างไร นั่นแสดงให้เห็นว่าสิ่งต่าง ๆ จะมีขอบเขตความหมายที่ยากจะระบุให้ชัดเจน แต่มนุษย์จะแบ่งประเภทของคำตามลักษณะองค์ประกอบของคำานั้น ๆ โดยมีสิ่งที่เป็นต้นแบบเป็นหลักในการแบ่งประเภทของคำ หากคำใดมีลักษณะใกล้เคียงกับคำต้นแบบในใจคนก็จะจัดให้คำนั้นอยู่ในหมวดหมู่เดียวกับต้นแบบนั้น เมื่อพิจารณาที่ประเด็นสำคัญจากแนวคิดของลาบอฟและวิทเกินสไตน์พบว่าเป็นไปในแนวทางเดียวกัน กล่าวคือ ทั้งสองแนวคิดให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่เหมือนกัน แม้ว่าจะไม่มีครบทุกองค์ประกอบก็ตาม หากแต่คำใดมีองค์ประกอบทางความหมายมากที่สุดจึงน่าจะให้ความหมายที่เป็นแกนกลางของคำในหมวดนั้น ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกลุ่มทางความหมายและหาความหมายต้นแบบของคำต่าง ๆ นั้น พบว่าในระยะแรกจะเป็นการศึกษาความหมายของคำมากกว่าจะพิจารณาถึงโลกทัศน์ของคนในชุมชนภาษานั้น ๆ งานวิจัยแรกที่ได้้นำแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกลุ่มทางความหมายนั้น เริ่มจากรอช (Rosch, 1975) ถือว่าเป็นผู้ที่ทำให้แนวคิดการจัดกลุ่มทางความหมายในทางภาษาศาสตร์เป็นรูปธรรมมากขึ้นแม้ว่ารอชจะเป็นนักจิตวิทยาไม่ใช่ภาษาศาสตร์ก็ตาม เนื่องจากรอชได้ศึกษาการหาคำที่มีความหมายที่เป็นต้นแบบของกลุ่มคำนั้น ๆ โดยเก็บข้อมูลภาษาจากนักศึกษาสาขาจิตวิทยาจำนวน 200 คน โดยให้ตอบแบบสอบถามที่มีคำถาม อาทิ ผัก ผลไม้ เครื่องมือช่าง เฟอร์นิเจอร์ นก เป็นต้น ในแต่ละหมวดหมู่จะมีคำถามในหมวดนั้นประมาณ 50 ตัวอย่าง จากนั้นให้ผู้บอกภาษาให้คะแนนตามความเห็นตน จาก 1 ถึง 7 โดยค่าที่ได้คะแนน 1 หมายถึงคำถามนั้นเป็นต้นแบบทางความหมายของคำในหมวดมากที่สุด โดยคะแนนจะลดหลั่นไปตามระดับความเข้มข้นทางความหมาย รอชเชื่อว่าคำแรกในแต่ละหมวดหมู่ที่ผู้บอกภาษานึกถึงจะเป็นต้นแบบในหมวดคำนั้น โดยผลการวิจัยพบว่าผู้บอกภาษามีความเห็นไปในทางเดียวกัน เช่น หมวดคำของผัก ผู้บอกภาษาเห็นว่าถั่วเป็นตัวแทนความหมายที่ดีที่สุดของผัก ในทางตรงกันข้ามแครอทจะเป็นผักที่มีความหมายของผักน้อยที่สุด ในหมวดของนกปรากฏว่านกโรบินได้ค่าความหมายของนกมากที่สุด ส่วนนกอีมู นกกระเจอกเทศ และนกแพนกวินเกือบจะไม่มีค่าความหมายของนกอยู่เลย ส่วนค่าความได้คะแนนน้อยที่สุดในหมวดของนก เป็นต้น

จากงานวิจัยของรอชพบว่าแม้ว่าจะมีการแบ่งคำออกเป็นหมวดหมู่ แต่ความหมายของคำแต่ละคำภายในหมวดคำเดียวกันก็มีระดับความหมายที่แตกต่างกันแต่จะมีค่าที่เป็นต้นแบบเป็นศูนย์กลางทางความหมายของคำในหมวดนั้น ๆ ซึ่งการจัดกลุ่มคำนั้นจะรวมคำที่มีองค์ประกอบทางความหมายเหมือนกันเข้าไว้ในหมวดเดียวกันแม้ว่าจะมีเพียงองค์ประกอบเดียวที่เหมือนกันก็ถือว่าอยู่ในหมวดคำเดียวกันแต่ในแต่ละหมวดหมู่คำที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากที่สุดจะเป็นคำต้นแบบของคำในหมวดนั้น ๆ ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า ทฤษฎีต้นแบบทางภาษา (Prototype theory)

งานวิจัยของโคลแมนและเคย์ (Coleman and Kay, 1981) ศึกษาความหมายต้นแบบของคำว่าโกหกโดยการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำว่าโกหก เพื่อสร้างสถานการณ์สมมติที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าโกหกอันได้แก่ พูดไม่จริง ผู้ฟังไม่รู้ว่าเป็นจริง และผู้พูดเจตนาหลอกลวงผู้ฟังจากคำพูดนั้น ซึ่งองค์ประกอบทางความหมายนี้จะประกอบอยู่ในสถานการณ์นั้น ๆ มากน้อยลดหลั่นกัน โดยทำแบบสอบถามที่ประกอบด้วยสถานการณ์ทั้งสิ้น 8 สถานการณ์ ให้ผู้บอกภาษาระบุคะแนนในลักษณะเดียวกันกับงานวิจัยของรอชนั่นคือมีคะแนนจาก 1-7 ผลการวิจัยพบว่าตรงตามทฤษฎีต้นแบบของรอชนั่นคือสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าโกหกครบก็จะได้คะแนนมากที่สุดโดยคะแนนจะผันแปรไปตามองค์ประกอบทางความหมายนั่นเอง ซึ่งองค์ประกอบ

ทางความหมายที่สำคัญที่สุดคือ การที่ผู้ฟังไม่รู้ว่าเป็นจริง รองลงมาคือ การเจตนาหลอกลวงและการพูดไม่จริงตามลำดับ

การศึกษาในลักษณะเดียวกันนี้เองลูกอุซซา (Lukusa, 1996) ได้ศึกษาคำต้นแบบของคำว่ารับผิดชอบ (responsible) ในภาษาอังกฤษของผู้ใช้ภาษาอังกฤษชาวแทนซาเนียโดยเปรียบเทียบกับผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ด้วยหลักการเดียวกันกับรอสเซนกัน กล่าวคือ ลูกอุซซาได้วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำว่า รับผิดชอบ จากนั้นจึงสร้างสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่ไม่เท่ากัน รวมทั้งสิ้น 7 สถานการณ์โดยให้ผู้บอกภาษาให้คะแนนในแต่ละสถานการณ์ โดยแบ่งคะแนนเป็นสามระดับ คือ ไม่ใช่ ไม่แน่ใจ และใช่ ผลการวิจัยพบว่าลำดับความสำคัญของความหมายของคำว่ารับผิดชอบในความเห็นของผู้พูดภาษาอังกฤษและภาษาแทนซาเนียต่างกันซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศน์ที่แตกต่างกันของทั้งสองชุมชนภาษา กล่าวคือผู้พูดภาษาแทนซาเนียให้ความสำคัญกับการรับผิดชอบผู้อื่นมากกว่าผู้พูดภาษาอังกฤษ

ในขณะที่ยังงานวิจัยเกี่ยวกับการหาความหมายต้นแบบในประเทศไทยนั้นพบเพียงงานวิจัยของ ม.ล.จรัลวิไล จรูญโรจน์ (2549) ได้ศึกษาความหมายของคำว่านิทาจากการเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาไทยเพศชาย 55 คนและเพศหญิง 69 คน โดยให้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานการณ์สมมุติรวม 16 สถานการณ์ แต่ละสถานการณ์มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่านิทาแตกต่างกันไปโดยไม่ซ้ำกัน และให้ผู้บอกภาษาให้คะแนน 1-7 ผลการวิจัยพบว่าเพศชายจะให้คะแนนการนิทานามากกว่าเพศหญิง และยังให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมาย การพูดลับหลัง มากที่สุดในขณะเพศหญิงให้ความสำคัญกับการพูดเรื่องไม่ดีของผู้อื่นมากที่สุด งานวิจัยนี้นั้นประเด็นทัศนคติที่แตกต่างกันของเพศหญิงและเพศชายเป็นประเด็นสำคัญ ผลการวิจัยได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความแตกต่างทางความคิดโดยผ่านการศึกษาทางด้านความหมายต้นแบบ

จากงานวิจัยทั้งสามเรื่องในแต่ละสังคมทั้งในอเมริกา แทนซาเนีย และประเทศไทย พบว่าล้วนแล้วแต่ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายของคำที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศน์ของผู้คนในภาษานั้น ๆ เป็นการแสดงให้เห็นว่าลักษณะของการจัดกลุ่มทางความหมายและความหมายต้นแบบจะเกี่ยวเนื่องกับโลกทัศน์ของคนแต่ละสังคมซึ่งจะแตกต่างกันไปในแต่ละภาษาและจำเป็นต้องศึกษาทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับภาษาและการมองโลกควบคู่ไปด้วยเพื่อพิสูจน์ให้เห็นถึงโลกทัศน์ของคนผ่านทางตีความความหมายของคำหนึ่งคำ

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของภาษาต่อการมองโลก

การศึกษาภาษาเพื่อวิเคราะห์วิธีการมองโลกของคนในสังคมภาษานั้น ๆ เกี่ยวข้องกับแนวคิดที่สำคัญในด้านภาษาศาสตร์ นั่นคือ สมมติฐานซาเพียร์-วอร์ฟ (The Sapir-Whorf Hypothesis) และแนวคิดด้านภาษาศาสตร์ปริชาณที่เกี่ยวข้องกับอรรถศาสตร์เรียกว่า อรรถศาสตร์ปริชาณ (Cognitive Semantics)

การศึกษาด้านวัฒนธรรมความคิดความเชื่อของคนในสังคมที่สะท้อนออกมาทางภาษานี้ มีต้นแบบมาจากความคิดของนักปรัชญาภาษาสองท่าน คือ โจฮันน์ กอดฟรีด ฟอน เฮอร์เดอร์ (Johann Gottfried von Herder) และวิลเฮล์ม ฟอน ฮุมโบลท์ (Wilhelm von Humboldt) ที่มีความเห็นว่าภาษาจะมีอิทธิพลต่อวิถีคิดของคนในสังคม การที่คนในถิ่นฐานต่าง ๆ มีภาษาที่แตกต่างกันทำให้มีความคิดเห็นแตกต่างกันไปด้วย (คุณหญิงสุริยา รัตนกุล, 2544) โดยฮุมโบลท์มีความเห็นว่าภาษาทุกภาษาประกอบด้วยรูปคำ (word form) และมโนทัศน์ (concept) ซึ่งจะเชื่อมโยงต่อสภาพความเป็นจริงกับโลกภายนอกเป็นมุมมองผ่านกระบวนการคิดของคนในสังคมนั้นเอง ต่อมาแนวคิดเกี่ยวกับภาษาว่าเป็นกระจกสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของคนที่ใช้ภาษานั้น ๆ นักภาษาศาสตร์มานุษยวิทยาชาวอเมริกันชื่อฟรานซ์ โบแอส (Franz Boas) เชื่อว่า ความคิดของผู้คนที่ใช้ภาษานั้นจะมีกรอบมาจากการจัดหมวดหมู่ทางภาษานั้น ๆ โดยโบแอสได้ยกตัวอย่างการสร้างคำในภาษาดาโกตา (Dakota) ที่นำเอาหน่วยคำมาประกอบกันเพื่อให้เป็นคำกริยากลุ่มคำกริยาเดียวกัน (Boas, 1966: 22 cited in Saeed, 1977: 41)

ภาษาดาโกตา

naxta'ka

paxta'ka

yaxta'ka

ic'a'xtaka

boxta'ka

ภาษาอังกฤษ

to kick

to bind in bundles

to bite

to be near to

to pound

ทุกคำที่สร้างขึ้นมามีหน่วยคำ -xtaka ที่หมายถึง to grip ประกอบอยู่ (Boas, 1966: 22 cited in Saeed, 1977: 41) โบแอสต้องการแสดงให้เห็นว่าเป็นการขยายแนวคิดเพิ่มคำในภาษาโดยการนำคำที่มีอยู่เดิมมาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างคำใหม่ นับว่าเป็นการสร้างกรอบให้กับภาษาตลอดจนแนวคิดของผู้คนในชุมชนภาษานั้นด้วย ต่อมาแนวคิดของโบแอสได้ถ่ายทอดไปสู่ลูกศิษย์ของเขานั้น

คือเอ็ดเวิร์ด ซาเพียร์ (Edward Sapir) ซึ่งมีแนวคิดที่ชัดเจนยิ่งขึ้นซาเพียร์ได้กล่าวว่า “...เราได้ยินและรับรู้ประสบการณ์อื่น ๆ อย่างที่เป็นอยู่ เพราะภาษาที่ชุมชนเราใช้อยู่จนเป็นนิสัยกำหนดและเลือกตีความหมายของประสบการณ์เหล่านั้นให้เรา โดยเราไม่มีทางเลือก...” (Sapir, 1988 แปลโดย อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2522)

แต่ผู้ที่ทำให้เกิดคำเรียกแนวคิดนี้ว่า สมมติฐานภาษาสัมพัทธ์ (Linguistic relativity) ได้แก่ เบนจามิน ลี วอร์ฟ (Benjamin Lee Whorf) ผู้เป็นศิษย์ของซาเพียร์และได้รับอิทธิพลทางความคิดเกี่ยวกับภาษาและการมองโลกมาจากซาเพียร์มากที่สุดจนพัฒนาแนวความคิดของอาจารย์ของตนเองนำมาทดสอบจนเป็นสมมติฐานซาเพียร์-วอร์ฟ (The Sapir-Whorf Hypothesis) (Sapir, 1949 cited in Lucy, 1992: 259) โดยมีใจความสำคัญ คือ ภาษาเป็นตัวกำหนดความคิดและการมองโลกของมนุษย์ ภาษาที่ต่างกันทำให้การมองโลกและการตีความต่างกัน แม้ว่าจะเป็นภาษาเดียวกัน หากพื้นฐานความรู้และปัจจัยแวดล้อมต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลแตกต่างกันไป อาจทำให้แต่ละบุคคลมีโลกทัศน์และทัศนคติแตกต่างกันไปได้ จึงเป็นเหตุให้การนิยามสิ่งต่าง ๆ ย่อมต่างกันและจำแนกประเภทของคำ บางกรณีอาจจะคลุมเครือและให้คำจำกัดความที่ชัดเจนตายตัวได้ยาก เป็นเหตุผลที่คำศัพท์บางคำบัญญัติอยู่ในภาษาหนึ่ง แต่ภาษาอื่น ๆ ทั่วโลกไม่มี เช่น ชาวเอสกิโมมีคำมากมายเพื่อเรียกหิมะในแบบต่าง ๆ ในขณะที่คนไทยมีคำเรียกหิมะเพียงคำเดียว นั่นเพราะหิมะไม่มีอยู่ในประเทศไทยแต่ชาวเอสกิโมคุ้นเคยกับหิมะดีในรูปแบบต่าง ๆ ในทางกลับกันคนไทยมีเครื่องมือทำอาหารที่เรียกว่า กระทายขูดมะพร้าว หากจะพูดคำนี้ให้ชาวเอสกิโมเข้าใจคงจะต้องบอกคุณสมบัติทุกประการของกระทายขูดมะพร้าวและคงไม่มีคำเพียงคำเดียวพูดให้ชาวเอสกิโมเข้าใจได้โดยง่าย

สมมติฐานซาเพียร์-วอร์ฟเชื่อว่าภาษาของผู้คนในสังคมนั้นจะเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อระบบความคิดของผู้พูดโดยวอร์ฟได้ทดลองเพื่อพิสูจน์สมมติฐานนี้จากการศึกษาภาษาโฮปีและด้วยลักษณะของภาษานี้เองที่ทำให้ชาวโฮปีมองโลกแตกต่างไปจากชาวยุโรปอื่น ๆ นั่นคือ ไวยากรณ์ของภาษาโฮปีแบ่งกลุ่มของสรรพสิ่ง (entities) ออกเป็นสิ่งมีชีวิต (animate) และสิ่งไม่มีชีวิต (inanimate) ตัวอย่างของสิ่งที่อยู่ในหมวดสิ่งมีชีวิต เช่น เมฆและก้อนหิน วอร์ฟเชื่อว่าที่ชาวโฮปีเชื่อว่าเมฆและก้อนหินเป็นสิ่งมีชีวิตนั้นเพราะภาษาหล่อหลอมให้พวกเขาเชื่อเช่นนี้ (Yule, 2005) หรือแม้แต่ในเรื่องกาล (tense) ในไวยากรณ์ของภาษาโฮปีที่จะไม่ใส่ใจกับการบอกจำนวนความเป็นพหุพจน์ของสิ่งที่ไม่จริงและการนับเวลา ในขณะที่ไวยากรณ์ของภาษายุโรปจะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากมีการแสดงรูปของเอกพจน์และพหุพจน์ชัดเจนเนื่องจากชาวโฮปีจะสนใจกระบวนการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่าง ๆ แต่ให้ความสำคัญกับสภาพก่อนและหลังการเปลี่ยนแปลงมากกว่า จำนวนวันไม่สำคัญเพราะทุกวันคือการเริ่มต้นใหม่ของวันเดิมที่เคยเกิดขึ้น การให้ความสำคัญกับการเกิดซ้ำเช่นนี้สะท้อนออกมาให้เห็น จาก

วัฒนธรรมการจัดเตรียมพิธีการต่าง ๆ เนื่องจากชาวโศปีจะกระทำอย่างระวังยิ่ง เพราะหากวันแรกของพิธีทุกอย่างราบรื่น นั่นหมายความว่าวันอื่น ๆ ก็จะเป็นเช่นวันแรกนี้ เพราะชาวโศปีเชื่อว่าวันทุกวันนี้คือวันเดียวกันที่เกิดขึ้นอีกครั้งนั่นเอง (Fraenkel, 1967 cited in อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2522)

สมมติฐานชาเพียร์-วอร์ฟนี้จะสอดคล้องกับการศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ในภาษาไทย ซึ่งเป็นการศึกษาจากการตีความของผู้ที่ใกล้ชิดกับกฎหมายและศาสนาพุทธที่มีระดับความเคร่งครัดมากน้อยต่างกัน เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าสังคมการทำงานหรือการเรียนทางด้านกฎหมายและสังคมทางศาสนาถือว่าเป็นสังคมย่อยประเภทหนึ่งเช่นกัน วิถีปฏิบัติหรือวัฒนธรรมภายในกลุ่มคนย่อมมีอิทธิพลต่อวิธีคิดของคนในสังคมนั้นซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นได้จากการใช้ภาษารวมถึงการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาที่สะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศน์ของคนในสังคมนั้นพบว่ามีการศึกษาไว้หลายเรื่อง จิราภัสร์ ลิ้มปิชาติ (2534) ศึกษาโลกทัศน์ของชาวเขา 6 เผ่าในประเทศไทย ที่สะท้อนจากลักษณะนาม ของคำนามเรียกเครื่องใช้ในครัวเรือน เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจ้าของภาษาในแต่ละเผ่าในจังหวัดเชียงราย คือ ม้งดำ เมี่ยน-เย้า ล่าหุซึ กะเหรี่ยงสะกอ ลีซุและอาข่า ผลการวิจัยพบว่าการมองโลกของผู้พูดภาษาแต่ละภาษามีความซับซ้อนไม่เท่ากัน เนื่องจากภาษาชาวเขาทุกภาษามีการแบ่งประเภทของลักษณะนามออกเป็น 3 ประเภท คือ คำลักษณะนามกลาง คำลักษณะนามสำหรับกลุ่มนามและคำลักษณะนามซ้ำรูปคำนาม ในขณะที่ปิยวลี ยิ่งสวัสดิ์ (2533) ศึกษาโลกทัศน์ของชาวเขา 6 เผ่าในประเทศไทยที่สะท้อนจากลักษณะนามของคำนามเรียกสิ่งมีชีวิต ผลการศึกษาพบว่าความมากน้อยของจำนวนลักษณะนามในภาษาของชาวเขาสะท้อนให้เห็นถึงความหยابและละเอียดในการจำแนกสิ่งมีชีวิต ผู้พูดภาษาชาวเขาทุกภาษาแยกโลกของมนุษย์และโลกของสัตว์และมองว่าสัตว์บางชนิดเป็นสิ่งของ ศศิธร สีนถาวรกุล (2547) ได้ศึกษาวิธีการกินและความเชื่อของคนไทยที่สะท้อนจากชื่ออาหารไทยที่ใช้ในเทศกาลงานพิธีแบบดั้งเดิม พบว่าเมื่อวิเคราะห์ด้านความหมายแฝงของชื่ออาหารไทยทั้งชื่อของหวานและของหวานแล้วพบว่ามีค่านิยมและความเชื่อที่สะท้อนอยู่ในชื่ออาหารทั้งหมด 7 เรื่อง ได้แก่ ค่านิยมและความเชื่อเรื่อง ความยั่งยืนและยาวนาน ความรักใคร่สามัคคี ความมั่งคั่งร่ำรวย ความสวยงามสง่างาม ความเจริญรุ่งเรืองในชีวิต ความอุดมสมบูรณ์ และความศรัทธาในศาสนา

จรัลวิไล จรูญโรจน์ (2540) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลิงค์และเพศในโลกทัศน์ของผู้พูดภาษาฮินดีและภาษาเยอรมัน ผลการศึกษาพบว่าจำนวนลิงค์ในภาษามีอิทธิพลต่อระดับความใส่ใจในการจำแนกเพศของสรรพสิ่งโดยผู้พูดภาษา ผู้พูดภาษาที่มี 2 ลิงค์เช่นภาษาฮินดี น่าจะให้ความสนใจในการจำแนกเพศของสรรพสิ่งไปตามความเป็นจริงมากกว่าผู้พูดภาษาที่มี 3 ลิงค์เช่นภาษาเยอรมัน และ

งานวิจัยของปานทิพย์ มหาไทรภพ (2545) ศึกษานามสกุลพระราชทานในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว: การวิเคราะห์ทางประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ ผลการศึกษาพบว่า ส่วนความหมายของนามสกุลมีการนำความหมายที่ดีเป็นสิริมงคลมาตั้ง ความหมายเหล่านี้สะท้อนให้เห็นค่านิยมและลักษณะของวัฒนธรรมไทย 3 ประการ คือ คนไทยปรารถนาในความสุข ความเจริญและมั่งคั่ง วัฒนธรรมการเน้นฝ่ายชายในการสืบเชื้อสาย และความนิยมยกย่องบุคคลที่มีคุณสมบัติดี

จากการยกตัวอย่างงานวิจัยที่สะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศน์ของคนในสังคมนั้นสามารถแสดงให้เห็นได้ในหลายมุมมองทั้งผลการเปรียบเทียบระหว่างสังคมที่แตกต่างกันและระหว่างช่วงเวลาในอดีตกับปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงนำสมมติฐานชาเพียร์-วอร์ฟนี้มาร่วมวิเคราะห์เพื่อให้เห็นถึงโลกทัศน์ของคนในสังคมไทยจากลักษณะการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ของผู้ที่มีระดับความเกี่ยวข้องกับกฎหมายและเคร่งครัดต่อศาสนาต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

งานวิจัยในครั้งนี้จะเป็นการศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ของผู้ที่มีระดับความเคร่งครัดต่อกฎหมายและศาสนา ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย คือ การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลและประชากรสำหรับการวิจัย จากนั้นจึงออกแบบเครื่องมือสำหรับการเก็บข้อมูล และดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ เมื่อได้รับข้อมูลตามที่ต้องการแล้ว จึงวิเคราะห์ข้อมูล โดยแยกวิเคราะห์ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีรายละเอียดตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างและจุดเก็บข้อมูลสำหรับการวิจัย

1. การจัดกลุ่มประชากร

เนื่องจากการศึกษาการตีความความหมายต้นแบบของคำว่า ขโมย นี้จะนำเสนอในลักษณะเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้ที่เคร่งครัดศาสนาในระดับที่แตกต่างกัน โดยแยกพิจารณาตามคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีลักษณะที่สำคัญคือ ความเกี่ยวข้องกับกฎหมายและความเคร่งครัดศาสนาพุทธ ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายนั้นจะพิจารณาจากอาชีพ ในขณะที่ระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาพุทธนั้นจะพิจารณาจากแบบสอบถาม ผู้ที่ได้รับคะแนนสูงจะจัดว่าเป็นผู้ที่มีความเคร่งครัดต่อศาสนาและผู้ที่ได้รับคะแนนต่ำจะจัดว่าเป็นผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา สำหรับกลุ่มประชากรที่ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและไม่ได้เคร่งครัดต่อศาสนา ผู้วิจัยจะรวมเป็นกลุ่มเดียวกัน คือ กลุ่มของบุคคลทั่วไป แต่สำหรับผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายนั้น ผู้วิจัยจะให้ตอบแบบสอบถามเพื่อวัดระดับความเคร่งครัดต่อศาสนา หากพบว่าได้คะแนนสูง ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายนี้จะถูกจัดอยู่ในกลุ่มของผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาทันที แต่หากได้คะแนนต่ำ จะเป็นผู้ที่ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา นั้นหมายความว่า ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและไม่เคร่งครัดต่อศาสนาเป็น คน ๆ เดียวกัน ผู้วิจัยจึงจัดกลุ่มนี้เป็นกลุ่มเดียว คือ บุคคลทั่วไป ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างเพื่อศึกษาในงานวิจัยนี้จึงแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย กลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและกลุ่มบุคคลทั่วไป

2. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

การศึกษาครั้งนี้เก็บข้อมูลแบบเจาะจง โดยพิจารณาจากอาชีพ คือ เป็นผู้ประกอบอาชีพหรือกำลังศึกษาเกี่ยวกับกฎหมาย เช่น ทนายความ นิติกร ตำรวจ อาจารย์หรือนิสิต นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ เป็นต้น

2.2 ผู้เคร่งครัดต่อศาสนา

เก็บข้อมูลในลักษณะสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายและเป็นผู้มีคะแนนความเคร่งครัดต่อศาสนาสูง สำหรับระดับความเคร่งครัดต่อศาสนานั้นจะตัดสินจากเกณฑ์การคัดเลือกในลักษณะเดียวกันกับ ม.ล.จรัลวิไล จรูญโรจน์ (2552: 1-20) ซึ่งใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องกำหนดว่าผู้ใดเคร่งศาสนาในระดับมากหรือน้อยเนื้อหาในแบบสอบถามจะสอบถามลักษณะความเกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธในชีวิตประจำวัน เช่น ตักบาตรทุกวัน ถือศีล 5 สวดมนต์ ฟังเทศน์เป็นประจำ เป็นต้น ระดับคะแนนจะบอกระดับความเคร่งครัดต่อศาสนา นั้นหมายความว่าหากได้คะแนน 6-10 จะเป็นผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนามากและหากได้คะแนน 0-4 จะเป็นผู้เคร่งครัดต่อศาสนาน้อย ตามลำดับ

2.3 บุคคลทั่วไป

เก็บข้อมูลในลักษณะสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายและเป็นผู้มีระดับคะแนนความเคร่งครัดต่อศาสนาต่ำ จากการวัดระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาด้วยแบบสอบถามเดียวกันกับกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนา

เพื่อให้เป็นไปในลักษณะเดียวกันกับความเกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายที่พิจารณาเพียงอาชีพหรือสาขาวิชาที่กำลังศึกษา แต่สถานภาพทางสังคมนั้นจัดว่าเป็นบุคคลธรรมดา ไม่ได้อยู่ในสถานะใดเป็นพิเศษ ผู้วิจัยจึงไม่เก็บข้อมูลจากกลุ่มนักบวช เช่น พระสงฆ์ สามเณร แม่ชี เป็นต้น มาร่วมวิเคราะห์ในการศึกษาครั้งนี้ด้วย

อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสำหรับศึกษาในงานวิจัยนี้ คือ 18 – 60 ปี เนื่องจากในส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายนั้นจะหมายรวมถึงผู้ที่กำลังศึกษาวิชากฎหมายด้วย โดยการศึกษาวิชา

กฎหมายในระดับต่ำสุด คือ ระดับปริญญาตรีและผู้ศึกษาในระดับปริญญาตรี ในชั้นปีที่ 1 นั้น จะมีอายุเฉลี่ย 18 ปี ในขณะที่ผู้ที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับกฎหมาย โดยเฉลี่ยแล้วเกษียณอายุการทำงานคือ 60 ปี ดังนั้นเพื่อให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันทั้งหมดของประชากรที่จะศึกษาในงานวิจัยนี้ ทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้ที่เคร่งครัดและไม่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธ ผู้วิจัยจึงกำหนดอายุเฉลี่ยของประชากรให้อยู่ระหว่าง 18 – 60 ปี

3. จุดเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนี้จะไม่จำกัดพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง เนื่องจากงานวิจัยนี้จะไม่นำตัวแปรทางด้านถิ่นที่อยู่ของกลุ่มตัวอย่างมาเป็นตัวแปรและไม่อยู่ในสมมติฐานที่ตั้งไว้สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ นอกจากนั้นการศึกษาในครั้งนี้จะสนใจศึกษาความคิดเห็นต่อความหมายของคำว่า ขโมยในภาษาไทย ของผู้ที่มีระดับความเกี่ยวข้องกับกฎหมายและเคร่งครัดต่อศาสนาพุทธต่างกันไม่ว่าจะเป็นเพศใด หรืออยู่ในภูมิภาคใดของประเทศไทยล้วนต้องศึกษาตีความและใช้ตัวบทกฎหมายไทยและหลักศาสนาพุทธที่เหมือนกัน

การทำแบบสอบถาม

การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้จะดำเนินการในสองลักษณะ กล่าวคือ สำหรับการเก็บข้อมูลจากผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไป ผู้วิจัยใช้วิธีการส่งแบบสอบถามทางสื่อต่าง ๆ เช่น จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ โทรสาร เป็นต้น และสำหรับกลุ่มผู้เคร่งครัดศาสนาและบุคคลทั่วไป ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถามที่จัดทำไว้ เนื่องจากข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ ต้องเป็นความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อความหมายของคำว่า ขโมย การสัมภาษณ์ตามแบบสอบถามจะทำให้ได้ข้อมูลตรงกับประเด็นของการศึกษารั้งนี้มากที่สุดเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกกับผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยจึงได้จัดทำแบบสอบถามซึ่งมีทั้งสิ้น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เพื่อเก็บข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามที่จำเป็นสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล เช่น อาชีพ ศาสนา สาขาวิชาที่กำลังศึกษา เป็นต้น ซึ่งเป็นส่วนที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความเกี่ยวข้องกับกฎหมายของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลสำหรับวัดระดับความเคร่งครัดต่อศาสนา จัดทำโดยการสอบถามผู้ที่นับถือศาสนาพุทธถึงกิจกรรมทางศาสนาพุทธที่ตนเข้าร่วม และแบบสอบถามส่วนที่ 2 สำหรับตรวจสอบลักษณะการตีความความหมายคำว่า ขโมย ในภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แบบสอบถามส่วนที่หนึ่ง: ข้อมูลพื้นฐาน และความเคร่งครัดต่อศาสนา

ลักษณะของคำถามจะเป็นคำถามแบบให้เติมข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น อาชีพ ศาสนา สาขาวิชาที่กำลังศึกษา เป็นต้น เนื่องจากข้อมูลที่สำคัญสำหรับงานวิจัยนี้คือ อาชีพ ซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญในการวิเคราะห์และพิสูจน์สมมติฐาน โดยจะจัดประเภทความเกี่ยวข้องกับกฎหมายจากอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม และส่วนของคำถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของผู้ตอบแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธ โดยให้ระบุว่าได้ปฏิบัติกิจกรรมดังกล่าวหรือไม่ หนึ่งกิจกรรมที่ปฏิบัติจะเท่ากับหนึ่งคะแนน เพื่อจะจัดระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาพุทธของผู้ตอบแบบสอบถามโดยกิจกรรมทางศาสนาที่ระบุในแบบสอบถามนี้รวมทั้งสิ้น 10 กิจกรรม ดังต่อไปนี้

1. สวดมนต์ไหว้พระทุกวัน
2. ปฏิบัติกรรมฐาน (เจริญสมาธิและวิปัสณา) อย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 ครั้ง
3. อ่านหนังสือธรรมะสม่ำเสมอ
4. ฟังเทศน์ (ที่วัด, ทางทีวี, ทางวิทยุ, ทางอินเทอร์เน็ต) อย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
5. มีกิจกรรมพิเศษในวันพระเป็นประจำ (ใส่บาตร, ถวายเทียน ฯลฯ)
6. ไปวัดในวันสำคัญทางศาสนาเป็นประจำ (ทำบุญ, เวียนเทียน ฯลฯ)
7. พยายามถือศีลครบ 5 ข้ออยู่ตลอดเวลา
8. สามารถปฏิบัติตามศีล 5 ได้สมบูรณ์หรือเกือบสมบูรณ์ตลอดเวลา
9. สนใจด้วยตัวเองไปเข้า คอร์สปฏิบัติธรรมเป็นประจำ
10. รักษาศีล 8

ผู้ตอบแบบสอบถามที่อยู่ในกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาหมายถึงผู้ที่มีคะแนนการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนาตั้งแต่ 6-10 ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้รับคะแนนการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนาตั้งแต่ 0-4 จะถือว่าเป็นผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนาหรือบุคคลทั่วไป ผู้วิจัยตัดคะแนนกลาง คือ 5 คะแนน ออกไปเพื่อให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายที่มีเพียง 2 ระดับ คือ ผู้เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย การวัดระดับความเคร่งครัดต่อศาสนา จึงตัดคะแนนออกเป็น 2 กลุ่มเช่นเดียวกัน คือ เคร่งครัดและไม่เคร่งครัด โดยผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและไม่เคร่งครัดจะหมายถึง บุคคลทั่วไปดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

2. แบบสอบถามส่วนที่สอง: ข้อมูลเกี่ยวกับความเห็นต่อความหมายของคำว่าขโมย

ลักษณะของคำถามในแบบสอบถามจะเป็นการแสดงสถานการณ์ แต่ละสถานการณ์จะมีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่าขโมยตั้งแต่ 0 ถึง 4 องค์ประกอบ แต่ละเรื่องจะมีองค์ประกอบทางความหมายไม่ซ้ำกันเลย องค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ประกอบด้วย

1. เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป (เอา)
2. รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ (รู้)
3. กระทำลับหลังเจ้าของ (กระทำ)
4. เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ (เจตนา)

เมื่อนำองค์ประกอบทางความหมายทั้ง 4 ลักษณะนี้มาสร้างสถานการณ์สมมติที่มีองค์ประกอบทางความหมายที่แตกต่างกันทั้งหมดสามารถสร้างสถานการณ์ได้รวม 16 สถานการณ์ จากนั้นจึงให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุคะแนนแต่ละสถานการณ์โดยกำหนดคะแนนให้สัมพันธ์กับระดับความมั่นใจในการเป็นขโมย ดังต่อไปนี้

1 คะแนน	หมายถึง	แน่ใจที่สุดว่าไม่เป็นขโมย
2 คะแนน	หมายถึง	ค่อนข้างแน่ใจว่าไม่เป็นขโมย
3 คะแนน	หมายถึง	ไม่ค่อยแน่ใจแต่ว่าน่าจะไม่เป็นขโมย
4 คะแนน	หมายถึง	ตัดสินใจไม่ได้ว่าเป็นขโมยหรือไม่
5 คะแนน	หมายถึง	ไม่ค่อยแน่ใจแต่ว่าน่าจะเป็นขโมย
6 คะแนน	หมายถึง	ค่อนข้างแน่ใจว่าเป็นขโมย
7 คะแนน	หมายถึง	แน่ใจที่สุดว่าเป็นขโมย

ลำดับขั้นตอนในการเก็บข้อมูลจะเริ่มจากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับตัวผู้ตอบแบบสอบถามเองรวมถึงระดับความเกี่ยวข้องต่อกฎหมายและระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาพุทธซึ่งอยู่ในแบบสอบถามส่วนที่ 1 จากนั้นจึงให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำการตอบแบบสอบถามในส่วนของการคิดเห็นต่อสถานการณ์สมมติ 16 สถานการณ์เพื่อศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ซึ่งอยู่ในแบบสอบถามส่วนที่ 2 ตามลำดับ รายละเอียดของสถานการณ์สมมติทั้ง 16 สถานการณ์มีดังต่อไปนี้

สถานการณ์ที่ 1

- + เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป + รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของ
เจ้าของอยู่
- + กระทำลับหลังเจ้าของ + เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“อาโปและเม้งอยู่บ้านติดกัน แต่ทั้งคู่ไม่ค่อยจะชอบพอกันนักมักมีเรื่องขัดแย้งกันประจำ เรื่องเดียวที่เหมือนกัน คือ ทั้งคู่ต่างชอบน้องหมวยสาวสวยบ้านตรงข้าม เม้งปลูกกุหลาบไว้ที่สวนข้างบ้านหวังว่าเมื่อกุหลาบออกดอกสวยงามแล้วจะนำไปให้น้องหมวย เพื่อเอาชนะใจน้องหมวย แต่เมื่อเม้งไปทำงาน อาโปเห็นกุหลาบเม้งบานแล้วสามดอกจึงแอบตัดกุหลาบของเม้งไปให้น้องหมวย เพื่อที่เม้งจะได้ไม่มีกุหลาบไปให้น้องหมวยและหวังว่าน้องหมวยจะชอบตนเองมากกว่า อาโปขโมยดอกกุหลาบของเม้งหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 2

- + เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป + รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของ
เจ้าของอยู่
- + กระทำลับหลังเจ้าของ - เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“โหน่งขึ้นชอบเสื้อผ้ามือสองมาก และโหน่งเพิ่งขอเงินแม่ไปซื้อกางเกงยีนส์มือสองตัวใหม่มาได้ ซึ่งเป็นกางเกงรุ่นที่เก่ามากหาซื้อได้ยากในปัจจุบัน โหน่งจึงภูมิใจมากที่ตนหามาได้ เมื่อซื้อมาแล้วจึงใส่ไปอวดเพื่อน และโหน่งตั้งใจว่าจะไม่ซักกางเกงตัวนี้บ่อยนักเพราะอยากให้กางเกงยีนส์ตัวนี้ดูเก่า ๆ หน่อย แต่พอโหน่งไปโรงเรียน แม่กำลังเตรียมนำของไปบริจาค จึงเข้าไปที่ห้องโหน่งเพื่อนำของที่โหน่งไม่ใช้แล้วไปบริจาค เห็นกางเกงยีนส์เก่า ๆ กองอยู่กับพื้น แม่ไม่รู้นี้เป็นกางเกงยีนส์มือสองที่โหน่งเพิ่งไปซื้อมา แม่จึงนำกางเกงยีนส์ของโหน่งไปบริจาคโดยแม่หวังว่าผลบุญจะส่งให้โหน่งโชคดีมีความสุข แม่ขโมยกางเกงยีนส์ของโหน่งหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 3

- + เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป + รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของ
เจ้าของอยู่

- กระทำกลับหลังเจ้าของ + เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“สองเป็นสมาชิกวงดนตรีไทยของโรงเรียนโดยสองเป็นคนเป่าขลุ่ยของวง สองอยากได้ขลุ่ยเป็นของตัวเองเพื่อที่จะได้ซ้อมได้บ่อย ๆ แต่สองก็ไม่อยากขอเงินพ่อ จึงนำเงินเก็บของตัวเองมาซื้อ ในที่สุดสองก็มีขลุ่ยของตัวเอง สองนำขลุ่ยไปโรงเรียนด้วยเพื่อที่จะได้ลองซ้อมกับวง โจ๊กเองก็เป็นสมาชิกวงดนตรีไทยของโรงเรียนแต่อยู่คนละโรงเรียนกับสองและโจ๊กก็อยากได้ขลุ่ยเหมือนกัน เคยขอให้แม่ซื้อให้แต่แม่ให้ใช้ของทางโรงเรียนไปก่อน เมื่อโจ๊กเห็นสองเดินถือขลุ่ยไปโรงเรียน โจ๊กจึงทำทักสองดูขลุ่ยบ้าง สองก็ให้ดูแต่พอทวงคืน โจ๊กไม่ยอมคืนให้แล้วบอกว่าขลุ่ยนี้อยู่ในมือโจ๊กก็แสดงว่าเป็นของโจ๊ก สองอยากได้สองก็ต้องไปซื้อเองจะมาเอาของโจ๊กไปไม่ได้ โจ๊กขโมยขลุ่ยของสองหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 4

- + เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป - รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครอง
เจ้าของอยู่
+ กระทำกลับหลังเจ้าของ + เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“แม่จับได้ว่าดิฐบุหรื จึงสั่งให้ดิฐเอาบุหรืไปทิ้ง แคนเป็นพี่ชายของดิฐ อยากแกล้งดิฐ ให้โดนแม่ว่าและทำโทษ จึงไปเก็บบุหรืที่ดิฐทิ้งไปแล้วจากถังขยะไปวางไว้ที่โต๊ะหน้าโทรทัศน์เพราะหลังข่าวภาคค่ำแม่จะมานั่งดูละคร ถ้าแม่เห็นบุหรือีก ดิฐต้องโดนลงโทษหนักแน่ๆ แคนขโมยบุหรืของดิฐหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 5

- เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป + รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครอง
เจ้าของอยู่
+ กระทำกลับหลังเจ้าของ + เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“อ้วนหมั่นไส้ที่แดงกวทำงานเก่งไม่ว่าจะทำงานใดที่เจ้านายสั่งก็มักจะสำเร็จจุล่ง และได้รับคำชมเสมอ ๆ เมื่อถึงกำหนดส่งแผนงานปีใหม่ที่่จะจัดขึ้น อ้วนรู้ว่าแดงกวเก็บข้อมูลแผนงานไว้ในคอมพิวเตอร์จึงแอบใช้คอมพิวเตอร์โดยที่แดงกวไม่รู้ แล้วอ้วนจึงลบข้อมูลแผนงานที่แดงกวเตรียม

ไว้ทั้งหมดทิ้งไป เพื่อหวังว่าครั้งนี้เตงกวาจะโดนตำหนิที่ทำงานพลาด อ้วนขโมยแผนงานของเตงกวาหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 6

- + เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป + รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- กระทำกลับหลังเจ้าของ - เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“มินไม่สบาย เพื่อน ๆ จึงพากันมาเยี่ยมที่บ้าน แต่เต้ามาเยี่ยมไม่ได้จึงส่งดอกไม้มาเยี่ยมแทน มินชอบดอกไม้ที่เต้าส่งมาให้ แต่มินแพ้เกสรดอกไม้มาก ฝ่ายเลยบอกมินว่า จั๊นจันเอาดอกไม้ช่อนี้ไปนะ ก็มินแพ้เกสรดอกไม้ช่อนี้ ฝ่ายขโมยช่อดอกไม้ของมินหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 7

- + เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป - รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- กระทำกลับหลังเจ้าของ + เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“ตอนบ๊ายมีสอบวิชาภาษาอังกฤษ โดยอาจารย์อนุญาตให้นำเอาพจนานุกรมภาษาอังกฤษเข้าห้องสอบได้ โต้งเดินมาเห็นแมวนั่งอ่านหนังสืออยู่และบนโต๊ะมีพจนานุกรมวางอยู่ พจนานุกรมนั้นแมวนำมาจากบ้าน แต่โต้งเข้าใจว่าเป็นพจนานุกรมของคณะที่ให้นักศึกษานำไปใช้ได้ โต้งอยากจะแกล้งไม่ให้แมวนำพจนานุกรมไว้ในห้องสอบ โต้งจึงไปหยิบพจนานุกรมที่วางอยู่บนโต๊ะนั้นเข้าห้องสอบไปต่อหน้าต่อตาแมว โต้งขโมยพจนานุกรมของแมวหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 8

- เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป - รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- + กระทำกลับหลังเจ้าของ + เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“ที่ทำงานของอ้อยมีจักรยานส่วนกลางสีแดงแปดไว้ให้พนักงานใช้ซึ่งติดต่องานระหว่างแผนกที่อยู่กันคนละอาคาร อ้อยและเพื่อนๆในสำนักงานทุกคนเห็นว่าวันนี้ใหม่ใช้จักรยานของสำนักงานเป็นคนสุดท้าย เมื่ออ้อยเดินออกจากที่ทำงานเพื่อจะกลับบ้านในตอนเย็นและเห็นจักรยานสีแดงจอดอยู่ที่นี้ก็อยากจะแก้งใหม่ขึ้นมา อ้อยไม่ชอบหน้าใหม่และอยากให้ใหม่ถูกเพื่อนร่วมงานต่อว่าโทษฐานที่ใช้ของส่วนรวมแล้วไม่รู้จักรักษาให้ดี อ้อยจึงแอบปล่อยลมยางรถจักรยานในขณะที่ไม่มีใครเห็น โดยที่อ้อยไม่รู้เลยว่าจักรยานคันนี้เป็นของใหม่เองที่ถูกลักขโมยมาทำงานวันนี้ ไม่ใช่ของส่วนรวม อ้อยขโมยจักรยานของใหม่หรือไม่?

สถานการณ์ที่ 9

- เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป + รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- + กระทำลับหลังเจ้าของ - เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“ปานกำลังจะไปกินข้าวกลางวัน เมื่อเดินผ่านโต๊ะทำงานของนุ้ยเห็นกระเป๋าเงินของนุ้ยวางอยู่แต่นุ้ยยังประหม่อมไม่เสร็จ ปานจึงเอากระเป๋าเงินของนุ้ยเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานของนุ้ยเองเพราะกลัวกระเป๋าเงินของนุ้ยจะหาย จากนั้นปานจึงส่งข้อความไปบอกนุ้ยว่ากระเป๋าเงินของนุ้ยอยู่ในลิ้นชัก ปานขโมยกระเป๋าเงินของนุ้ยหรือไม่?

สถานการณ์ที่ 10

- เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป + รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- กระทำลับหลังเจ้าของ + เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“บัวร่วมแข่งขันประกวดภาพเขียนร่วมกับเพื่อน ๆ ชั้นป.หก ในขณะที่คุณครูปล่อยให้ทุกคนวาดรูป บัววาดรูปของตัวเองเสร็จแล้ว แต่บัวเห็นว่าภาพของเกดสวยกว่าของตัวเองมาก บัวจึงฉวยโอกาสที่เป็นคนวาดรูปเก่งอยู่แล้ว และบัวก็อยากจะชนะการประกวดเพราะนั่นเท่ากับว่าทุกคนจะได้เข้าใจว่าเกดไม่ได้วาดรูปเก่งมากมายนัก บัวจึงแกล้งทำสีดาหยดลงไปในงานของเกดต่อหน้าต่อตาเกดเพราะรู้ว่าเกดไม่กล้าฟ้องครูแน่นอน บัวขโมยภาพเขียนของเกดหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 11

- + เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป - รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- + กระทำลับหลังเจ้าของ - เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“บุ่มไปทำบุญที่วัดจึงถือครองเท้าไว้ตรงบันไดก่อนเดินขึ้นไปบนศาลา ในขณะที่บุ่มกำลังจัดสำหรับถวายพระ เอ๊ยที่เพิ่งซื้อรองเท้ามาใหม่ก็ถือครองเท้าไว้ตรงบันไดเช่นเดียวกัน โดยรองเท้าของเอ๊ยนั้นแบบเดียว สีเดียวกันกับของบุ่ม ในขณะที่เอ๊ยกำลังเตรียมของถวายพระ บุ่มทำบุญเสร็จแล้วจึงกลับบ้านก่อน บุ่มเดินลงมาจากศาลา ใส่รองเท้าแล้วจึงจักรยานกลับบ้านไปโดยไม่รู้ตัวว่ารองเท้าที่บุ่มใส่นั้นเป็นรองเท้าของเอ๊ย บุ่มขโมยรองเท้าของเอ๊ยหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 12

- เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป - รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- กระทำลับหลังเจ้าของ + เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“กานดาอยากได้โทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่จากคุณพ่อ แต่คุณพ่อไม่ซื้อให้ถ้าเครื่องเก่ายังใช้ได้ อยู่ กานดาจึงวางแผนเพื่อให้ได้โทรศัพท์ใหม่ ในขณะที่ทุกคนกำลังนั่งรับประทานอาหารเย็นกัน กานดาแกล้งปัดน้ำหกใส่โทรศัพท์มือถือโดยแม่ได้แต่นั่งมองด้วยความตกใจ เพราะนั่นเป็นโทรศัพท์ของแม่ไม่ใช่ของกานดา แม่กับกานดาใช้โทรศัพท์มือถือรุ่นเดียวกัน กานดาถามว่าโทรศัพท์ของตนนั้นอยู่ที่โต๊ะหนังสือ กานดาขโมยโทรศัพท์มือถือของแม่หรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 13

- เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป - รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- + กระทำลับหลังเจ้าของ - เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“กวางต้องจดยละเอียดหนังสือที่ต้องขอมในห้องสมุด แต่กวางไม่มีปากกาหรือดินสอ กวางเห็นปากกาด้ามหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะอ่านหนังสือ กวางเข้าใจว่านั่นเป็นปากกาสำหรับใช้ร่วมกัน ภายในห้องสมุด กวางจึงหยิบปากกานั้นมาใช้โดยไม่รู้ว่าปากกาที่กวางใช้นั้นเป็นของบรรณารักษ์ที่เดินไปเก็บหนังสือที่ชั้น แต่เมื่อใช้เสร็จกวางก็วางปากกานั้นไว้ที่เดิม กวางขโมยปากกาของบรรณารักษ์หรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 14

- เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป + รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- กระทำกลับหลังเจ้าของ - เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“กิ๊กกับแมนเป็นสามีภรรยา กัน กำลังจะย้ายเข้าบ้านใหม่ จึงไปเดินซื้อของกัน กิ๊กจะไปเข้าห้องน้ำจึงฝากกระเป๋าให้แมนถือไว้ แมนขโมยกระเป๋าของกิ๊กหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 15

- + เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป - รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
- กระทำกลับหลังเจ้าของ - เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“แมนกำลังนำขยะของตนเองไปทิ้งก่อนจะกลับบ้าน เดินมาเห็นบอยเอาแก้วกระดามาวางบนโต๊ะทำงานซึ่งบอยตั้งใจว่าจะนำแก้วกระดามานี้มาทำเป็นแก้วใส่ปากกาใช้เอง แมนเข้าใจว่าแก้วกระดามันเป็นขยะทั่วไปจึงหยิบเอาแก้วกระดามาบีบแล้วยัดใส่ถุงขยะแล้วส่งต่อให้แม่บ้านของบริษัทที่กำลังเอาขยะทั้งหมดของแผนกไปทิ้งร่วมกัน โดยที่บอยก็ห้ามไม่ทัน แมนขโมยแก้วกระดามของบอยหรือไม่?”

สถานการณ์ที่ 16

- เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป - รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่

- กระทำกลับหลังเจ้าของ

- เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

“เหมียวกับอรไปเปิดร้านขายของมือสองด้วยกันโดยของที่นำมาขายเป็นของใช้ของเหมียวกับอรเอง เช่น เสื้อผ้า หรือรองเท้าที่ทั้งคู่ไม่ใช่แล้ว ระหว่างที่จัดวางสินค้ากันอยู่ เหมียวหยิบผ้าคลุมไหล่ของอรมาพับ อรเข้าใจว่าเหมียวใจดีช่วยพับผ้าคลุมไหล่ของตนให้เรียบร้อยจึงไม่ได้พูดอะไร แต่เหมียวเข้าใจว่าเป็นผ้าคลุมไหล่ที่อรจะเอามาวางขายด้วย จึงพับให้เรียบร้อย เหมียวขโมยผ้าคลุมไหล่ของอรหรือไม่?”

แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลนั้นแบ่งออกเป็น 4 ชุด โดยผู้วิจัยจะสลับข้อกับเนื้อหา เนื้อหาของแบบสอบถามจะเหมือนกันทุกประการแต่จะแตกต่างกันในการส่วนของการถามความเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ที่แตกต่างกัน 16 สถานการณ์หรือในส่วนที่ 2 นั้น การเรียงลำดับข้อหรือสถานการณ์จะแตกต่างกันออกเป็น 4 ลักษณะ เช่น ในแบบสอบถามชุดที่ 1 สถานการณ์ที่ 1 เป็นเรื่องของ อาโปและเม้ง แต่ในแบบสอบถามชุดที่ 2 3 และ 4 เรื่องของ อาโปและเม้ง จะอยู่ในสถานการณ์ที่ 5 9 และ 13 ตามลำดับ เนื่องจากเนื้อหาของแบบสอบถามและสถานการณ์ต่าง ๆ ก่อนข้างยาวและต้องใช้เวลาในการพิจารณาว่าสถานการณ์ใดเป็นหรือไม่เป็นการขโมย ผู้ตอบแบบสอบถามอาจจะเกิดความเบื่อหน่ายเมื่อทำแบบสอบถามไประยะหนึ่ง หากไม่สลับข้อของสถานการณ์ต่าง ๆ ข้อหลัง ๆ ของแบบสอบถามอาจได้รับคะแนนจากการตอบแบบไม่ได้ไตร่ตรองหรือเป็นการตอบแบบสอบถามโดยการใส่คะแนนเพื่อให้เสร็จสิ้นการตอบแบบสอบถามไปเท่านั้น การสลับตำแหน่งของข้อหรือสถานการณ์ทั้ง 16 สถานการณ์ออกเป็น 4 ชุด เพื่อป้องกันการตอบแบบสอบถามโดยไม่ตั้งใจ

อย่างไรก็ตาม เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในการกล่าวถึงสถานการณ์ทั้ง 16 ในวิทยานิพนธ์นี้ หมายเลขของเรื่องที่ผู้วิจัยใช้จะหมายถึงลำดับข้อหรือสถานการณ์ตามแบบสอบถามชุดที่ 1

การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้เริ่มดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่เดือนเมษายน – มิถุนายน พ.ศ.2552 โดยการเก็บข้อมูลจากผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายนั้นผู้วิจัยได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากนายความอัยการ ผู้สอบสวนผู้พิพากษา กลุ่มผู้สอบเนติบัณฑิต อาจารย์และนิสิต นักศึกษาวิชากฎหมายในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 30 คน โดยการส่งแบบสอบถามและได้รับคืนทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เนื่องจากในการส่งแบบสอบถามเพื่อให้กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

ตอบนั้น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลแบบเจาะจงจึงสามารถให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งแบบสอบถามคืนทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ได้ ในกรณีที่ผู้ตอบแบบสอบถามไม่สามารถตอบแบบสอบถามให้ได้ในทันทีสำหรับกลุ่มบุคคลทั่วไปและผู้เคร่งครัดต่อศาสนานั้น ผู้วิจัยเก็บข้อมูลที่วัดปทุมวนารามราชวรวิหาร และจากหน่วยงานราชการและบริษัทเอกชนในกรุงเทพมหานคร อ่างทอง เชียงใหม่ และภูเก็ต รวมทั้งสิ้น 60 คน โดยการส่งแบบสอบถามและได้รับคืนทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ บางส่วนและการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถามบางส่วน

ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและกลุ่มบุคคลทั่วไปบางท่าน ผู้วิจัยจะต้องอธิบายเหตุผลภายหลังการเก็บข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ชี้แจงว่าต้องการความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเพื่อตัดสินใจสถานการณ์ต่าง ๆ ในแบบสอบถามนั้นเป็นการขโมยหรือไม่ และบางครั้งผู้วิจัยต้องอธิบายถึงความเป็นมาของหัวข้อวิทยานิพนธ์นี้ด้วย แต่สำหรับกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลมาจากวัดปทุมวนารามราชวรวิหาร จะได้รับความกรุณาตอบแบบสอบถามโดยผู้ตอบแบบสอบถามจะรับแบบสอบถามไปกรอกข้อมูลและส่งคืนโดยไม่มีข้อซักถามใด ๆ เกี่ยวกับแบบสอบถามเลย ส่วนความคิดเห็นจากแบบสอบถามของกลุ่มบุคคลทั่วไปโดยรวมแล้วผู้วิจัยแจกแบบสอบถามทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์และฝากแบบสอบถามไปยังบริษัทเอกชนต่าง ๆ เพื่อให้พนักงานในบริษัทตอบแบบสอบถาม

การจัดระเบียบข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้รับข้อมูลเพียงพอที่วิเคราะห์แล้ว จึงนำแบบสอบถามมาจัดกลุ่มโดยแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม คือ บุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและผู้เคร่งครัดต่อศาสนา โดยมีหลักเกณฑ์ในการแยกกลุ่มตัวอย่างดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ภายหลังได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวนกลุ่มละ 30 ชุด ผู้วิจัยจึงจัดเอกสารออกเป็น 3 กลุ่มตามประเภทของกลุ่มตัวอย่าง คือ บุคคลทั่วไป ผู้เคร่งครัดต่อศาสนา และผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย แล้วจึงนำข้อมูลของแต่ละกลุ่มมาบันทึกไว้ในคอมพิวเตอร์ เพื่อความสะดวกในการนำข้อมูลไปวิเคราะห์ในลำดับต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะแยกพิจารณาตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วิเคราะห์สมมติฐานที่ 1) ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมย มากกว่าผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมยมากกว่าผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา

พิสูจน์โดยการเปรียบเทียบคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาทั้ง 3 กลุ่มทีละคู่ แบ่งออกเป็น 2 คู่ คือการเปรียบเทียบระหว่างผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป และการเปรียบเทียบระหว่างผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไป

1.1 คะแนนที่ได้จะมาจากการนำคะแนนเฉลี่ยของแต่ละสถานการณ์และคะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนมาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง คำนวณตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.1.1 หากคะแนนรวมของแต่ละสถานการณ์จากการให้คะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด คะแนนต่ำสุดของสถานการณ์ที่ได้ คือ 1 คะแนน x จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด และคะแนนสูงสุดของสถานการณ์ที่ได้ คือ 7 คะแนน x จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ คะแนนต่ำสุดที่สามารถมีได้ คือ 30 คะแนน และคะแนนสูงสุดที่สามารถมีได้ คือ 210 คะแนน

1.1.2 หากคะแนนเฉลี่ยโดยนำคะแนนรวมของแต่ละสถานการณ์ ÷ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1.3 เปรียบคะแนนเฉลี่ยในแต่ละสถานการณ์ระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป และเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไป

1.2 การเปรียบเทียบด้วยคะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน สามารถหาค่าคะแนนเฉลี่ยได้ตามขั้นตอนต่อไปนี้ คือ

1.2.1 หากคะแนนรวมทั้ง 16 สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน คะแนนต่ำสุดของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนที่ได้ คือ 1 คะแนน x จำนวนสถานการณ์ทั้งหมด และคะแนนสูงสุดของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนที่ได้ คือ 7 คะแนน x จำนวนสถานการณ์ทั้งหมด ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้คะแนนต่ำสุดของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนที่สามารถเกิดขึ้นได้ คือ 16 คะแนน และคะแนนสูงสุดที่สามารถเกิดขึ้นได้ คือ 112 คะแนน

1.2.2 หาคะแนนเฉลี่ยโดยนำคะแนนรวมของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน ÷ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

1.2.3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป และเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไป

ผลที่ได้สามารถพิสูจน์สมมติฐานที่ 1 ที่ตั้งไว้ได้ โดยเรื่องที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย มากจะได้ค่าคะแนนเฉลี่ยสูงตามไปด้วย

2. วิเคราะห์สมมติฐานที่ 2) องค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แต่ละองค์ประกอบ มีความสำคัญไม่เท่ากัน

สมมติฐานที่ 2 เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าองค์ประกอบทางความหมายแต่ละองค์ประกอบมีความสำคัญไม่เท่ากัน และจำนวนขององค์ประกอบทางความหมายไม่มีอิทธิพลต่อการตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยบุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา ผู้วิจัยจึงต้องแสดงให้เห็นถึงค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แต่ละข้อ โดยการพิจารณาจากคะแนนของสถานการณ์ที่แบ่งตามจำนวนองค์ประกอบทางความหมายซึ่งมีทั้งหมด 4 องค์ประกอบ เมื่อนำมาจำแนกสถานการณ์ตามจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่สถานการณ์นั้นมีจึงสามารถอธิบายได้ดังนี้

สถานการณ์ที่มี 4 องค์ประกอบ	มีจำนวน 1 สถานการณ์
สถานการณ์ที่มี 3 องค์ประกอบ	มีจำนวน 4 สถานการณ์
สถานการณ์ที่มี 2 องค์ประกอบ	มีจำนวน 6 สถานการณ์
สถานการณ์ที่มี 1 องค์ประกอบ	มีจำนวน 4 สถานการณ์
สถานการณ์ที่มี 0 องค์ประกอบ	มีจำนวน 1 สถานการณ์

จากนั้นจึงเรียงลำดับจากสถานการณ์ที่ได้รับคะแนนมากที่สุดอันดับ 1 ได้จนถึงน้อยที่สุดอันดับที่ 16 หากคะแนนของสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายเท่ากันได้รับคะแนนเท่ากัน แสดงว่าจำนวนขององค์ประกอบทางความหมายที่เท่ากันนี้มีผลต่อการตีความความหมายของคำว่า ขโมย แต่หากจำนวนองค์ประกอบทางความหมายเท่ากันแต่ได้รับคะแนนต่างกันแสดงว่าจำนวนขององค์ประกอบทางความหมายที่เท่ากันนี้ไม่มีผลต่อการตีความความหมายของคำว่า ขโมย

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนกับสถานการณ์โดยพิจารณาจากจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่เท่ากันแล้วจึงเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่ากับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่า เช่น เปรียบเทียบสถานการณ์ที่ 1 (+เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา) ซึ่งมีองค์ประกอบทางความหมายทั้งหมด 4 องค์ประกอบ กับสถานการณ์ที่ 8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา) ซึ่งมีองค์ประกอบทางความหมายทั้งหมด 2 องค์ประกอบ เป็นต้น จากองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ทั้ง 4 องค์ประกอบ จะประกอบอยู่ในสถานการณ์ทั้ง 16 แตกต่างกัน จะสามารถเปรียบเทียบได้ครบทั้งหมด 93 คู่ แต่ละสถานการณ์จะมีคะแนนจากผู้ตอบแบบสอบถามรวมทั้งสิ้น 90 คน หากผู้ตอบแบบสอบถามให้คะแนนที่มากกว่ากับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่าเมื่อนำไปเทียบกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่า แสดงว่าจำนวนองค์ประกอบทางความหมายภายในสถานการณ์ด้วยอย่างนั้นมีผลต่อการตีความความหมายของคำว่า ขโมย แต่หากผู้ตอบแบบสอบถามให้คะแนนมากกว่ากับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่า แสดงว่าจำนวนองค์ประกอบทางความหมายภายในสถานการณ์นั้น ไม่มีผลต่อการตีความความหมายของคำว่า ขโมย แต่อย่างไร

3. วิเคราะห์สมมติฐานที่ 3) ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธ และบุคคลทั่วไปจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แตกต่างกัน โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เอาของ ๆ ผู้อื่นไป” มากกว่าผู้ไม่เกี่ยวข้องกฏหมายในขณะที่ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาร้ายต่อเจ้าของ” มากกว่าผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา

พิสูจน์สมมติฐานโดยการเปรียบเทียบสถานการณ์ 2 สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมาย 2 องค์ประกอบตรงกันข้าม เช่น + เอา กับ - รู้ มาเปรียบเทียบกับ - เอา กับ + รู้ แล้วองค์ประกอบที่เหลือต้องเหมือนกัน แล้วดูคะแนนที่มากกว่า คะแนนมากกว่าแสดงว่าองค์ประกอบนั้นสำคัญกว่า เปรียบเทียบกันไปทีละคู่ขององค์ประกอบโดยไม่ซ้ำกัน โดยแยกพิจารณาตามกลุ่มประชากรทีละกลุ่ม แล้วจึงนำผลการเปรียบเทียบของแต่ละกลุ่มประชากรมาเปรียบเทียบกันทั้งหมด จากองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า “ขโมย” ซึ่งมีทั้งสิ้น 4 องค์ประกอบสามารถแบ่งคู่เพื่อเปรียบเทียบได้ 6 คู่ องค์ประกอบ ดังนี้

1. เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป	เปรียบเทียบกับ	รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่
2. เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป	เปรียบเทียบกับ	กระทำลบล้างเจ้าของ
3. เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป	เปรียบเทียบกับ	เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ
4. รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่	เปรียบเทียบกับ	กระทำลบล้างเจ้าของ
5. รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่	เปรียบเทียบกับ	เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ
6. กระทำลบล้างเจ้าของ	เปรียบเทียบกับ	เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

สาเหตุที่ต้องแบ่งเป็น 6 กลุ่มนี้เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างทางด้านคะแนนในแต่ละสถานการณ์ โดยคะแนนจะเป็นตัวชี้วัดความสำคัญขององค์ประกอบนั้น ๆ เช่น ต้องการเปรียบเทียบอรรถลักษณะที่ว่า เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป กับ รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ สถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะทั้ง 2 นี้แตกต่างกันแต่อรรถลักษณะอื่น ๆ ในสถานการณ์เหมือนกันเพื่อแสดงให้เห็นว่าคะแนนที่ได้รับมาจากอรรถลักษณะที่แตกต่างกัน ไม่ใช่อรรถลักษณะที่เหมือนกัน เช่น

ตารางที่ 3.1 ตารางแสดงอรรถลักษณะ +เอา ของกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

องค์ประกอบ สถานการณ์	เอา	รู้	กระทำ	เจตนา
4	+	-	+	+
7	+	-	-	+
11	+	-	+	-
15	+	-	-	-

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงอรรถลักษณะ - เอา ของกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

องค์ประกอบ สถานการณ์	เอา	รู้	กระทำ	เจตนา
5	-	+	+	+
9	-	+	+	-
10	-	+	-	+
14	-	+	-	-

เอา หมายถึง เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป

รู้ หมายถึง รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่

กระทำ หมายถึง กระทำลบล้างเจ้าของ

เจตนา หมายถึง เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ตอบแบบสอบถามและให้คะแนน ดังนี้

สถานการณ์ที่ 4 ได้คะแนน 168

สถานการณ์ที่ 5 ได้คะแนน 157

สถานการณ์ที่ 7 ได้คะแนน 173

สถานการณ์ที่ 9 ได้คะแนน 166

สถานการณ์ที่ 11 ได้คะแนน 159

สถานการณ์ที่ 10 ได้คะแนน 149

สถานการณ์ที่ 15 ได้คะแนน 143

สถานการณ์ที่ 14 ได้คะแนน 139

พบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างอรรถลักษณะ เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป กับ รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ สถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ + เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป จะได้คะแนนมากกว่าสถานการณ์ที่เป็น + รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ แสดงว่า กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะ เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป มากกว่าอรรถลักษณะ รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ และเพื่อให้ทราบว่า กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะใดมากที่สุด จึงต้องพิจารณาคะแนนจากคู่เทียบอื่น ๆ อีก 5 คู่ที่เหลือให้ครบในลักษณะเดียวกันนี้ และนำผลการเปรียบเทียบในทุกคู่องค์ประกอบ มาพิจารณาว่าแต่ละกลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับองค์ประกอบใดมากที่สุดจนไปถึงน้อยที่สุด จากนั้น นำผลการวิเคราะห์ของทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างนี้มาเปรียบเทียบกัน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

เมื่อผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว จึงได้จัดหมวดหมู่ของข้อมูลที่ได้รับ โดยแบ่งตามกลุ่มตัวอย่างตามที่ได้กำหนดไว้ นั่นคือ กลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนา กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และกลุ่มบุคคลทั่วไปซึ่งกลุ่มบุคคลทั่วไปในที่นี้จะหมายถึงผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและไม่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธ การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า

1. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมย มากกว่าผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมยมากกว่าผู้ไม่เคร่งครัดศาสนา
2. องค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แต่ละองค์ประกอบ มีค่าความสำคัญไม่เท่ากัน
3. ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธ และบุคคลทั่วไปจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แตกต่างกัน โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เอาของ ๆ ผู้อื่นไป” มากกว่าผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ในขณะที่ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาร้ายต่อเจ้าของ” มากกว่าผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา

ผู้วิจัยได้จัดเก็บข้อมูลตามหมวดหมู่ของกลุ่มประชากรที่ต้องการศึกษาแล้ว นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์สมมติฐานทั้ง 3 ข้อ ผลการวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้

ค่าน้ำหนักของการตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

ผู้วิจัยทำการพิสูจน์สมมติฐานว่าผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมย มากกว่าผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมย มากกว่าผู้ไม่เคร่งครัดศาสนาหรือไม่ โดยการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม โดยการนำผลคะแนนรวมของแต่ละสถานการณ์คูณด้วยจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ดังนั้น คะแนนต่ำสุดที่สามารถได้รับ คือ 30 คะแนน มาจากคะแนนต่ำสุด คือ 1 x จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

ทั้งหมด 30 คน และคะแนนสูงสุดที่สามารถได้รับ คือ 210 คะแนน มาจากคะแนนสูงสุด คือ 7 x จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 30 คน เมื่อได้คะแนนรวมแล้วจึงนำผลคะแนนรวมมาคำนวณหาคะแนนเฉลี่ย โดยการนำผลคะแนนรวมมา ÷ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด แล้วจึงนำคะแนนเฉลี่ยของแต่ละเรื่องมาเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อนำผลการให้คะแนนความหมายของคำว่า ขโมย ของผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละกลุ่มมาแยกคำนวณตามกลุ่มแล้ว คะแนนซึ่งเป็นตัววัดค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมยของแต่ละกลุ่มแตกต่างกันไป จากการพิจารณาสถานการณ์ทั้งสิ้น 16 สถานการณ์ คือระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป และระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไป โดยแยกพิจารณาผลคะแนนที่ละคู่เปรียบเทียบ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบระหว่างผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป

จากผลคะแนนที่ได้รับระหว่างผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป พบว่ากลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย น้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป คะแนนรวมทั้ง 16 สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนดังที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ 4.1 ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป คะแนนสูงสุดที่สามารถมีได้ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน คือ 112 คะแนน มาจากระดับคะแนนสูงสุด คือ 7 คูณด้วยจำนวนสถานการณ์ทั้งหมด 16 สถานการณ์ และคะแนนต่ำสุดที่สามารถมีได้ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน คือ 16 คะแนน มาจากระดับคะแนนต่ำสุด คือ 1 คูณด้วยจำนวนสถานการณ์ทั้งหมด 16 สถานการณ์

ตารางที่ 4.1 การเปรียบเทียบคะแนนรวมทั้ง 16 สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน ระหว่างผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่าง ผู้ตอบแบบสอบถาม	ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย		บุคคลทั่วไป	
1	28		56	
2	22		52	
3	22		31	

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

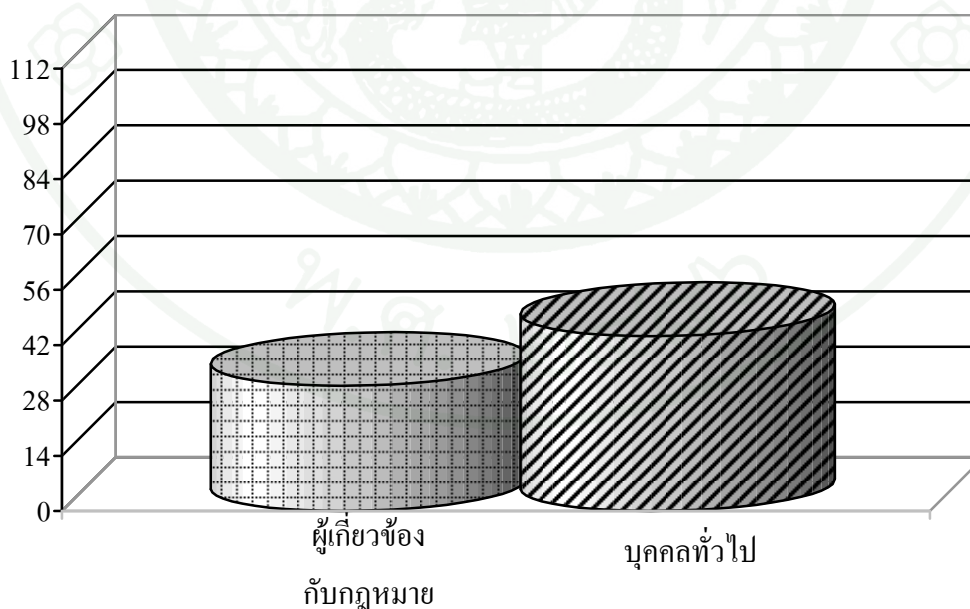
ผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่มตัวอย่าง	ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	บุคคลทั่วไป
4		29	31
5		29	46
6		28	49
7		29	27
8		29	45
9		45	48
10		22	55
11		24	52
12		29	35
13		27	50
14		58	64
15		58	51
16		58	50
17		58	40
18		19	34
19		19	47
20		58	41
21		46	24
22		19	37
23		22	16
24		22	45
25		29	58
26		29	40
27		22	47
28		22	47
29		22	53

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	บุคคลทั่วไป
ผู้ตอบแบบสอบถาม		
30	28	58
คะแนนเฉลี่ยรวม	31.73	44.3

$$T = 3.95 \leq p = 0.01$$

เมื่อพิจารณาคะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับกลุ่มบุคคลทั่วไปแล้วพบว่า โดยรวมแล้วผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย น้อยกว่าบุคคลทั่วไป เมื่อนำสถิติ T-test มาพิสูจน์ความแตกต่างของค่าคะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่าคะแนนระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและกลุ่มบุคคลทั่วไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p = 0.01$ ดังแผนภูมิภาพที่ 4.1 จะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างมากยิ่งขึ้นระหว่างการให้ค่าน้ำหนักของกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไป

ภาพที่ 4.1 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมทั้ง 16 สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไป

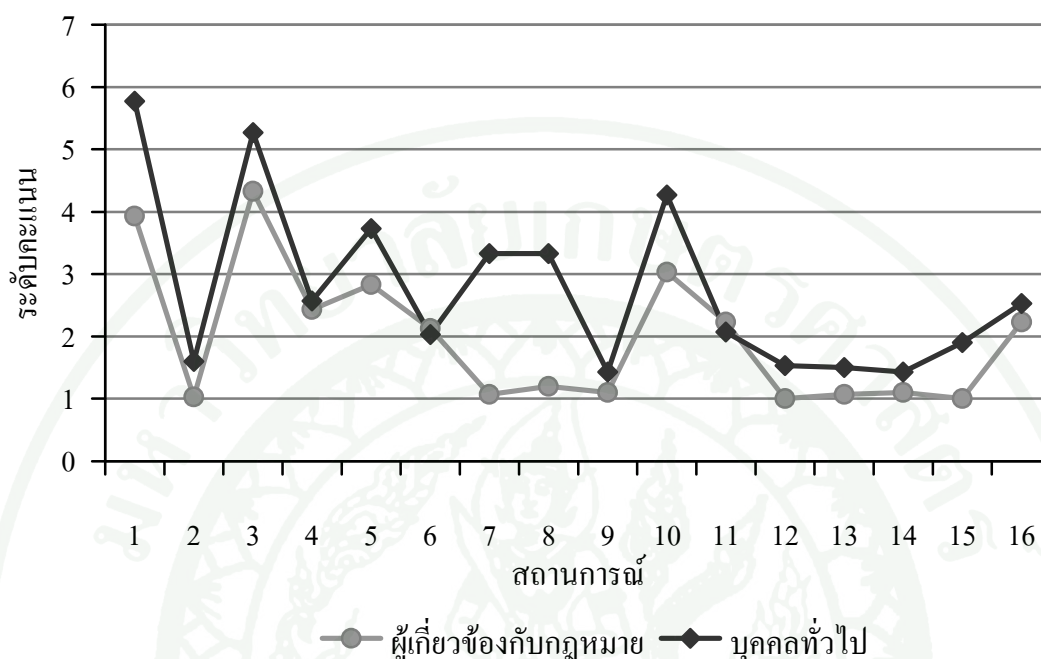
เพื่อพิสูจน์ว่านอกจากผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไปแต่ละคนจะตีความความหมายของคำว่า ขโมย แตกต่างกันแล้ว ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไปยังให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย ในแต่ละสถานการณ์แตกต่างกันด้วย ผู้วิจัยจึงนำผลคะแนนรวมของแต่ละสถานการณ์ทั้ง 16 สถานการณ์มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไปทีละสถานการณ์ รายละเอียดดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 การเปรียบเทียบคะแนนรวมของ 16 สถานการณ์ตามลำดับระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไป

สถานการณ์	ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	บุคคลทั่วไป
1	3.93	5.77
2	1.03	1.60
3	4.33	5.27
4	2.43	2.57
5	2.83	3.73
6	2.13	2.03
7	1.07	3.33
8	1.20	3.33
9	1.00	1.90
10	1.00	1.53
11	2.23	2.53
12	1.07	1.50
13	2.80	2.30
14	1.10	1.43
15	3.03	4.27
16	2.23	2.07
คะแนนเฉลี่ยรวม	2.09	2.82

ผลการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละสถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไปพบว่าจากสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย

ทั้งหมด 16 สถานการณ์ พบว่าบุคคลทั่วไปให้คะแนนโดยมีระดับความมั่นใจว่าเป็น ขโมย มากกว่าผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ซึ่งผลการพิสูจน์นี้ตรงข้ามกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ภาพที่ 4.2 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไป จำแนกตามสถานการณ์

2. การเปรียบเทียบระหว่างผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไป

จากผลคะแนนที่ได้รับระหว่างผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไปพบว่ากลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป คะแนนเฉลี่ยรวมดังที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ 4.3 และในตารางที่ 4.4 จะแสดงให้เห็นถึงคะแนนเฉลี่ยในแต่ละสถานการณ์รวม 16 สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนโดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนา พุทธกับบุคคลทั่วไป

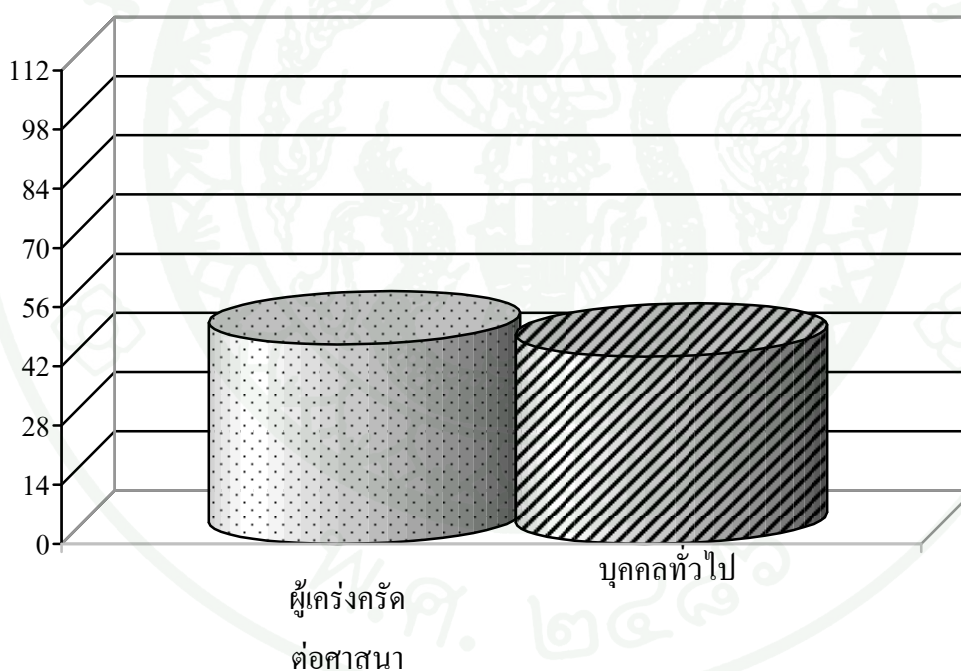
ตารางที่ 4.3 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธกับบุคคลทั่วไป

ผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่มตัวอย่าง	ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา	บุคคลทั่วไป
1		39	56
2		64	52
3		66	31
4		25	31
5		46	46
6		58	49
7		30	27
8		28	45
9		22	48
10		67	55
11		67	52
12		48	35
13		34	50
14		48	64
15		54	51
16		54	50
17		46	40
18		41	34
19		59	47
20		55	41
21		28	24
22		45	37
23		43	16
24		40	45
25		46	58
26		28	40

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ผู้ตอบแบบสอบถาม \ กลุ่มตัวอย่าง	ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา	บุคคลทั่วไป
27	67	47
28	66	47
29	39	53
30	62	58
คะแนนเฉลี่ยรวม	47.17	44.3

$$T = 0.88 < p = 0.01$$

ภาพที่ 4.3 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรวมทั้ง 16 สถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน ระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและบุคคลทั่วไป

ผลการเปรียบเทียบคะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนต่อสถานการณ์ทั้ง 16 สถานการณ์เปรียบเทียบระหว่างผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไป โดยรวมพบว่ากลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ค่าน้ำหนักต่อความหมายของคำว่า ขโมย มากกว่าบุคคลทั่วไป แผนภูมิภาพที่ 4.3 แสดงให้

เห็นถึงระดับค่าน้ำหนักของผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนโดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไปซึ่งจะเห็นได้ว่าค่อนข้างใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยจึงนำสถิติ T-test มาพิสูจน์ความแตกต่างของค่าคะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและกลุ่มบุคคลทั่วไปว่าเป็นความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ พบว่าคะแนนระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p = 0.01$ ซึ่งไม่ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพื่อให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับการวิเคราะห์ผลค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย ระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป ผู้วิจัยจึงนำผลคะแนนรวมของแต่ละสถานการณ์ทั้ง 16 สถานการณ์มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและบุคคลทั่วไปที่แต่ละสถานการณ์ เพื่อพิสูจน์ต่อไปว่าการให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย ในแต่ละสถานการณ์ของกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับกลุ่มบุคคลทั่วไปนั้นมีลักษณะเดียวกันกับผลคะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนด้วยหรือไม่ ผลคะแนนเฉลี่ยแต่ละสถานการณ์ดังที่ได้แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่

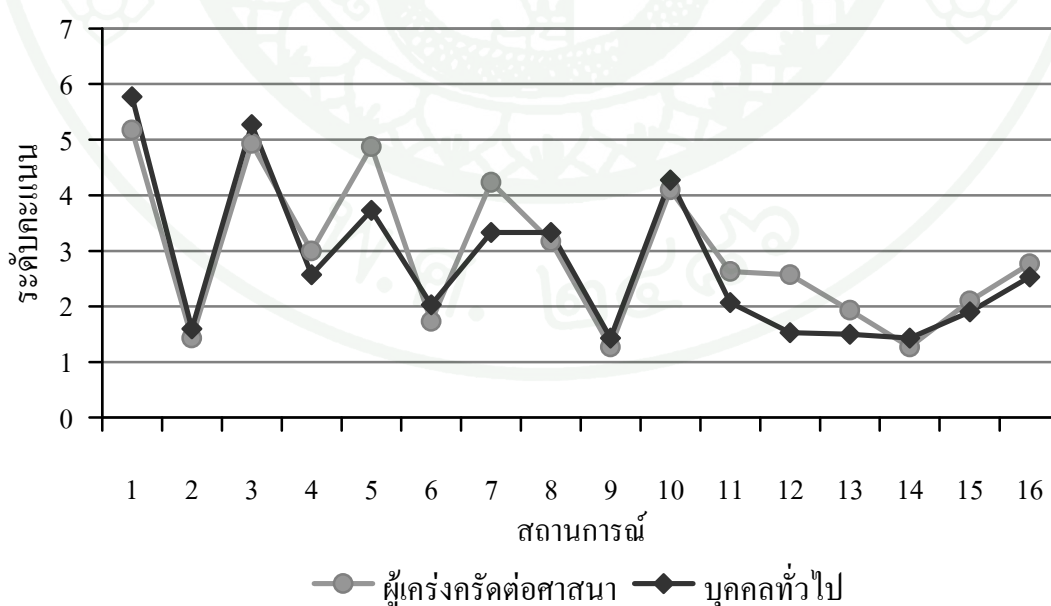
ตารางที่ 4.4 การเปรียบเทียบคะแนนรวมของ 16 สถานการณ์ตามลำดับระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและบุคคลทั่วไป

สถานการณ์	ผู้เคร่งครัดต่อศาสนา	บุคคลทั่วไป
1	5.17	5.77
2	1.43	1.60
3	4.93	5.27
4	3.00	2.57
5	4.87	3.73
6	1.73	2.03
7	4.23	3.33
8	3.17	3.33
9	2.10	1.90
10	2.57	1.53
11	2.77	2.53
12	1.63	1.50
13	1.93	2.30

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

สถานการณ์	ผู้เคร่งครัดต่อศาสนา	บุคคลทั่วไป
14	1.27	1.43
15	4.10	4.27
16	2.63	2.07
คะแนนเฉลี่ยรวม	2.97	2.82

ผลการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละสถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและบุคคลทั่วไปพบว่าจากสถานการณ์ที่มื่อองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ทั้งหมด 16 สถานการณ์ พบว่าบุคคลทั่วไปให้คะแนนโดยมีระดับความมั่นใจว่าเป็น ขโมย เท่ากันกับผู้เคร่งครัดต่อศาสนา คือ ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้ค่านำหนักมากกว่าบุคคลทั่วไปทั้งหมด 8 สถานการณ์ จากทั้งหมด 16 สถานการณ์ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากแผนภาพที่ 4.2 จะเห็นว่ากราฟระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและกลุ่มบุคคลทั่วไปจะใกล้เคียงกัน ผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยจากสถานการณ์ทั้ง 16 สถานการณ์ระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับกลุ่มบุคคลทั่วไปสอดคล้องกับผลคะแนนของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนซึ่งเมื่อพิสูจน์ความมีนัยสำคัญทางสถิติแล้วพบว่าผู้ที่มีระดับความเคร่งครัดต่างกันให้ค่านำหนักต่อความหมายของคำว่า ขโมย ไม่แตกต่างกันซึ่งขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ภาพที่ 4.4 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและบุคคลทั่วไป จำแนกตามสถานการณ์

ค่าความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย

ผู้วิจัยต้องการพิสูจน์ค่าน้ำหนักขององค์ประกอบทางความหมายว่าแต่ละองค์ประกอบมีความสำคัญเท่ากันหรือไม่ เพื่อแสดงให้เห็นว่าองค์ประกอบทางความหมายนี้มีผลต่อการตัดสินใจของบุคคลต่อการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ถ้าหากว่าแต่ละองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักไม่เท่ากัน นั้นหมายความว่าจำนวนขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ในสถานการณ์นั้น ๆ ไม่สัมพันธ์กับคะแนนที่ได้รับ หรืออีกนัยหนึ่ง คือ สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่าไม่จำเป็นต้องมีคะแนนมากกว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่าเสมอไป หรือถ้าหากว่าแต่ละองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักเท่ากัน แสดงว่าสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายเท่า ๆ กันย่อมต้องได้รับคะแนนเท่า ๆ กันด้วยเช่นกัน

ในการพิสูจน์ค่าน้ำหนักว่าแต่ละองค์ประกอบมีค่าน้ำหนักเท่าเทียมกันหรือไม่นั้น ผู้วิจัยจะนำผลคะแนนเฉลี่ยของสถานการณ์มาเปรียบเทียบกับ ซึ่งองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ทั้ง 4 องค์ประกอบนั้น จะประกอบอยู่ในสถานการณ์ทั้ง 16 แตกต่างกัน สถานการณ์ที่ 1 มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ครบถ้วนทั้ง 4 องค์ประกอบ สถานการณ์ที่ 2 - 5 มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายเท่า ๆ กัน คือ 3 องค์ประกอบ สถานการณ์ที่ 6 - 11 มี 2 องค์ประกอบ สถานการณ์ที่ 12 - 15 มีเพียงองค์ประกอบเดียว ส่วนสถานการณ์ที่ 16 ไม่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย อยู่เลย จากนั้นจึงนำสถานการณ์ทั้ง 16 สถานการณ์นี้มาเรียงลำดับใหม่จากคะแนนมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด รายละเอียดการจำแนกสถานการณ์ตามจำนวนองค์ประกอบทางความหมายและคะแนนที่ได้รับแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ลำดับคะแนนจากการตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยผู้ตอบแบบสอบถาม

จำแนกตามสถานการณ์และจำนวนองค์ประกอบทางความหมาย

สถานการณ์	องค์ประกอบทางความหมาย				จำนวน องค์ประกอบ ทาง ความหมาย	คะแนน รวม ของแต่ละสถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย (คะแนน รวม ÷ 90)	ลำดับ ตาม คะแนน ที่ได้รับ
	เอา	รู้	กระทำ	เจตนา				
1	+	+	+	+	4	446	14.87	1

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

สถานการณ์	องค์ประกอบทางความหมาย				จำนวน องค์ประกอบ ทาง ความหมาย	คะแนน รวม	คะแนน เฉลี่ย (คะแนน รวม ÷ 90)	ลำดับ ตาม คะแนน ที่ได้รับ
	เอา	รู้	กระทำ	เจตนา		ของแต่ละสถานการณ์		
2	+	+	+	-	3	122	4.07	15
3	+	+	-	+		436	14.53	2
4	+	-	+	+		240	8.00	6
5	-	+	+	+		343	11.43	3
6	+	+	-	-	2	177	5.90	11
7	+	-	-	+		259	8.63	5
8	-	-	+	+		231	7.70	7
9	-	+	+	-		114	3.80	16
10	-	+	-	+		342	11.40	4
11	+	-	+	-		208	6.93	10
12	-	-	-	+	1	153	5.10	12
13	-	-	+	-		126	4.20	14
14	-	+	-	-		211	7.03	9
15	+	-	-	-		150	5.00	13
16	-	-	-	-	0	226	7.53	8

ผลการเรียงลำดับสถานการณ์ตามคะแนนที่ได้รับจากคะแนนมากที่สุดไปจนถึงสถานการณ์ที่มีคะแนนน้อยที่สุดโดยพิจารณาจากจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่เท่ากัน พบว่าจำนวนที่เท่ากันขององค์ประกอบทางความหมายไม่สัมพันธ์กับคะแนนที่ได้รับในแต่ละสถานการณ์ ดังที่ผู้วิจัยพิสูจน์ให้เห็นในตารางที่ 4.5 สถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่เท่ากัน เช่นในสถานการณ์ที่ 2, 3, 4, และ 5 นั้น มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย อยู่ทั้งสิ้น 3 องค์ประกอบเท่า ๆ กัน แต่คะแนนเฉลี่ยของแต่ละสถานการณ์เหล่านี้นั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยสถานการณ์ที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในลำดับที่ 15 จากการเรียงลำดับตามคะแนนเฉลี่ยทั้งหมด 16 สถานการณ์ และสถานการณ์ที่ 3,

4, และ 5 มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในลำดับที่ 2, 6, และ 3 ตามลำดับ ถ้าหากว่าองค์ประกอบทางความหมาย ทั้ง 4 องค์ประกอบนี้มีค่าน้ำหนักเท่าเทียมกัน ผลคะแนนของสถานการณ์ที่ 2, 3, 4, และ 5 นี้ควรจะเท่ากันด้วย ผลการให้คะแนนที่ไม่สัมพันธ์กับจำนวนองค์ประกอบทางความหมายนี้ยังแสดงให้เห็นในสถานการณ์ที่ 6 ถึง 11 ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ประกอบด้วยองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย รวมทั้งสิ้น 2 องค์ประกอบเท่า ๆ กัน แต่ก็ไม่มีสถานการณ์ใดได้รับคะแนนเฉลี่ยเท่ากันเลย เช่นเดียวกันกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายอยู่ในสถานการณ์เพียงองค์ประกอบเดียว คือสถานการณ์ที่ 12 ถึง 15 ต่างก็ได้รับคะแนนเฉลี่ยที่แตกต่างกันไป ซึ่งผลการเรียงลำดับสถานการณ์ตามคะแนนเฉลี่ยที่ได้รับนี้สามารถยืนยันได้ว่า จำนวนที่เท่ากันขององค์ประกอบภายในสถานการณ์นั้น ไม่ทำให้สถานการณ์นั้น ๆ ได้รับคะแนนเท่ากันไปด้วย

เมื่อทราบแล้วว่าแต่ละองค์ประกอบมีค่าความสำคัญไม่เท่ากันตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเพื่อเป็นการยืนยันผลว่าการให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย ไม่ได้เกิดจากจำนวนขององค์ประกอบภายในสถานการณ์ ผู้วิจัยจึงทดสอบต่อไปว่าจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่มากกว่าจะทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามให้ค่าน้ำหนักการเป็นขโมยมากกว่าหรือไม่ ซึ่งจะวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่ากับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่า และพิจารณาจากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 90 คนที่ให้คะแนนกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่า จากตารางที่ 4.6 สถานการณ์ X จะหมายถึงสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายมากกว่า และสถานการณ์ Y หมายถึงสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่า เช่น การเปรียบเทียบในคู่ที่ 1 สถานการณ์ X คือสถานการณ์ที่ 1 (+เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา) มี 4 องค์ประกอบทางความหมาย กับสถานการณ์ Y คือสถานการณ์ที่ 2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา) มี 3 องค์ประกอบทางความหมาย ถ้าหากผลการเปรียบเทียบคู่สถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่มากกว่ากับสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่น้อยกว่าแล้วพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้คะแนนมากกว่าในสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่มากกว่า แสดงว่าจำนวนที่มีมากกว่าขององค์ประกอบทางความหมายมีผลต่อการให้ค่าน้ำหนักการตีความความหมายของคำว่า ขโมย รายละเอียดของการเปรียบเทียบคู่สถานการณ์ทั้งหมดแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 การเปรียบเทียบการตีความการเป็น ขโมย ระหว่างเรื่องที่มีจำนวนองค์ประกอบทาง
ความหมายมากกว่ากับเรื่องที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่า จำแนกตาม
กลุ่มตัวอย่าง

คู่ที่	เปรียบเทียบ ระหว่าง สถานการณ์		บุคคลทั่วไปให้ น้ำหนักกับ สถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เกี่ยวข้องกับ กฎหมายให้ น้ำหนักกับ สถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เคร่งครัดต่อ ศาสนาให้น้ำหนัก กับสถานการณ์ X มากกว่า Y		กลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมดให้ น้ำหนักกับ สถานการณ์ X มากกว่า Y	
	X	Y	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	1	2	24	80	15	50	22	73.33	61	67.78
2	1	3	7	23.33	0	0	5	16.67	12	13.33
3	1	4	23	76.67	9	30	19	63.33	51	56.67
4	1	5	20	66.67	15	50	7	23.33	42	46.67
5	1	6	24	80.00	10	33.33	20	66.67	54	60
6	1	7	23	76.67	15	50	16	53.33	54	60
7	1	8	19	63.33	15	50	16	53.33	50	55.56
8	1	9	25	83.33	15	50	22	73.33	62	68.89
9	1	10	13	43.33	9	30	11	36.67	33	36.67
10	1	11	24	80.00	10	33.33	18	60	52	57.78
11	1	12	25	83.33	15	50	16	53.33	56	62.22
12	1	13	26	86.67	15	50	21	70	62	68.89
13	1	14	25	83.33	15	50	22	73.33	62	68.89
14	1	15	25	83.33	15	50	22	73.33	62	68.89
15	1	16	22	73.33	10	33.33	21	70	53	58.89
16	2	6	4	13.33	0	0	4	13.33	6	6.67
17	2	7	4	13.33	1	3.33	1	3.33	8	8.89
18	2	8	5	16.67	1	3.33	3	10	9	10
19	2	9	5	16.67	0	0.00	5	16.67	10	11.11
20	2	10	2	6.67	0	0.00	2	6.67	4	4.44
21	2	11	3	10.00	0	0.00	1	3.33	4	4.44

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

คู่ที่	เปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์		บุคคลทั่วไปให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y	
	X	Y	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
22	2	12	5	16.67	1	3.33	4	13.33	10	11.11
23	2	13	5	16.67	0	0.00	2	6.67	7	7.78
24	2	14	5	16.67	0	0.00	5	16.67	10	11.11
25	2	15	4	13.33	1	3.33	4	13.33	9	10
26	2	16	2	6.67	0	0.00	3	10	5	5.56
27	3	6	23	76.67	13	43.33	22	73.33	58	64.44
28	3	7	19	63.33	18	60	15	50	52	57.78
29	3	8	17	56.67	17	56.67	16	53.33	50	55.56
30	3	9	25	83.33	18	60	24	80	67	74.44
31	3	10	13	43.33	9	30	12	40	34	37.78
32	3	11	22	73.33	13	43.33	19	63.33	54	60
33	3	12	24	80.00	18	60	18	60	60	66.67
34	3	13	26	86.67	18	60	21	70	65	72.22
35	3	14	25	83.33	18	60	24	80	67	74.44
36	3	15	23	76.67	18	60	21	70	62	68.89
37	3	16	21	70.00	12	40	21	70	54	60
38	4	6	9	30.00	4	13.33	10	33.33	23	25.56
39	4	7	8	26.67	9	30	4	13.33	21	23.33
40	4	8	6	20.00	9	30	5	16.67	20	22.22
41	4	9	12	40.00	9	30	14	46.67	35	38.89
42	4	10	3	10.00	3	10	4	13.33	10	11.11
43	4	11	7	23.33	4	13.33	11	36.67	22	24.44
44	4	12	10	33.33	9	30	8	26.67	27	30

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

คู่มือ	เปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์		บุคคลทั่วไปให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y	
	X	Y	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
45	4	13	11	36.67	9	30	13	43.33	33	36.67
46	4	14	12	40	9	30	14	46.67	35	38.89
47	4	15	12	40	9	30	13	43.33	34	37.78
48	4	16	7	23.33	4	13.33	9	30	20	22.22
49	5	6	22	73.33	9	30	19	63.33	50	55.56
50	5	7	14	46.67	10	33.33	11	36.67	35	38.89
51	5	8	12	40	10	33.33	14	46.67	36	40
52	5	9	23	76.67	9	30	20	66.67	52	57.78
53	5	10	9	30	9	30	13	43.33	31	34.44
54	5	11	20	66.67	8	26.67	16	53.33	44	48.89
55	5	12	21	70	10	33.33	16	53.33	47	52.22
56	5	13	23	76.67	9	30	20	66.67	52	57.78
57	5	14	23	76.67	9	30	20	66.67	52	57.78
58	5	15	21	70	10	33.33	21	70	52	57.78
59	5	16	20	66.67	9	30	20	66.67	49	54.44
60	6	12	9	30	7	23.33	4	13.33	20	22.22
61	6	13	7	23.33	6	20	5	16.67	18	20
62	6	14	9	30	6	20	5	16.67	20	22.22
63	6	15	7	23.33	7	23.33	5	16.67	19	21.11
64	6	16	4	13.33	0	0	4	13.33	8	8.89
65	7	12	17	56.67	1	3.33	17	56.67	35	38.89
66	7	13	17	56.67	1	3.33	20	66.67	38	42.22
67	7	14	18	60	0	0.00	23	76.67	41	45.56

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

คู่มือ	เปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์		บุคคลทั่วไปให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y	
	X	Y	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
68	7	15	16	53.33	1	3.33	20	66.67	37	41.11
69	7	16	16	53.33	0	0.00	17	56.67	33	36.67
70	8	12	18	60	1	3.33	9	30	28	31.11
71	8	13	19	63.33	1	3.33	14	46.67	34	37.78
72	8	14	18	60	1	3.33	15	50	34	37.78
73	8	15	15	50	1	3.33	13	43.33	29	32.22
74	8	16	17	56.67	1	3.33	13	43.33	31	34.44
75	9	12	2	6.67	2	6.67	2	6.67	6	6.67
76	9	13	1	3.33	1	3.33	1	3.33	3	3.33
77	9	14	0	0	0	0	0	0	0	0
78	9	15	1	3.33	2	6.67	1	3.33	4	4.44
79	9	16	1	3.33	0	0	0	0	1	1.11
80	10	12	19	63.33	16	53.33	12	40	47	52.22
81	10	13	20	66.67	16	53.33	16	53.33	52	57.78
82	10	14	20	66.67	16	53.33	20	66.67	56	62.22
83	10	15	18	60	16	53.33	17	56.67	51	56.67
84	10	16	17	56.67	11	36.67	16	53.33	44	48.89
85	11	12	8	26.67	7	23.33	10	33.33	25	27.78
86	11	13	10	33.33	6	20	9	30	25	27.78
87	11	14	10	33.33	6	20	13	43.33	29	32.22
88	11	15	7	23.33	7	23.33	9	30	23	25.56
89	11	16	5	16.67	1	3.33	8	26.67	14	15.56
90	12	16	4	13.33	0	0	11	36.67	15	16.67

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

คู่ที่	เปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์		บุคคลทั่วไปให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y		กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดให้น้ำหนักกับสถานการณ์ X มากกว่า Y	
	X	Y	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
91	13	16	0	0	0	0	2	6.67	2	2.22
92	14	16	1	3.33	0	0	0	0	1	1.11
93	15	16	5	16.67	0	0	3	10	8	8.89

ผลการวิจัยพบว่าเมื่อพิจารณาจากค่าร้อยละแล้ว ทั้งสามกลุ่มตัวอย่างมีความแตกต่างกัน โดยผู้เกี่ยวข้องตามกฎหมายจะให้คะแนนกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่า 73 คู่ จากการเปรียบเทียบทั้งหมด 93 คู่ ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้น้ำหนักกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่า 53 คู่ และบุคคลทั่วไปให้น้ำหนักกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่าเพียง 47 คู่ และจากการเปรียบเทียบสถานการณ์ทั้งหมด 93 คู่ พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มให้ค่าน้ำหนักกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่ารวมทั้งสิ้น 60 คู่ หมายความว่าในการเปรียบเทียบสถานการณ์ทั้งหมดมีบางสถานการณ์ที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ค่าน้ำหนักกับสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่มากกว่า เช่น สถานการณ์ที่ 2 ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบทางความหมายทั้งหมด 3 องค์ประกอบ เปรียบเทียบกับสถานการณ์อื่น ๆ ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายตั้งแต่ 2-0 ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสามกลุ่มต่างให้น้ำหนักกับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่าไม่เกินร้อยละ 20 หรือกล่าวได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสามกลุ่มให้ค่าน้ำหนักกับสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่า มากกว่า เช่นเดียวกันกับผลจากการเปรียบเทียบของสถานการณ์ที่ 4, 6, 9, 11, 12, 13, 14 และ 15 กับสถานการณ์อื่น ๆ ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่น้อยกว่า พบว่ามีผู้ตอบแบบสอบถามไม่ถึงร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเท่านั้นที่ให้ค่าน้ำหนักกับสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่มากกว่า ผู้วิจัยแสดงผลสรุปการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่ากับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่าไว้ในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 การเปรียบเทียบคะแนนระหว่างสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่ากับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่า

นำสถานการณ์ที่มี		เปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่มี			ให้คะแนนโดยผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 90 คน		
จำนวนองค์ประกอบ	จำนวนสถานการณ์	จำนวนองค์ประกอบ	จำนวนสถานการณ์	รวม (คู่)	จำนวนครั้งการเปรียบเทียบ (90 x จำนวนคู่)	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบมากกว่าได้คะแนนมากกว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบน้อยกว่า	
						ครั้ง	ร้อยละ
4	1	3	4	4	360	166	46.11
		2	6	6	540	305	56.48
		1	4	4	360	242	67.22
		0	1	1	90	53	58.89
3	4	2	6	24	2160	735	34.03
		1	4	16	1440	622	43.19
		0	1	4	360	128	35.56
2	6	1	4	24	2160	674	31.20
		0	1	6	540	180	33.33
1	4	0	1	4	360	26	7.22
รวม				93	8370	3131	37.41

เมื่อพิจารณาจากคะแนนหลังการเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายมากกว่ากับสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่าของทั้งสามกลุ่มตัวอย่างแล้วพบว่าจากการเปรียบเทียบทั้งหมด 93 คู่สถานการณ์โดยผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 90 คน รวมเป็น 8,370 ครั้งในการเปรียบเทียบ มี 3,131 ครั้งที่สถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายมากกว่าได้รับคะแนนมากกว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายน้อยกว่า ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 37.41 แสดงให้

เห็นว่า สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จำนวนขององค์ประกอบทางความหมายไม่มีผลต่อการให้ค่าน้ำหนักการเป็นขโมยตามความคิดเห็นของบุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้เคร่งครัดต่อศาสนา

ลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานที่ 3 ไว้ว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธ และบุคคลทั่วไปจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แตกต่างกัน โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เอาของ ๆ ผู้อื่นไป” มากกว่าผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ในขณะที่ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาร้ายต่อเจ้าของ” มากกว่าผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา เนื่องจากในแนวทางทางด้านกฎหมายนั้น ความผิดจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้ว ซึ่งองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เอาของ ๆ ผู้อื่นไป” เป็นการบอกถึงการกระทำที่ได้ทำแล้ว ผู้วิจัยจึงคิดว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเป็นผู้คลุกคลีกับกฎหมายจึงอาจจะยึดติดกับองค์ประกอบนี้มากกว่าผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ในขณะที่ในแง่ของศาสนาแล้วจะสอนให้ผู้คนคิดดีต่อผู้อื่น องค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาร้ายต่อเจ้าของ” เป็นองค์ประกอบที่บ่งชี้ความคิดมุ่งร้ายต่อผู้อื่นมากที่สุด ผู้วิจัยจึงคิดว่าผู้เคร่งครัดต่อศาสนาน่าจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบนี้มากกว่าผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา

ผู้วิจัยพิสูจน์สมมติฐานนี้โดยการเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายตรงข้ามกันทีละคู่ โดยไม่ซ้ำกัน จากนั้นจึงพิจารณาว่าองค์ประกอบทางความหมายใดมีคะแนนที่มากกว่า คะแนนมากกว่าจะหมายความว่าองค์ประกอบนั้นสำคัญกว่า คะแนนขององค์ประกอบทางความหมายที่ได้รับจะทำให้สามารถนำมาเรียงลำดับความสำคัญได้โดยแยกพิจารณาตามกลุ่มประชากรทีละกลุ่ม แล้วจึงนำมาเปรียบเทียบกัน รายละเอียดดังที่ได้อธิบายไว้ในบทที่ 3 ผู้วิจัยแยกพิจารณาผลการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ทีละคู่ ตามผู้ตอบแบบสอบถามในแต่ละกลุ่ม ดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบบรรดลักษณะ “เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่”

ผู้วิจัยเปรียบเทียบบรรดลักษณะ “เอา” กับ “รู้” ด้วยวิธีการดังที่อธิบายไว้แล้วในบทที่ 3 พบว่ากลุ่มบุคคลทั่วไปให้ความสำคัญกับบรรดลักษณะ “รู้” เท่า ๆ กับบรรดลักษณะ “เอา” ในขณะที่ผลการ

เปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอา” กับ “รู้” เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยในการตีค่าน้ำหนักโดยผู้เกี่ยวข้อง กับกฎหมาย พบว่ากลุ่มผู้เกี่ยวข้องกฏหมายจะให้คะแนนกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” มากกว่าสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เอา” ซึ่งอรรถลักษณะ “รู้” มีคะแนนรวม 3 คะแนน ในขณะที่ อรรถลักษณะ “เอา” มี 1 คะแนน ส่วนการเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอา” กับ “รู้” โดยผู้เคร่งครัดต่อ ศาสนา ผลการเปรียบเทียบพบว่าผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้คะแนนกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เอา” มากกว่าสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้”

ตารางที่ 4.8 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอาของผู้ที่ผู้อื่นครอบครองไป” กับ “รู้ของผู้ที่ผู้อื่นครอบครองไป” โดยบุคคลทั่วไป

สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“รู้”
4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	2.57	<	5 (-เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.73	0	1
7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	3.33	<	10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.27	0	1
11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.07	>	9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.43	1	0
15 (+เอา -รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.90	>	14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.43	1	0
คะแนนรวม					2	2

จากตารางที่ 4.8 เมื่อเปรียบเทียบทั้ง 4 คู่สถานการณ์แล้ว บุคคลทั่วไปจะให้ความสำคัญกับ อรรถลักษณะ “รู้” เท่า ๆ กันกับอรรถลักษณะ “เอา” โดยอรรถลักษณะ “รู้” มีคะแนนรวม 2 คะแนน ซึ่งเป็นคะแนนที่ได้รับจากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา) กับ 5 (-เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา) และสถานการณ์ที่ 7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา) กับ 10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา) และอรรถลักษณะ “เอา” มีคะแนน 2 คะแนนจากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา) กับ 9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา) และสถานการณ์ที่ 15 (+เอา -รู้ -กระทำ -เจตนา) กับ 14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)

ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะ “รู้” มากกว่าอรรถลักษณะ “เอา” โดยสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” ได้รับคะแนนรวม 3 คะแนน ในขณะที่สถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เอา” ได้รับเพียง 1 คะแนนจากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา) กับ 9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา) รายละเอียดดังที่ได้แสดงในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “รู้ว่าจะของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“รู้”
4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	2.43	<	5 (-เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา)	2.83	0	1
7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	1.07	<	10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	3.03	0	1
11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.23	>	9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.10	1	0
15 (+เอา -รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.00	<	14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.10	0	1
คะแนนรวม					1	3

ตารางที่ 4.10 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “รู้ว่าจะของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“รู้”
4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.00	<	5 (-เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา)	4.87	0	1
7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.23	>	10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.10	1	0

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“รู้”
11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.63	>	9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.27	1	0
15 (+เอา -รู้ -กระทำ -เจตนา)	2.10	>	14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.27	1	0
คะแนนรวม					3	1

ผลการเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอา” กับ “รู้” สำหรับผู้เกี่ยวข้องกับศาสนาดังที่ได้แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 4.10 พบว่าให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะ “เอา” มากกว่าอรรถลักษณะ “รู้” โดยสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เอา” ได้คะแนน 3 คะแนน ส่วนสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” ได้รับเพียง 1 คะแนนจากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา) กับ 5 (-เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา)

2. การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “กระทำลับหลังเจ้าของ”

ระหว่างสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เอา” กับ สถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” นั้น คะแนนเฉลี่ยจากการตีค่าน้ำหนักของกลุ่มบุคคลทั่วไปในสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เอา” จะมากกว่า สถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” แต่ระหว่างการเปรียบเทียบสถานการณ์ที่ 7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา) กับ 8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา) นั้นบุคคลทั่วไปให้คะแนนอรรถลักษณะ “เอา” กับ “กระทำ” เท่า ๆ กัน สำหรับผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายนั้นจะให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะ “เอา” และอรรถลักษณะ “กระทำ” เท่า ๆ กัน ในการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 3 (+เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา) กับ สถานการณ์ที่ 5 (-เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา) และคู่เทียบสถานการณ์ที่ 6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา) กับ สถานการณ์ที่ 9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา) พบว่าผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะ “เอา” มากกว่า ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา) กับ สถานการณ์ที่ 8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา) และคู่เทียบสถานการณ์ที่ 15 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา) กับ สถานการณ์ที่ 13 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา) อรรถลักษณะ “กระทำ” จะได้รับคะแนนมากกว่า ในขณะที่ในกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะ “เอา” มากกว่า “กระทำ” ในทุกคู่

สถานการณ์เปรียบเทียบ รายละเอียดของคะแนนดังที่ได้แสดงไว้ในตาราง 4.11, 4.12 และ 4.13 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 การเปรียบเทียบบรรลัทธิ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “กระทำลัทธิหลังเจ้าของ” โดยบุคคลทั่วไป

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“กระทำ”
3 (+เอา+รู้-กระทำ+เจตนา)	5.27	>	5 (-เอา+รู้+กระทำ+เจตนา)	3.73	1	0
6 (+เอา+รู้-กระทำ-เจตนา)	2.03	>	9 (-เอา+รู้+กระทำ-เจตนา)	1.43	1	0
7 (+เอา-รู้-กระทำ+เจตนา)	3.33	=	8 (-เอา-รู้+กระทำ+เจตนา)	3.33	0.5	0.5
15 (+เอา-รู้-กระทำ-เจตนา)	1.90	>	13 (-เอา-รู้+กระทำ-เจตนา)	1.50	1	0
คะแนนรวม					3.5	0.5

ตารางที่ 4.12 การเปรียบเทียบบรรลัทธิ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “กระทำลัทธิหลังเจ้าของ” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“กระทำ”
3 (+เอา+รู้-กระทำ+เจตนา)	4.33	>	5 (-เอา+รู้+กระทำ+เจตนา)	2.83	1	0
6 (+เอา+รู้-กระทำ-เจตนา)	2.13	>	9 (-เอา+รู้+กระทำ-เจตนา)	1.10	1	0
7 (+เอา-รู้-กระทำ+เจตนา)	1.07	<	8 (-เอา-รู้+กระทำ+เจตนา)	1.20	0	1

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“กระทำ”
15 (+เอา -รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.00	<	13 (-เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.07	0	1
คะแนนรวม					2	2

ตารางที่ 4.13 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “กระทำกลับหลังเจ้าของ” โดยผู้เคร่งครัดต่อศาสนา

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“กระทำ”
3 (+เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.93	>	5 (-เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา)	4.87	1	0
6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.73	>	9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.27	1	0
7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.23	>	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.17	1	0
15 (+เอา -รู้ -กระทำ -เจตนา)	2.10	>	13 (-เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.93	1	0
คะแนนรวม					4	0

ผลการเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอา” กับ “กระทำ” ตามความเห็นของบุคคลทั่วไปพบว่ากลุ่มบุคคลทั่วไปให้ความสำคัญกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เอา” มากกว่า โดยมีคะแนน 3.5 คะแนน มีเพียงการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา) กับ 8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา) เท่านั้นที่ได้รับคะแนนเท่า ๆ กัน จึงทำให้อรรถลักษณะ “กระทำ” มีคะแนน 0.5 คะแนน ในขณะที่ผลการเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอา” กับ “กระทำ” ตามความเห็นของผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายพบว่าทั้งอรรถลักษณะ “เอา” กับ “กระทำ” ได้รับคะแนน 2 คะแนนเท่า ๆ กัน และสำหรับกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาพบว่าสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เอา” ได้รับคะแนนมากกว่าสถานการณ์ที่มีอรรถ

ลักษณะ “กระทำ” ในทุกคู่สถานการณ์เปรียบเทียบ วรรดิลักษณะ “เอา” จึงได้รับคะแนนรวม 4 คะแนน ส่วนวรรดิลักษณะ “กระทำ” ไม่ได้รับคะแนน

3. การ เปรียบเทียบวรรดิลักษณะ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ”

ในการเปรียบเทียบวรรดิลักษณะ “เอา” กับ “เจตนา” โดยบุคคลทั่วไปนั้น สถานการณ์ที่มีวรรดิลักษณะ “เจตนา” จะมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าสถานการณ์ที่มีวรรดิลักษณะ “อ” 3 ใน 4 คู่เทียบ ยกเว้นในสถานการณ์ที่ 15 (+เอา-รู้-กระทำ-เจตนา) เมื่อเปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่ 12 (-เอา-รู้-กระทำ+เจตนา) กลุ่มบุคคลทั่วไปจะให้ความสำคัญกับสถานการณ์ที่ 15 ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่มีวรรดิลักษณะ “เอา” มากกว่า ผลรวมคะแนนของวรรดิลักษณะ “เอา” ตามการให้ค่าน้ำหนักของบุคคลทั่วไปจึงมีเพียง 1 คะแนน ในขณะที่วรรดิลักษณะ “เจตนา” ได้รับ 3 คะแนน จากการเปรียบเทียบสถานการณ์ทั้งหมด 4 คู่ สถานการณ์ ส่วนการให้ค่าน้ำหนักระหว่างวรรดิลักษณะ “เอา” กับ “เจตนา” โดยผู้เชี่ยวชาญกับกฎหมาย นั้นพบว่า ให้ความสำคัญกับวรรดิลักษณะ “เจตนา” มากกว่าวรรดิลักษณะ “เอา” เมื่อเปรียบเทียบจากคะแนนเฉลี่ยระหว่างสถานการณ์ที่นำมาเปรียบเทียบกันทั้งหมด 4 คู่ แต่ในการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 15 (-เอา+รู้-กระทำ+เจตนา) กับ 12 (-เอา-รู้+กระทำ-เจตนา) ผู้เชี่ยวชาญกับกฎหมาย ให้ความสำคัญกับวรรดิลักษณะ “เอา” และวรรดิลักษณะ “เจตนา” เท่ากัน ๆ และเมื่อพิจารณาการเปรียบเทียบวรรดิลักษณะ “เอา” กับ “เจตนา” โดยผู้เคร่งครัดต่อศาสนาพบว่า วรรดิลักษณะ “เจตนา” จะได้รับคะแนนมากกว่าในทุกคู่เทียบ ดังที่ตารางที่ 4.14, 4.15 และ 4.16 แสดงรายละเอียดของคะแนนจากการเปรียบเทียบวรรดิลักษณะ “เอา” กับ “เจตนา”

ตารางที่ 4.14 การเปรียบเทียบวรรดิลักษณะ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยบุคคลทั่วไป

สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“เจตนา”
2 (+เอา+รู้+กระทำ-เจตนา)	1.60	<	5 (-เอา+รู้+กระทำ+เจตนา)	3.73	0	1
6 (+เอา+รู้-กระทำ-เจตนา)	2.03	<	10 (-เอา+รู้-กระทำ+เจตนา)	4.27	0	1

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“เจตนา”
11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.07	<	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.33	0	1
15 (+เอา -รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.90	>	12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	1.53	1	0
คะแนนรวม					1	3

ตารางที่ 4.15 การเปรียบเทียบบรรณลักษณ์ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“เจตนา”
2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.03	<	5 (-เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา)	2.83	0	1
6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	2.13	<	10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	3.03	0	1
11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.23	>	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	1.20	1	0
15 (+เอา -รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.00	=	12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	1.00	0.5	0.5
คะแนนรวม					1.5	2.5

ตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอาของผู้อื่นครอบครองไป” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“เอา”	“เจตนา”
2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.43	<	5 (-เอา +รู้ +กระทำ +เจตนา)	4.87	0	1
6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.73	<	10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.10	0	1
11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.63	<	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.17	0	1
15 (+เอา -รู้ -กระทำ -เจตนา)	2.10	<	12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	2.57	0	1
คะแนนรวม					0	4

ในการเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เอา” กับ “เจตนา” ระหว่างกลุ่มบุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้อง กับกฎหมาย และผู้เคร่งครัดต่อศาสนา พบว่าทั้งสามกลุ่มต่างให้ความสำคัญกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” มากกว่า แม้ว่าเมื่อพิจารณาโดยละเอียดแล้วจะแตกต่างกันในส่วน of คะแนนจากการเปรียบเทียบทั้ง 4 คู่ ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะ “เจตนา” ทั้ง 4 คู่ เทียบ โดยอรรถลักษณะ “เจตนา” จะได้รับคะแนนรวมทั้งสิ้น 4 คะแนน ในขณะที่อรรถลักษณะ “เอา” มี 0 คะแนน ส่วนผู้เกี่ยวข้อง กับกฎหมายจะค่าน้ำหนักกับอรรถลักษณะ “เจตนา” โดยมีคะแนนรวมอยู่ที่ 2.5 คะแนน ส่วนอรรถลักษณะ “เอา” มีคะแนน 1.5 คะแนน และกลุ่มบุคคลทั่วไปให้คะแนนกับอรรถลักษณะ “เจตนา” 3 คะแนน และอรรถลักษณะ “เอา” 1 คะแนน

4. การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “กระทำลบล้างเจ้าของ”

กลุ่มบุคคลทั่วไปให้คะแนนเฉลี่ยกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” เมื่อเปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เอา” เท่ากัน แต่สำหรับกลุ่มผู้เกี่ยวข้อง กับกฎหมายนั้นจะให้ความสำคัญ

กับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” มากกว่าสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” อย่างเห็นได้ชัด ในการเปรียบเทียบทั้ง 4 คู่สถานการณ์ทุกสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” อยู่ ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้คะแนนมากกว่าสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” ส่วนผลการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” กับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” โดยผู้เคร่งครัดต่อศาสนานั้นพบว่าเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับกลุ่มบุคคลทั่วไป คือ อรรถลักษณะ “รู้” และอรรถลักษณะ “กระทำ” ได้รับคะแนนเท่ากัน ผู้วิจัยได้แสดงรายละเอียดของคะแนนจากการเปรียบเทียบคู่อรรถลักษณะนี้ดังตารางที่ 4.17, 4.18 และ 4.19

ตารางที่ 4.17 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “รู้” ของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ กับ “กระทำ” หลังเจ้าของ โดยบุคคลทั่วไป

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“รู้”	“กระทำ”
3 (+เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	5.27	>	4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	2.57	1	0
6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	2.03	<	11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.07	0	1
10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.27	>	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.33	1	0
14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.43	<	13 (-เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.50	0	1
คะแนนรวม					2	2

ตารางที่ 4.18 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “รู้” ของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ กับ “กระทำ” หลังเจ้าของ โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“รู้”	“กระทำ”
3 (+เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.33	>	4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	2.43	1	0

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	คะแนน	
					“รู้”	“กระทำ”
6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	2.13	<	11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.23	0	1
10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	3.03	>	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	1.20	1	0
14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.10	>	13 (-เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.07	1	0
คะแนนรวม					3	1

ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “รู้” ของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของ
อยู่” กับ “กระทำลบล้างเจ้าของ” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา

สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	คะแนน	
					“รู้”	“กระทำ”
3 (+เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.93	>	4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.00	1	0
6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.73	<	11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.63	0	1
10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.10	>	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.17	1	0
14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.27	<	13 (-เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.93	0	1
คะแนนรวม					2	2

การเปรียบเทียบอรรถลักษณะระหว่าง “รู้” กับ “กระทำ” ของกลุ่มบุคคลทั่วไป ผู้เคร่งครัดต่อ
ศาสนานั้น เป็นไปในทำนองเดียวกัน คือ อรรถลักษณะ “รู้” มี 2 คะแนน จากการเปรียบเทียบระหว่าง
สถานการณ์ที่ 3 (+เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา) กับ 4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา) และระหว่างสถานการณ์ที่

10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา) กับ 8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา) และอรรถลักษณะ “กระทำ” มี 2 คะแนน จากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา) กับ 11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา) และระหว่างสถานการณ์ที่ 14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา) กับ 13 (-เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา) แต่สำหรับความคิดเห็นของกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายนั้นจะให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะ “รู้” มากกว่า “กระทำ” โดยอรรถลักษณะ “รู้” ได้รับ 3 คะแนน ส่วนอรรถลักษณะ “กระทำ” มีเพียง 1 คะแนน จากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา) กับ 11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)

5. การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ”

ในการจับคู่เปรียบเทียบระหว่างอรรถลักษณะ “รู้” กับ “เจตนา” ผลจากคะแนนเฉลี่ยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าน้ำหนักกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” มากกว่า สถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” ทั้ง 4 คู่เทียบ ในขณะที่เมื่อเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” กับ สถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” ตามการตีความของผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายพบว่าให้ความสำคัญระหว่างอรรถลักษณะ “รู้” กับ “เจตนา” เท่า ๆ กัน แต่สำหรับผู้เคร่งครัดต่อศาสนาผลจากคะแนนเฉลี่ยเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับกลุ่มบุคคลทั่วไปโดยผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ความสำคัญกับ สถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” ประกอบอยู่มากกว่า ในทุกคู่สถานการณ์เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยของสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” จะมากกว่าสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” ประกอบอยู่ รายละเอียดของคะแนนจากการเปรียบเทียบอรรถลักษณะดังที่แสดงในตาราง 4.20, 4.21 และ 4.22

ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยบุคคลทั่วไป

สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนน เฉลี่ย	คะแนน	
					“รู้”	“เจตนา”
2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.60	<	4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	2.57	0	1
6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	2.03	<	7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	3.33	0	1

ตารางที่ 4.20 (ต่อ)

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“รู้”	“เจตนา”
9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.43	<	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.33	0	1
14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.43	<	12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	1.53	0	1
คะแนนรวม					0	4

ตารางที่ 4.21 การเปรียบเทียบบรรลัทธิ “รู้” ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้เกี่ยวข้อง กับกฎหมาย

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“รู้”	“เจตนา”
2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.03	<	4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	2.43	0	1
6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	2.13	>	7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	1.07	1	0
9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.10	<	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	1.20	0	1
14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.10	<	12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	1.00	1	0
คะแนนรวม					2	2

ตารางที่ 4.22 เปรียบเทียบอรรถลักษณะ “รู้ว่าจะของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“รู้”	“เจตนา”
2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.43	<	4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.00	0	1
6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.73	<	7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.23	0	1
9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.27	<	8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)	3.17	0	1
14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา)	1.27	<	12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	2.57	0	1
คะแนนรวม					0	4

การเปรียบเทียบระหว่างอรรถลักษณะ “รู้” กับ “เจตนา” ระหว่างกลุ่มบุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้เคร่งครัดต่อศาสนา นี้กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ความสำคัญกับอรรถลักษณะ “รู้” น้อยกว่าอรรถลักษณะ “เจตนา” จากการเปรียบเทียบทั้ง 4 คู่สถานการณ์ เช่นเดียวกันกับกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนา ในสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” ประกอบอยู่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” กลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้คะแนนกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” มากกว่าผลคะแนนรวมจากการเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “เจตนา” จึงมี 4 คะแนน ในขณะที่อรรถลักษณะ “รู้” 0 คะแนน แต่การตีความของผู้เกี่ยวข้องตามกฎหมายจะแตกต่างออกไป โดยกลุ่มผู้เกี่ยวข้องตามกฎหมายจะให้ความสำคัญกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” กับอรรถลักษณะ “เจตนา” 2 คะแนนเท่าเทียมกัน สถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “รู้” ประกอบอยู่จะได้คะแนนมากกว่าจากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 6 (+เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา) กับ 7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา) และระหว่างสถานการณ์ที่ 14 (-เอา +รู้ -กระทำ -เจตนา) กับ 12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา) ในขณะที่อรรถลักษณะ “เจตนา” จะได้รับคะแนนมากกว่าจากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา) กับ 4 (+เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา) และระหว่างสถานการณ์ที่ 9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา) กับ 8 (-เอา -รู้ +กระทำ +เจตนา)

6. การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “กระทำล้นหลังเจ้าของ” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ”

ผลการเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “กระทำ” กับ อรรถลักษณะ “เจตนา” ของกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่าในสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” ประกอบอยู่จะมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” อยู่ทุกคู่เทียบ ในขณะที่ผลการเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” กับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของผู้เกี่ยวข้องกับการกฎหมายแล้วพบว่า ผู้เกี่ยวข้องกับการกฎหมายให้ความสำคัญกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” เท่ากันกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” ส่วนการเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “กระทำ” กับ “เจตนา” โดยผู้เคร่งครัดต่อศาสนา ผลจากคะแนนเฉลี่ยพบว่าทั้ง 4 คู่สถานการณ์เปรียบเทียบนี้ ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ความสำคัญกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” ประกอบอยู่มากกว่าสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” เช่นเดียวกันกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 4.23 การเปรียบเทียบอรรถลักษณะ “กระทำล้นหลังเจ้าของ” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยบุคคลทั่วไป

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“กระทำ”	“เจตนา”
2 (+เอา+รู้+กระทำ-เจตนา)	1.60	<	3 (+เอา+รู้-กระทำ+เจตนา)	5.27	0	1
9 (-เอา+รู้+กระทำ-เจตนา)	1.43	<	10 (-เอา+รู้-กระทำ+เจตนา)	4.27	0	1
11 (+เอา-รู้+กระทำ-เจตนา)	2.07	<	7 (+เอา-รู้-กระทำ+เจตนา)	3.33	0	1
13 (-เอา-รู้+กระทำ-เจตนา)	1.50	<	12 (-เอา-รู้-กระทำ+เจตนา)	1.53	0	1
คะแนนรวม					0	4

ตารางที่ 4.24 การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “กระทำล้นหลังเจ้าของ” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“กระทำ”	“เจตนา”
2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.03	<	3 (+เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.33	0	1
9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.10	<	10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	3.03	0	1
11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.23	>	7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	1.07	1	0
13 (-เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.07	>	12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	1.00	1	0
คะแนนรวม					2	2

ตารางที่ 4.25 การเปรียบเทียบบรรณลักษณะ “กระทำล้นหลังเจ้าของ” กับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” โดยผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนา

สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	เปรียบเทียบ	สถานการณ์	คะแนนเฉลี่ย	คะแนน	
					“กระทำ”	“เจตนา”
2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.43	<	3 (+เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.93	0	1
9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.27	<	10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.10	0	1
11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	2.63	<	7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	4.23	0	1
13 (-เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา)	1.93	<	12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)	2.57	0	1
คะแนนรวม					0	4

ในการเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” กับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” ประกอบอยู่ระหว่างกลุ่มบุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและผู้เคร่งครัดต่อศาสนา ล้วนให้ความสำคัญกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” ประกอบอยู่ กลุ่มบุคคลทั่วไปและผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้คะแนนกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “เจตนา” ทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ “กระทำ” ผลคะแนนรวมจากการเปรียบเทียบอรรถลักษณะโดยบุคคลทั่วไปและผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจึงสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ “เจตนา” 4 คะแนน และอรรถลักษณะ “กระทำ” 0 คะแนน ในขณะที่ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ให้ค่าน้ำหนักกับอรรถลักษณะ “กระทำ” และอรรถลักษณะ “เจตนา” เท่ากันโดยผลคะแนนรวมของอรรถลักษณะ “กระทำ” ได้รับ 2 คะแนน จากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 2 (+เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา) กับ 3 (+เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา) และระหว่างสถานการณ์ที่ 9 (-เอา +รู้ +กระทำ -เจตนา) กับ 10 (-เอา +รู้ -กระทำ +เจตนา) และอรรถลักษณะ “เจตนา” ได้รับ 2 คะแนน เช่นเดียวกันจากการเปรียบเทียบระหว่างสถานการณ์ที่ 11 (+เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา) กับ 7 (+เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา) และระหว่างสถานการณ์ที่ 13 (-เอา -รู้ +กระทำ -เจตนา) กับ 12 (-เอา -รู้ -กระทำ +เจตนา)

หลังจากการเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายตรงข้ามกันทีละคู่ โดยไม่ซ้ำกันครบทุกคู่แล้ว ผู้วิจัยได้นำคะแนนความสำคัญของแต่ละอรรถลักษณะมาเรียงลำดับตามคะแนนที่ได้รับทั้งหมด ผลคะแนนความสำคัญของแต่ละอรรถลักษณะที่ได้รับจากกลุ่มบุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะสามารถนำมาเรียงลำดับความสำคัญได้ รายละเอียดของคะแนนดังที่ได้แสดงในตารางที่ 4.

ตารางที่ 4.26 คะแนนความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของการขโมย จำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่ม	องค์ประกอบทางความหมาย	คะแนนจากการเปรียบเทียบระหว่าง						รวม
		+เอา กับ +รู้	+เอา กับ +กระทำ	+เอา กับ +เจตนา	+รู้ กับ +กระทำ	+รู้ กับ +เจตนา	+กระทำ กับ +เจตนา	
บุคคลทั่วไป	+เอา	2	3.5	1	-	-	-	6.5
	+รู้	2	-	-	2	0	-	4
	+กระทำ	-	0.5	-	2	-	0	2.5
	+เจตนา	-	-	3	-	4	4	11

ตารางที่ 4.26 (ต่อ)

กลุ่ม	องค์ประกอบทางความหมาย	คะแนนจากการเปรียบเทียบระหว่าง						รวม
		+เอา	+เอา	+เอา	+รู้	+รู้	+กระทำ	
		กับ	กับ	กับ	กับ	กับ	กับ	
		+รู้	+กระทำ	+เจตนา	+กระทำ	+เจตนา	+เจตนา	
ผู้เกี่ยวข้อง กับ กฎหมาย	+เอา	1	2	1.5	-	-	-	4.5
	+รู้	3	-	-	3	2	-	8
	+กระทำ	-	2	-	1	-	2	5
	+เจตนา	-	-	2.5	-	2	2	6.5
ผู้เคร่งครัด ต่อศาสนา	+เอา	3	4	0	-	-	-	7
	+รู้	1	-	-	2	0	-	3
	+กระทำ	-	0	-	2	-	0	2
	+เจตนา	-	-	4	-	4	4	12

เมื่อนำผลคะแนนจากตารางที่ 4.26 มาเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย โดยใช้เกณฑ์คะแนนที่ได้รับตัดสินโดยจำแนกตามกลุ่มตัวอย่างพบว่าบุคคลทั่วไปให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมาย เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ มากที่สุด โดยมีคะแนนจากการเปรียบเทียบขององค์ประกอบทางความหมาย 11 คะแนน รองลงมาคือ เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป มีคะแนน 6.5 คะแนน และ รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ มีคะแนน 4 คะแนน ส่วน กระทำลับหลังเจ้าของ ได้รับคะแนนจากการเปรียบเทียบขององค์ประกอบทางความหมาย น้อยที่สุด คือ 2.5 คะแนน ผลคะแนนหลังการเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบสามารถแสดงผลได้ดังแผนภาพที่ 2 นี้

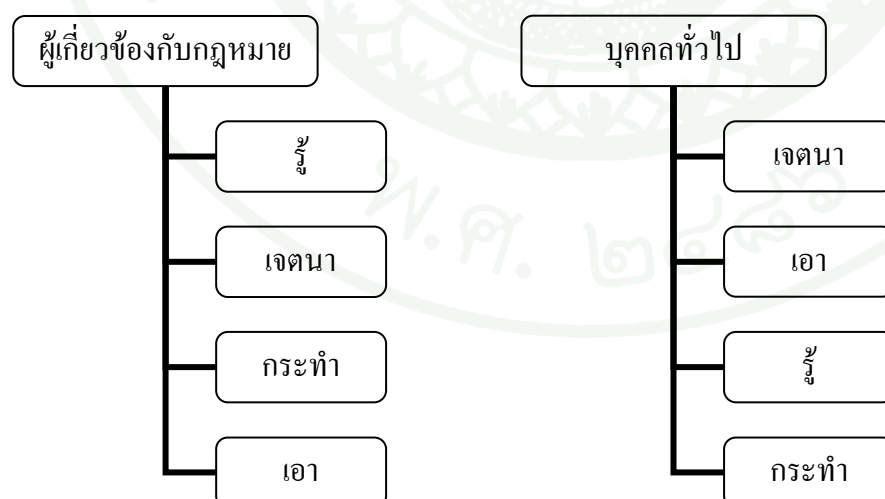
บุคคลทั่วไป

ภาพที่ 4.5 การเรียงลำดับความสำคัญของอรรถลักษณะของคำว่า ขโมย จำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง

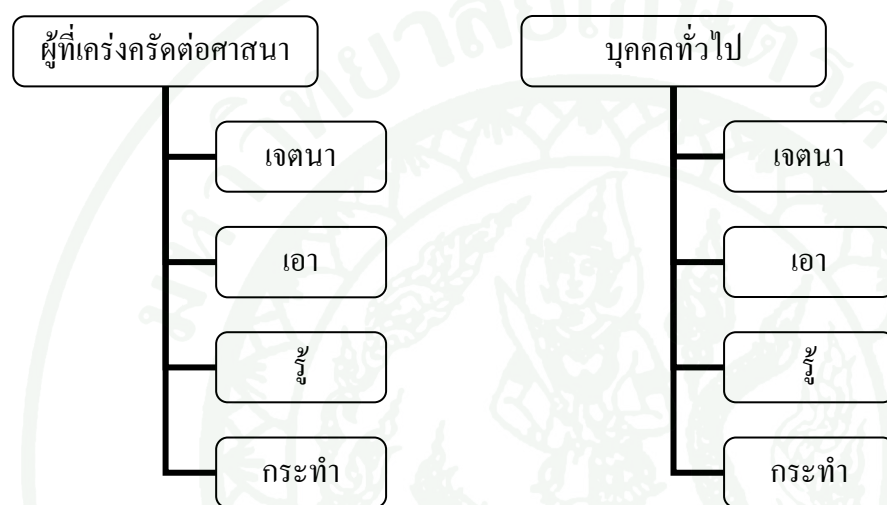
จากภาพที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่า ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับ รู้ว่าของ นั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ ซึ่งได้รับคะแนนจากการเปรียบเทียบองค์ประกอบ ทางความหมายมากที่สุด 8 คะแนน ลำดับถัดมาคือ เจตนาให้เกิดผลร้ายกับเจ้าของ ด้วยคะแนน 6.5 คะแนน ส่วน กระทำลบล้างเจ้าของมีคะแนน 5 คะแนน และลำดับสุดท้าย คือ เอาของที่ผู้อื่น ครอบครองไป มีคะแนน 4.5 ในขณะที่ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้ความสำคัญกับ เจตนาร้ายต่อเจ้าของ มากที่สุดเป็นอันดับแรก ด้วยคะแนน 12 คะแนน ลำดับถัดมา คือ เอาของที่ผู้อื่นครอบครองไป มี คะแนน 7 คะแนน รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ มีคะแนน 3 คะแนน และ ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้ความสำคัญกับ กระทำลบล้างเจ้าของเป็นลำดับสุดท้าย ด้วยคะแนน 2 คะแนน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมาย แตกต่างไปจากกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและกลุ่มบุคคลทั่วไปซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้เรียงลำดับความสำคัญ ขององค์ประกอบทางความหมายเหมือนกัน

ด้วยเหตุที่ผู้วิจัยศึกษาลักษณะการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ของผู้ที่มีระดับความ เกี่ยวข้องกับกฎหมายและความเคร่งครัดต่อศาสนาแตกต่างกันนั้น ผู้วิจัยจึงแสดงการเรียงลำดับ ความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายโดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับ กลุ่มบุคคลทั่วไป และกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและกลุ่มบุคคลทั่วไป เพื่อให้เห็นถึงความเหมือนและ ต่างกันมากยิ่งขึ้นต่อการตีความของผู้ที่มีระดับความเกี่ยวข้องต่อกฎหมายและความเคร่งครัดต่อศาสนา ต่างกัน รายละเอียดดังที่ได้แสดงไว้ในแผนภาพที่ 4.6 และ 4.7

ภาพที่ 4.6 การเปรียบเทียบการเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ระหว่างผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไป

หากพิจารณาเฉพาะระดับความเกี่ยวข้องกับกฎหมายแล้วนั้นผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายและบุคคลทั่วไปนั้น เรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมาย ของคำว่า ขโมย แตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิง ในขณะที่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ความสำคัญกับ องค์ประกอบทางความหมายที่ว่า รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ มากที่สุด แต่บุคคลทั่วไปกลับให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ มากที่สุด รวมไปถึงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายอื่น ๆ ก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 4.7 การเปรียบเทียบการเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ระหว่างผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไป

จากภาพที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่า ระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาไม่ทำให้บุคคลเรียงลำดับ ความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายแตกต่างกันแต่อย่างใด ผู้เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคล ทั่วไปนั้นต่างเรียงลำดับความสำคัญเหมือนกันทุกประการ โดยให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกกับ องค์ประกอบทางความหมายที่ว่า เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ ลำดับถัดมาคือ เอาของที่ผู้อื่น ครอบครองไป และ รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่ และให้ความสำคัญน้อย ที่สุดกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า กระทำลบล้างเจ้าของ

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ตามแนวทฤษฎีต้นแบบ (Prototype theory) โดยผู้ที่มีระดับความเกี่ยวข้องกับกฎหมาย และระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาแตกต่างกัน เพื่อเปรียบเทียบการตีความความหมายของคำว่าขโมยระหว่างผู้ที่มีระดับความเคร่งครัดต่อกฎหมายและศาสนาต่างกัน และเพื่อศึกษาคำความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย และองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย องค์ประกอบใดมีความสำคัญมากน้อยอย่างไรตามทัศนคติของผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธ และบุคคลทั่วไป ซึ่งผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากบุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้เคร่งครัดต่อศาสนาพุทธ รวมทั้งสิ้น 90 คน ผู้วิจัยแยกวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สรุปผลการเปรียบเทียบการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ตามแนวทฤษฎีต้นแบบ (Prototype theory) ระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับผู้ไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และระหว่างผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนากับผู้ไม่เคร่งครัดต่อศาสนา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการเปรียบเทียบการให้ค่าน้ำหนักการตีความความหมายของคำว่า ขโมยระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายกับบุคคลทั่วไปและการเปรียบเทียบการให้ค่าน้ำหนักการตีความความหมายของคำว่า ขโมยระหว่างผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนากับบุคคลทั่วไปนั้นแตกต่างกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ในการพิสูจน์ลักษณะการให้ค่าน้ำหนักโดยพิจารณาจากคะแนนที่ผู้ตอบแบบสอบถามให้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แตกต่างกันนั้นพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ค่าน้ำหนักน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ซึ่งแตกต่างจากสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ว่าผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย มากกว่าบุคคลทั่วไป เนื่องจากผู้วิจัยสันนิษฐานว่าแวดวงสังคมของแต่ละบุคคลน่าจะมีผลต่อการตีความและการให้นิยามต่อสิ่งต่าง ๆ และระดับความเคร่งครัดต่อข้อกำหนดก็เช่นเดียวกัน คือผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายย่อมน่าจะมีผลต่อการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ที่มากกว่าผู้ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับกฎหมาย และเมื่อผู้วิจัยได้นำผลคะแนนมาพิสูจน์ความมีนัยสำคัญทางสถิติแล้วก็พบว่ามีความแตกต่างกันที่ $T = 3.95 > p = 0.01$ ในขณะที่เมื่อพิสูจน์ผลการให้ค่าน้ำหนัก

ระหว่างกลุ่มผู้เคร่งครัดต่อศาสนานั้นมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไปพบว่าผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย มากกว่าบุคคลทั่วไปแต่เมื่อพิสูจน์ความมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $T = 0.88 < p = 0.01$ ซึ่งขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้เช่นกัน

ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าการที่บุคคลทั่วไปให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย มากกว่าผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและผู้เคร่งครัดต่อศาสนาซึ่งตรงข้ามกับสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้นั้น น่าจะมีสาเหตุมาจากการที่กลุ่มผู้ที่เคร่งครัดต่อข้อกำหนดนั้นเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ต่อกฎหมายแล้ว เนื่องจากในการตัดสินใจการกระทำใดผิดหรือถูกและมีโทษตามกฎหมายนั้นเป็นเรื่องที่อ่อนไหว และประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศไทย (น้ำแท้ บุญมีส้าง, 2544: 130-138, 141) ได้แบ่งพฤติกรรมที่ได้แบ่งชี้ลักษณะความผิดอันเกี่ยวกับทรัพย์สินไว้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าข้อกำหนดที่ชัดเจนแล้วนี้เองที่มีผลต่อการตัดสินใจและให้ค่าน้ำหนักความเป็นขโมย ของผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย หากสถานการณ์ใดในแบบสอบถามที่ไม่มองประกอบแห่งการกระทำผิดอันควรได้รับโทษตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศไทยแล้วนั้น ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะให้ค่าน้ำหนักน้อยในทันทีโดยไม่พิจารณาองค์ประกอบทางความหมายอื่น ๆ ผลการให้ค่าน้ำหนักโดยเฉลี่ยของผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายจึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ ในขณะที่กลุ่มบุคคลทั่วไปซึ่งไม่ได้ยึดติดกับข้อกำหนดและศีลข้อ 5 ตามหลักศาสนาพุทธ การให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย ในแต่ละสถานการณ์จึงเป็นไปด้วยความตั้งใจและระมัดระวัง หากไม่มั่นใจในคำตอบก็จะให้คะแนนในระดับกลาง ซึ่งส่งผลทำให้ค่าคะแนนของกลุ่มบุคคลทั่วไปนี้มากกว่ากลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายที่มักให้คะแนนในแต่ละสถานการณ์น้อย ผลคะแนนเฉลี่ยรวมจึงน้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ส่วนกลุ่มผู้เคร่งครัดทางศาสนานั้น หากเปรียบเทียบผลงานวิจัยนี้กับผลการวิจัยของม.ล.จรัสวิไล จรุงญโรจน์ (2552: 1-20) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเคร่งครัดทางศาสนากับการตีความความหมายคำว่า “โกหก” ในภาษาไทย โดยการวิเคราะห์เชิงอรรถศาสตร์ต้นแบบ พบว่าเป็นไปในแนวทางเดียวกัน คือกลุ่มผู้เคร่งครัดมากจะมีผลคะแนนการให้ค่าน้ำหนักใกล้เคียงกับกลุ่มผู้ไม่เคร่งครัดหรือเคร่งครัดน้อยที่สุด ในการวิจัยนี้กลุ่มบุคคลทั่วไปจัดว่าเป็นกลุ่มผู้ไม่เคร่งครัดหรือเคร่งครัดน้อยที่สุดเช่นเดียวกัน

นอกจากนั้นแล้ว ผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นกลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมย น้อยกว่าบุคคลทั่วไป และผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้ค่าน้ำหนักความหมายคำว่า ขโมย ไม่แตกต่างกับบุคคลทั่วไปมากนักนั้น สะท้อนให้เห็นว่าข้อกำหนดและศีล 5 ของศาสนาพุทธมีส่วนในการตีกรอบให้แต่ละบุคคลคิดและมีภาพของคำว่า ขโมย ที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับสมมติฐานซาเพียร์-วอร์ฟ (The Sapir-Whorf Hypothesis) (Sapir, 1949 อ้างใน Lucy, 1992: 259) ที่ได้อธิบายไว้ว่า แม้ว่าจะใช้ภาษาเดียวกันแต่หากมีพื้นฐานความรู้และปัจจัยอื่น ๆ ของแต่

ละบุคคลแตกต่างกัน ก็ทำให้บุคคลมีโลกทัศน์ที่แตกต่างกันได้ และนำไปสู่การตีความและให้นิยามสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไป การที่กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ค่าน้ำหนักความหมายของคำว่า ขโมย น้อยกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป หรือผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้ค่าน้ำหนักมากกว่าบุคคลทั่วไปเพียงเล็กน้อยนั้นสามารถกล่าวได้ว่าสังคมย่อยของผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้เคร่งครัดต่อศาสนา หรือบุคคลทั่วไปนั้นมีความแตกต่างกันและส่งผลให้การตีความความหมายของคำว่า ขโมย นั้นแตกต่างกันไปด้วยไม่ว่าผลการวิจัยจะแสดงให้เห็นว่ามากกว่าหรือน้อยกว่ากันเพียงใด แต่ไม่พบกว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะตีความความหมายของคำว่า ขโมย ในภาษาไทยได้ตรงกันทุกประการ

สรุปผลค่าความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายเท่ากันไม่จำเป็นต้องได้รับการตัดสินค่าความเป็นขโมยที่เท่ากัน ในสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบทางความหมายอยู่ 3 2 หรือ 1 องค์ประกอบทุกสถานการณ์ไม่ได้รับคะแนนที่เท่ากัน แม้จะมีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่เท่ากันแต่ในแต่ละสถานการณ์ได้รับคะแนนที่ลดหลั่นกันไป ผลการวิเคราะห์สะท้อนให้เห็นว่าการในการตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยบุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้เคร่งครัดต่อศาสนา ไม่ได้ให้ความสำคัญกับจำนวนที่เท่ากันขององค์ประกอบทางความหมาย แต่เป็นการให้คะแนนตามความคิดเห็นและหลักเกณฑ์เฉพาะของตนในการจะตัดสินสถานการณ์ทั้ง 16 นี้ว่ามีความเป็นขโมยมากน้อยอย่างไร

เมื่อนำสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่มากกว่ามาเปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบทางความหมายที่น้อยกว่า สามารถเปรียบเทียบได้ทั้งหมด 93 คู่สถานการณ์ ให้คะแนนโดยผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 90 คนรวมเป็นการเปรียบเทียบทั้งหมด 8,370 ครั้ง พบว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบมากกว่าได้คะแนนมากกว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบน้อยกว่าเพียง 37.41% เท่านั้น

ตารางที่ 5.1 ผลรวมทั้งหมดของการเปรียบเทียบสถานการณ์ที่มีจำนวนองค์ประกอบที่มากกว่ากับสถานการณ์ที่มีจำนวนที่มีองค์ประกอบที่น้อยกว่า

คู่สถานการณ์ทั้งหมด ที่นำมาเปรียบเทียบ	ให้คะแนนโดยผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 90 คน		
	จำนวนครั้งการ เปรียบเทียบ (90 x จำนวนคู่)	สถานการณ์ที่มีองค์ประกอบมากกว่าได้คะแนน มากกว่าสถานการณ์ที่มีองค์ประกอบน้อยกว่า	
		ครั้ง	ร้อยละ
93	8,370	3,131	37.41

สรุปผลค่าความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ไม่มีผลต่อการตัดสินใจให้ค่าน้ำหนักการตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ผู้เคร่งครัดต่อศาสนาและบุคคลทั่วไปแต่อย่างใด ซึ่งการพิสูจน์ค่าความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมายนี้เป็นการเพิ่มความมั่นใจในการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ของผู้ที่มีระดับความเคร่งครัดต่อข้อกฎหมายและศาสนาพุทธต่างกันั้น จำนวนองค์ประกอบทางความหมายไม่ใช่ปัจจัยหลักในการพิจารณาความหมายของคำว่า ขโมย แต่ผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนจะมีต้นแบบของคำว่า ขโมย ไว้ภายในใจอยู่แล้วโดยมีกฎเกณฑ์ในสังคมย่อยเป็นกรอบในการตีความความหมาย

สรุปผลลำดับความสำคัญขององค์ประกอบทางความหมาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าบุคคลทั่วไปให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” มากที่สุด ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” มากที่สุด และผู้เคร่งครัดต่อศาสนาให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” มากที่สุด

ตารางที่ 5.2 ผลคะแนนขององค์ประกอบทางความหมาย จำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่ม	องค์ประกอบทางความหมาย	รวม
บุคคลทั่วไป	+เอา	6.5
	+รู้	4
	+กระทำ	2.5
	+เจตนา	11
ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย	+เอา	4.5
	+รู้	8
	+กระทำ	5
	+เจตนา	6.5
ผู้เคร่งครัดต่อศาสนา	+เอา	7
	+รู้	3
	+กระทำ	2
	+เจตนา	12

บุคคลทั่วไปและผู้เคร่งครัดต่อศาสนามีความคิดเห็นเป็นไปในแนวทางเดียวกัน คือ ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” มากที่สุด ในการจะตัดสินว่าสถานการณ์ใดเป็นหรือไม่เป็นขโมย แต่สำหรับผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายจะมีความคิดเห็นต่างออกไป ผู้วิจัยมีความเห็นว่าหลักเกณฑ์ของตัวบทกฎหมายและศาสนาพุทธเป็นส่วนหนึ่งหรืออาจจะเป็นส่วนสำคัญในการทำให้ผู้ที่มีระดับความเกี่ยวข้องกับกฎหมายและระดับความเคร่งครัดต่อศาสนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปด้วย เนื่องจากการข้อมูลทั้งหมดที่นำมาวิเคราะห์จะมาจากผู้ที่นับถือศาสนาพุทธทั้งหมด แม้ว่าจะมีระดับความเคร่งครัดมากหรือน้อยแตกต่างกันไป แต่ความคิดเห็นที่พ้องกันของบุคคลทั่วไปและผู้เคร่งครัดต่อศาสนานี้เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า บทธรรมคำสอนทางศาสนาพุทธมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของบุคคลในการจะตีความความหมายของคำว่า ขโมย เมื่อการขโมยเป็นลักษณะการกระทำผิดศีลพื้นฐานของศาสนาพุทธ แม้แต่ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายเองแม้ว่าจะให้ความสำคัญอันดับหนึ่งกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “รู้ว่าเป็นของผู้อื่นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” แต่ผลคะแนนลำดับต่อมาก็เป็นองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” ผู้วิจัยเชื่อว่าเป็นผลมาจากการที่ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายเองก็เป็นผู้นับถือศาสนาพุทธด้วยเช่นกัน แต่การที่ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “รู้ว่าเป็นของผู้อื่นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” เป็นผลมาจากแฉวงสังคมในทางกฎหมายที่ทำ

กำหนดให้ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยมุ่งเน้นที่องค์ประกอบทางความหมายนี้มากที่สุด

การตีความความหมายของคำในลักษณะนี้สอดคล้องกับสมมติฐานซาเพียร์-วอร์ล์ฟ (Sapir, 1949 อ้างใน Lucy, 1992: 259) ที่อธิบายว่าภาษาเป็นตัวกำหนดความคิดและการมองโลกของมนุษย์ ภาษาที่ต่างกันทำให้การมองโลกและการตีความต่างกัน ในขณะที่เดียวกันแม้ว่าจะเป็นภาษาเดียวกันก็ตามแต่หากพื้นฐาน ความรู้และปัจจัยแวดล้อมต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลแตกต่างกันไป อาจทำให้แต่ละบุคคลมีโลกทัศน์และทัศนคติแตกต่างกันไปได้ จึงเป็นเหตุให้การให้นิยามกับสิ่งต่าง ๆ ย่อมต่างกัน สังคมของกฎหมาย สังคมทางศาสนาพุทธที่การขโมยเป็นการกระทำที่ผิดอย่างชัดเจน ย่อมส่งผลต่อการตีความความหมายของคำว่า ขโมย โดยผู้ที่อยู่ในสังคมนั้น ๆ นั่นคือ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและผู้ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธ แต่สำหรับบุคคลทั่วไปนั้นมีโอกาสที่หลากหลาย การตัดสินใจว่าลักษณะใดเป็นการขโมยหรือไม่จะใช้หลักเกณฑ์ของทั้งกฎหมายและศาสนาพุทธแต่จะมีความอะลุ่มอล่วยมากกว่า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดตรงกับสมมติฐานในบางส่วน ส่วนที่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ บุคคลทั่วไป ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมาย และผู้เคร่งครัดต่อศาสนาจะให้คำนิยามความหมายของคำว่า ขโมย แตกต่างกันไป และองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แต่ละข้อ มีความสำคัญไม่เท่ากัน รวมถึงจำนวนขององค์ประกอบทางความหมายไม่มีผลต่อการให้คำนิยามความหมายเป็นขโมย และส่วนที่ไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ บุคคลทั่วไปและผู้เคร่งครัดต่อศาสนามีความเห็นตรงกันในการให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” มากที่สุด แต่ผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “รู้ว่าเป็นของผู้อื่นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ในครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้นำปัจจัยทางสังคมด้านอื่นมาร่วมวิเคราะห์ หากมีการนำปัจจัยทางสังคม เช่น เพศ ถิ่นที่อยู่ มาร่วมวิเคราะห์ด้วยเพื่ออธิบายในแง่มุมอื่น ๆ จะสามารถทำให้เห็นถึงลักษณะการตีความความหมายของคำของคนไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ผู้วิจัยเสนอให้นำทฤษฎีดั้งแบบ (prototype theory) นี้ศึกษาความหมายต้นแบบของคนในสังคม เพื่ออธิบายลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำ ตลอดจนสามารถนำไปศึกษาโลกทัศน์ของบุคคลในสังคมได้

3. ผู้วิจัยเสนอให้มีการศึกษาความหมายต้นแบบด้วยทฤษฎีดั้งแบบ (prototype theory) นี้ในคำอื่น ๆ หรือเปรียบเทียบกับคำในภาษาอื่น ๆ ต่อไป

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

คุรุชิต อะห์มัด เรียบเรียง จรัญ มะลูลีม แปล. 2541. อิสลาม ความหมายและคำสอน.
กรุงเทพฯ.

จรัลวิไล จรูญโรจน์, ม.ล. 2543. ความสัมพันธ์ระหว่างประเภททางไวยากรณ์ของคำนามกับระบบ
ประธานของผู้พูดภาษาไทยและภาษาอังกฤษ. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2549. “อันนินทาเกลเหมือนเทน้ำ การตีความจึงล้นไหล: ใจชาย-หญิง”.
พลวัตของภาษาไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หน้า 53-82.

_____. 2552. “ความสัมพันธ์ระหว่างความเคร่งครัดทางศาสนากับการตีความความหมายคำว่า
“โกหก” ในภาษาไทย: การวิเคราะห์เชิงอรรถศาสตร์ต้นแบบ”. ภาษาและภาษาศาสตร์. 1-20.

จิราภัสร์ ลิ้มปิตาติ. 2534. ศึกษาโลกทัศน์ของชาวเขา 6 เผ่าในประเทศไทยที่สะท้อนจาก
ลักษณะนาม ของคำนามเรียกเครื่องใช้ในครัวเรือน. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรงค์ เต็งประชา. 2523. สังคมวิทยาชนบทและเมือง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์กรุงสยามการพิมพ์.

เดชอุดม ไกรฤทธิ์. 2539. กฎหมายเบื้องต้นสำหรับประชาชน. กรุงเทพฯ: สำนักบริหารโครงการ
ช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย, สภานายความ.

เทียมจันทร์ หมั่นศึกษา. 2542. การศึกษาโลกทัศน์ในจารึกสุโขทัย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ไทยรัฐ. 2551. กรุงเทพมหานคร: 12 พฤษภาคม 2551. หน้า 1.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. 2543. พุทธศาสนาในความเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย. กรุงเทพฯ:
มูลนิธิโกมลคีมทอง.

น้ำแท้ มีบุญสูงล้ำ. 2544. ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับทันสมัย. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์ภูมิบัณฑิต.

วนิดา จำเริญ. 2541. ศาสนาเปรียบเทียบ. นนทบุรี: สำนักพิมพ์เจนเดอร์เพรส.

บุญมี แท่นแก้ว. 2548. พระพุทธศาสนาในเอเชีย (เน้นด้านอารยธรรม). กรุงเทพฯ:
โอเดียนสโตร์.

ปิยฉัตร ปานโรจน์. 2534. ลักษณะเชิงกลศาสตร์ของวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ : การแปร
ตามกลุ่มอายุ. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุษบา มาตระกูล. 2551. “Plagiarism โจรกรรมทางวรรณกรรม”. ก้าวทันโลกวิทยาศาสตร์. 7-10

ปิยวลี ยิ่งสวัสดิ์. 2533. ศึกษาโลกทัศน์ของชาวเขา 6 เผ่าในประเทศไทยที่สะท้อนจาก ลักษณะนาม
ของคำนามเรียกสิ่งมีชีวิต. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. 2523. ภาษากับความคิด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ปรีดี เกษมทรัพย์. 2526. กฎหมายแพ่ง: หลักทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ:
ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.

พจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2542. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.

วิศรินทร ประพันธ์ศิริ. 2535. คำเรียกญาติในภาษาคำเมือง: การวิเคราะห์ทางอรรถศาสตร์
ชาติพันธุ์. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (เจริญ สุวฑฺฒนมหาเถร). 2550.

หลักพระพุทธศาสนา. กรุงเทพฯ: ชินอักษรการพิมพ์.

สุริยา รัตนกุล, คุณหญิง. 2544. **อรรถศาสตร์เบื้องต้น**. นครปฐม: สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรม เพื่อพัฒนาชนบท.

เสรี พงศ์พิศ, วิจิตร เกิดวิศิษฐ์, พิเชฐกุล กาลามเกียรต์, และ บัณฑิต อ่อนคำ. 2524. **คนในวรรณคดีของพุทธศาสนา อิสลามและคริสต์ศาสนา**. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.

ศศิธร สีนถาวรกุล. 2547. **วิธีการกินและความเชื่อของคนไทยที่สะท้อนจากชื่ออาหารไทยที่ใช้ในเทศกาลงานพิธีแบบดั้งเดิม**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2522. “สมมติฐานชาเพียร์-วอร์ฟ”. **วารสารอักษรศาสตร์** 11. 20-33.

_____. 2533. **ภาษาศาสตร์สังคม**. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุดม วโรตม์สิกขดิตต์. 2537. **ภาษาศาสตร์เหมาะสมเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ. ต้นธรรมสำนักพิมพ์.

อัญชลิกา ฝาสุกกิจ. 2543. **การศึกษาคำเรียกรสในภาษาไทยถิ่นตามแนวอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Aitchison, J. 1990. **Words in the Mind: An Introduction to the Mental Lexicon**. 4th ed. Oxford: Basil Blackwell Ltd.

Bucholtz, M. 2004. **Language and Woman's Place**. Oxford: Oxford University Press.

Coleman, L., and Paul Kay. 1981. "Prototype Semantics: The English word lie". **Language**. 57: 26-43

Croft, W., and A.D.Cruise. 2004. **Cognitive Linguistics**. Cambridge: Cambridge University Press.

Hudson, R. 1995. **Word Meaning**. London: Routledge.

Jackson, H. 1988. **Words and Their Meaning**. New York: Longman Group UK Limited.

Labov, W. 2004. "The Boundaries of Words and Their Meanings". In Bas Aarts, David Denison, Evelien Keizer, and Gergana Popova (eds.). **Fuzzy Grammar: A Reader**. Oxford: Oxford University Press, 68-90.

Lucy, J. A. 1997. "Linguistic Relativity". **Annual Review Anthopology** 26: 291-312

Lukusa, S.T-M. 1996. "A Semantic Prototype of the English Word "Responsiblein" Tanzanian Usage". **UTAFITI(New Series)** 3. 145-160.

Rosch, E. 1975. "Cognitive representations of Semantic Categories". **Journal of Experimental Psychology: General**. 104 (3). 192-233.

Taylor, J. R. 1995. **Linguistic Categorization: Prototype in Linguistic Theory**. Oxford: Clarendon Press.

ภาคผนวก

แบบสอบถามแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

ส่วนที่หนึ่ง: ข้อมูลพื้นฐานและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนาพุทธ

ศาสนา ☐ พุทธ ☐ คริสต์ ☐ อิสลาม ☐ อื่น ๆ

หากเป็นผู้นับถือศาสนาพุทธกรุณาใส่เครื่องหมายหน้าช่องกิจกรรมทางศาสนาพุทธที่ท่านปฏิบัติ

- ☐ สวดมนต์ไหว้พระทุกวัน
- ☐ ปฏิบัติกรรมฐาน (เจริญสมาธิและวิปัสสนา) อย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 ครั้ง
- ☐ อ่านหนังสือธรรมะสม่ำเสมอ
- ☐ ฟังเทศน์ (ที่วัด, ทางทีวี, ทางวิทยุ, ทางอินเทอร์เน็ต) อย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
- ☐ มีกิจกรรมพิเศษในวันพระเป็นประจำ (ใส่บาตร, ถือศีล ฯลฯ)
- ☐ ไปวัดในวันสำคัญทางศาสนาเป็นประจำ (ทำบุญ, เวียนเทียน ฯลฯ)
- ☐ พยายามถือศีลครบ 5 ข้ออยู่ตลอดเวลา
- ☐ สามารถปฏิบัติตามศีล 5 ได้สมบูรณ์หรือเกือบสมบูรณ์ตลอดเวลา
- ☐ สนุกใจด้วยตัวเองไปเข้า คอร์สปฏิบัติธรรมเป็นประจำ
- ☐ รักษาศีล 8

การศึกษา ☐ กำลังศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ☐ ภาษา ☐ กฎหมาย ☐ อื่น ๆ

☐ สำเร็จการศึกษาแล้ว โปรดระบุอาชีพของท่าน _____

ส่วนที่สอง: ความหมายของคำว่า ขโมย ในแต่ละสถานการณ์

กรุณาใส่คะแนนหน้าสถานการณ์ตามความเห็นตน โดยคะแนนมีความหมายดังต่อไปนี้

1 คะแนน	หมายถึง	แน่ใจที่สุดว่าไม่เป็นขโมย
2 คะแนน	หมายถึง	ค่อนข้างแน่ใจว่าไม่เป็นขโมย
3 คะแนน	หมายถึง	ไม่ค่อยแน่ใจแต่ว่าน่าจะไม่เป็นขโมย
4 คะแนน	หมายถึง	ตัดสินใจไม่ได้ว่าเป็นขโมยหรือไม่
5 คะแนน	หมายถึง	ไม่ค่อยแน่ใจแต่ว่าน่าจะเป็นขโมย
6 คะแนน	หมายถึง	ค่อนข้างแน่ใจว่าเป็นขโมย
7 คะแนน	หมายถึง	แน่ใจที่สุดว่าเป็นขโมย

เรื่องที่	คะแนน	สถานการณ์
1		อาโปและเม้งอยู่บ้านติดกัน แต่ทั้งคู่ไม่ค่อยจะชอบพอกันนักมักมีเรื่องขัดแย้งกันประจำ เรื่องเดียวที่เหมือนกัน คือ ทั้งคู่ต่างชอบนั่งหมวยสาวสวยบ้านตรงข้าม เม้งปลูกกุหลาบไว้ที่สวนข้างบ้านหวังว่าเมื่อกุหลาบออกดอกสวยงามแล้วจะนำไปให้น้องหมวย เพื่อเอาชนะใจน้องหมวย แต่เมื่อเม้งไปทำงาน อาโปเห็นกุหลาบเม้งบานแล้วสามดอกจึงแอบตัดกุหลาบของเม้งไปให้น้องหมวย เพื่อที่เม้งจะได้ไม่มีกุหลาบไปให้น้องหมวย และหวังว่าน้องหมวยจะชอบตนเองมากกว่า อาโปขโมยดอกกุหลาบของเม้งหรือไม่?
2		โหน่งชื่นชอบเสื้อผ้ามือสองมาก และโหน่งเพิ่งขอเงินแม่ไปซื้อกางเกงยีนส์มือสองตัวใหม่มาได้ ซึ่งเป็นกางเกงรุ่นที่เก่ามากหาซื้อได้ยากในปัจจุบัน โหน่งจึงภูมิใจมากที่ตนหามาได้ เมื่อซื้อมาแล้วจึงใส่ไปอวดเพื่อน และโหน่งตั้งใจว่าจะไม่ซักกางเกงตัวนี้บ่อยนักเพราะอยากให้กางเกงยีนส์ตัวนี้ดูเก่า ๆ หน่อย แต่พอโหน่งไปโรงเรียน แม่กำลังเตรียมนำของไปบริจาค จึงเข้าไปที่ห้องโหน่งเพื่อนำของที่โหน่งไม่ใช้แล้วไปบริจาค เห็นกางเกงยีนส์เก่า ๆ กองอยู่กับพื้น แม่ไม่รู้ว่านี่เป็นกางเกงยีนส์มือสองที่โหน่งเพิ่งไปซื้อมา แม่จึงนำกางเกงยีนส์ของโหน่งไปบริจาคโดยแม่หวังว่าผลบุญจะส่งให้โหน่งโชคดีมีความสุข แม่ขโมยกางเกงยีนส์ของโหน่งหรือไม่?
3		สองเป็นสมาชิกวงดนตรีไทยของโรงเรียน โดยสองเป็นคนเป่าลุ่ยของวง สองอยากได้ลุ่ยเป็นของตัวเองเพื่อที่จะได้ซ้อมได้บ่อย ๆ แต่สองก็ไม่อยากขอเงินพ่อ จึงนำเงินเก็บของตัวเองมาซื้อ ในที่สุดสองก็มีลุ่ยของตัวเอง สองนำลุ่ยไปโรงเรียนด้วยเพื่อที่จะได้ลองซ้อมกับวง โจ๊กเองก็เป็นสมาชิกวงดนตรีไทยของโรงเรียนแต่อยู่คนละโรงเรียนกับสองและโจ๊กก็อยากได้ลุ่ยเหมือนกัน เคยขอให้แม่ซื้อให้แต่แม่ให้ใช้ของทางโรงเรียนไปก่อน เมื่อโจ๊กเห็นสองเดินถือลุ่ยไปโรงเรียน โจ๊กจึงทำทีขอสองดูลุ่ยบ้าง สองก็ให้ดูแต่พอทวงคืน โจ๊กไม่ยอมคืนให้แล้วบอกว่าลุ่ยนี้อยู่ในมือโจ๊กก็แสดงว่าเป็นของโจ๊ก สองอยากได้สองก็ต้องไปซื้อเองจะมาเอาของโจ๊กไปไม่ได้ โจ๊กขโมยลุ่ยของสองหรือไม่?

เรื่องที่	คะแนน	สถานการณ์
4		แม่จับได้ว่าคิ้วบูบหรี จึงสั่งให้คิ้วเอาบูบหรีไปทิ้ง แคนเป็นพี่ชายของคิ้ว อยากแกล้งคิ้ว ให้โดนแม่ว่าและทำโทษ จึงไปเก็บบูบหรีที่คิ้วทิ้งไปแล้วจากถังขยะไปวางไว้ที่โต๊ะหน้าโทรทัศน์เพราะหลังข่าวภาคค่ำแม่จะมานั่งดูละคร ถ้าแม่เห็นบูบหรีอีก คิ้วต้องโดนลงโทษหนักแน่ๆ แคนขโมยบูบหรีของคิ้วหรือไม่?
5		อ้วนหมั่นไส้ที่แตงกวาทำงานเก่ง ไม่ว่าจะทำงานใดที่เจ้านายสั่งก็มักจะสำเร็จ ล่วงและได้รับคำชมเสมอๆ เมื่อถึงกำหนดส่งแผนงานปีใหม่ที่จัดขึ้น อ้วนรู้ว่าแตงกวาเก็บข้อมูลแผนงานไว้ในคอมพิวเตอร์จึงแอบใช้คอมพิวเตอร์โดยที่แตงกวาไม่รู้ แล้วอ้วนจึงลบข้อมูลแผนงานที่แตงกวาเตรียมไว้ทั้งหมดทิ้งไปเพื่อหวังว่าครั้งนี้แตงกวาจะโดนตำหนิที่ทำงานพลาด อ้วนขโมยแผนงานของแตงกวาหรือไม่?
6		มีนไม่สบาย เพื่อน ๆ จึงพากันมาเยี่ยมที่บ้าน แต่เด็มาเยี่ยมไม่ได้จึงส่งดอกไม้มาเยี่ยมแทน มีนชอบดอกไม้ที่เด็ส่งมาให้ แต่มีนแพ้เกสรดอกไม้มาก ฝ้ายเลยบอกมีนว่า จั๊นจันเอาดอกไม้ช่อนี้ไปนะ ก็มีนแพ้เกสรดอกไม้ นี่ ฝ้ายขโมยช่อดอกไม้ของมีนหรือไม่?
7		ตอนบ่ายมีสอบวิชาภาษาอังกฤษ โดยอาจารย์อนุญาตให้นำเอาพจนานุกรมภาษาอังกฤษเข้าห้องสอบได้ โต้จึงเดินมาเห็นแมวนั่งอ่านหนังสืออยู่และบนโต๊ะมีพจนานุกรมวางอยู่ พจนานุกรมนั้นแมวนำมาจากบ้าน แต่โต้เข้าใจว่าเป็นพจนานุกรมของคณะที่ให้ให้นักศึกษานำไปใช้ได้ โต้จึงอยากจะได้แกล้งไม่ให้แมวมียพจนานุกรมไว้ในห้องสอบ โต้จึงไปหยิบพจนานุกรมที่วางอยู่บนโต๊ะนั้นเข้าห้องสอบไปต่อหน้าต่อตาแมว โต้ขโมยพจนานุกรมของแมวหรือไม่?

เรื่องที่	คะแนน	สถานการณ์
8		ที่ทำงานของอ้อยมีจักรยานส่วนกลางสีแดงแปดไว้ให้พนักงานใช้ที่ติดต่องานระหว่างแผนกที่อยู่กันคนละอาคาร อ้อยและเพื่อนๆ ในสำนักงานทุกคนเห็นว่าวันนี้ใหม่ใช้จักรยานของสำนักงานเป็นคนสุดท้าย เมื่ออ้อยเดินออกจากที่ทำงานเพื่อจะกลับบ้านในตอนเย็นและเห็นจักรยานสีแดงจอดอยู่ที่นี้ก็อยากจะแกล้งใหม่ขึ้นมา อ้อยไม่ชอบหน้าใหม่และอยากให้ใหม่ถูกเพื่อนร่วมงานต่อว่าโทษฐานที่ใช้ของส่วนรวมแล้วไม่รู้จักดูแลให้ดี อ้อยจึงแอบปล่อยลมยางรถจักรยานในขณะที่ไม่มีใครเห็น โดยที่อ้อยไม่รู้เลยว่าจักรยานคันนี้เป็นของใหม่เองที่ถืบมาทำงานวันนี้ ไม่ใช่ของส่วนรวม อ้อยขโมยจักรยานของใหม่หรือไม่?
9		ป่านกำลังจะไปกินข้าวกลางวัน เมื่อเดินผ่านโต๊ะทำงานของนุ้ยเห็นกระเป๋าเงินของนุ้ยวางอยู่แต่นุ้ยยังประชุมไม่เสร็จ ป่านจึงเอากระเป๋าเงินของนุ้ยเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานของนุ้ยเองเพราะกลัวกระเป๋าเงินของนุ้ยจะหาย จากนั้นป่านจึงส่งข้อความไปบอกนุ้ยว่ากระเป๋าเงินของนุ้ยอยู่ในลิ้นชัก ป่านขโมยกระเป๋าเงินของนุ้ยหรือไม่?
10		บัวร่วมแข่งขันประกวดภาพเขียนร่วมกับเพื่อน ๆ ชั้นป.หก ในขณะที่คุณครูปล่อยให้ทุกคนวาดรูป บัววาดรูปของตัวเองเสร็จแล้ว แต่บัวเห็นว่าภาพของเกดสวยกว่าของตัวเองมาก บัวจึงฉวยโอกาสที่เป็นคนวาดรูปเก่งอยู่แล้ว และบัวก็อยากจะชนะการประกวดเพราะนั่นเท่ากับว่าทุกคนจะได้เข้าใจว่าเกดไม่ได้วาดรูปเก่งมากมายนัก บัวจึงแกล้งทำสีคำหยดลงไปในงานของเกดต่อหน้าต่อตาเกดเพราะรู้ว่าเกดไม่กล้าฟ้องครูแน่นอน บัวขโมยภาพเขียนของเกดหรือไม่?
11		นุ้มไปทำบุญที่วัดจึงถอดรองเท้าไว้ตรงบันไดก่อนเดินขึ้นไปบนศาลา ในขณะที่นุ้มกำลังจัดสำหรับถวายพระ เอ๊ยที่เพิ่งซื้อรองเท้ามาใหม่ก็ถอดรองเท้าไว้ตรงบันไดเช่นเดียวกัน โดยรองเท้าของเอ๊ยนั้นแบบเดียว สีเดียวกันกับของนุ้ม ในขณะที่เอ๊ยกำลังเตรียมของถวายพระ นุ้มทำบุญเสร็จแล้วจึงกลับบ้านก่อน นุ้มเดินลงมาจากศาลา ใส่รองเท้าแล้วจึงจักรยานกลับบ้านไปโดยไม่รู้ตัวว่ารองเท้าที่นุ้มใส่นั้นเป็นรองเท้าของเอ๊ย นุ้มขโมยรองเท้าของเอ๊ยหรือไม่?

เรื่องที่	คะแนน	สถานการณ์
12		กานดาอยากได้โทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่จากคุณพ่อ แต่คุณพ่อไม่ซื้อให้ถ้าเครื่องเก่ายังใช้ได้อยู่ กานดาจึงวางแผนเพื่อให้ได้โทรศัพท์ใหม่ ในขณะที่ทุกคนกำลังนั่งรับประทานอาหารเย็นกัน กานดาแกล้งปิดน้ำหกลัโทรศัพท์มือถือโดยแม่ได้แต่นั่งมองด้วยความตกใจ เพราะนั่นเป็นโทรศัพท์ของแม่ไม่ใช่ของกานดา แม่กับกานดาใช้โทรศัพท์มือถือรุ่นเดียวกัน กานดาถามว่าโทรศัพท์ของตนนั้นอยู่ที่โต๊ะหนังสือ กานดาขโมยโทรศัพท์มือถือของแม่หรือไม่?
13		กวางต้องจกรายละเอียดหนังสือที่ต้องขอยืมในห้องสมุด แต่กวางไม่มีปากกาหรือดินสอ กวางเห็นปากกาคำหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะอ่านหนังสือ กวางเข้าใจว่านั่นเป็นปากกาสำหรับใช้ร่วมกันภายในห้องสมุด กวางจึงหยิบปากกานั้นมาใช้ โดยไม่รู้ว่าปากกาที่กวางใช้นั้นเป็นของบรรณารักษ์ที่เดินไปเก็บหนังสือที่ชั้น แต่เมื่อใช้เสร็จกวางก็วางปากกานั้นไว้ที่เดิม กวางขโมยปากกาของบรรณารักษ์หรือไม่?
14		กิ๊กกับแมนเป็นสามีภรรยา กัน กำลังจะย้ายเข้าบ้านใหม่ จึงไปเดินซื้อของกัน กิ๊กจะไปเข้าห้องน้ำจึงฝากกระเป๋าให้แมนถือไว้ แมนขโมยกระเป๋าของกิ๊กหรือไม่?
15		แมนกำลังนำขยะของตนเองไปทิ้งก่อนจะกลับบ้าน เดินมาเห็นบอยเอาแก้วกระดาษมาวางบนโต๊ะทำงานซึ่งบอยตั้งใจว่าจะนำแก้วกระดาษนี้มาทำเป็นแก้วใส่ปากกาตัวเอง แมนเข้าใจว่าแก้วกระดาษนั้นเป็นขยะทั่วไปจึงหยิบเอาแก้วกระดาษมาบีบแล้วโยนใส่ถังขยะแล้วส่งต่อให้แม่บ้านของบริษัทที่กำลังเอาขยะทั้งหมดของแผนกไปทิ้งรวมกัน โดยที่บอยก็ห้ามไม่ทัน แมนขโมยแก้วกระดาษของบอยหรือไม่?
16		เหมียวกับอรไปเปิดร้านขายของมือสองด้วยกันโดยของที่นำมาขายเป็นของใช้ของเหมียวกับอรเอง เช่น เสื้อผ้า หรือรองเท้าที่ทั้งคู่ไม่ใช่แล้ว ระหว่างที่จัดวางสินค้ากันอยู่ เหมียวหยิบผ้าคลุมไหล่ของอรมาพับ อรเข้าใจว่าเหมียวใจดีช่วยพับผ้าคลุมไหล่ของตนให้เรียบร้อยจึงไม่ได้พูดอะไร แต่เหมียวเข้าใจว่านี่เป็นผ้าคลุมไหล่ที่อรจะเอามาขายด้วย จึงพับให้เรียบร้อย เหมียวขโมยผ้าคลุมไหล่ของอรหรือไม่?

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ –นามสกุล	นางสาวอนุชิตา เรนทอน
วัน เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 2 เดือนมกราคม พ.ศ. 2523
สถานที่เกิด	จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) เกียรตินิยมอันดับสอง มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ตำแหน่งปัจจุบัน	Assistant to Sales & Service Manager
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	PHUTSANEE ENTERPRISE CO., LTD.